

AZ ÚR AZ ÉN PÁSZTOROM?

Lelkigyakorlat nagybőjtre
2018.

Mindennapok lelkipályakorlata
2018. Nagyböjt
EKIF Vác

Bevezetés

A Biblia nagyrészt olyan könyveket tartalmaz, amelyeket egyszerű emberek írtak Isten Szentlelkének ihletésére. Az ilyen alacsony származású szerzők könyvei a falusi nép nyelvét és a falusi élet képeit használják. Akik számára ezeket a könyveket eredetileg írták, túlnyomórészt maguk is nomád emberek voltak. Jól ismerték a természetben való élet velejáróit. Ma már egészen más a helyzet. A huszadik század Bibliát olvasó népe többnyire városi környezetben él. Nem ismeri az ilyen fogalmakat, mint lábasjóság, sarjú vagy pelyva. Azért nem találnak rá Isten Igéjének sok drága igazságára, mert nem ismerik közelebbről a legelő nyáj életét, a szántás-vetéssel kapcsolatos tennivalókat vagy a szőlőtermelés törvényeit.

Pedig a Kinyilatkoztatás elválaszthatatlanul össze van ötvözve a természeti világ alapvető jelenségeivel. Urunk Jézus maga is, amikor a földön járt, szüntelenül a természetből vett képekkel rajzolta ki a természetfeletti igazságokat példázataiban. Ezt vitathatatlanul egészséges módszernek kell tekintenünk, amely tudományos és szellemi szempontból egyaránt megállja a helyét.

A szerző **Phillip Keller** Kelet-Afrikában született. A torontói egyetemen talajtant tanult, majd több éven át kutatómunkát végzett az állattenyésztés és mezőgazdaság terén. Mindezek mellett előadásokat tartott egyházi és ifjúsági körökben. Metodista lelkipásztorként szolgált. Az egykori juhpásztor gazdag tapasztalatai alapján megkapó és érdekes módon magyarázza a Biblia egyik legkedveltebb zsoltárát. Feltárja az olvasó előtt e zsoltár gondolatgazdagságát és Jézus Krisztus képes beszédének szellemi erejét a **Jó Pásztorról**. A tapasztalt juhpásztor elvezet „kies legelőkre”, ahol sok új dolgot fedezhetünk fel, majd friss „forrásokhoz” terelget, s lelki-szellemi szomjúságunkat olthatjuk. Engedjük át magunkat a 23. zsoltár üzenetének!

Mindennapok lelkigyakorlata

Ebben a nagybőjti időszakban egy rendhagyó „lelkigyakorlatra” hívjuk meg az olvasót. Kérdezzük meg magunkat. Valóban az Úr az én pásztorom? Hagyom, hogy vezessen, figyelek rá? Mit jelent számomra, hogy hozzá tartozom? Ezekre a kérdésekre keressük a választ negyven napon keresztül. A napi evangélium a lámpás a lámbunk előtt, hogy vezessen bennünket (Kezdjük mindig ezzel a nappal). Az Ige testté lett, így jött közénk. Az Isten az Igén keresztül jött el hozzánk. Mi is az Igén keresztül tudunk eljutni hozzá. Ő az Út, aki elvezet bennünket Istenhez. A 23.zsoltár egy-egy sora, az arról való napi elmélkedés vezet bennünket előre ezen az úton. Pál Feri atya gondolatai is *(szürkén keretezett részek)* segítenek bennünket a meghitt Istenkapcsolat kialakításában.

A napi Igéből dőlt betűvel szedett rész legyen különösen szemünk előtt, úgy mint életre váltandó feladat. Ha nem döntöttük el a napi imát és Szentírásolvasást, akkor lelkileg nem tudunk előre haladni. Nyissuk meg a szívünket ezekben a hetekben. Meg fogjuk tapasztalni, hogy az életünk tele lesz kicsi és nagy csodákkal.

Hogyan éljük ezt a „mindennapok lelkigyakorlatát”?

a) A reggeli imában elmélkedjük át, hogy ez az ige, hogyan lesz „nagyszerű lámpás lábam elé” a nap különböző helyzeteiben, sajátságosan a nehézségekben. Ha kicsit mélyebben átgondoljuk a választott igét, látjuk, hogy majdnem minden ige képes életem minden cselekedetéhez fényt adni – az Istennel való egyesülésre (a Vele egyesült cselekvésre) hívni. Napi megállásainkban, egy-egy cselekedet előtt vagy ima közben igyekezzünk átgondolni: vajon ez az ige most mit jelent számomra, milyen fényt ad következő órához, cselekedetemhez?

b) Valaki azt mondhatja: én rendes keresztény vagyok, az evangélium alapján élek: mi újat mondanak nekem a mondottak: **Tégy minden nap valami többet, mint amit szoktál!** Tégy minden nap valamit külön szeretettel és szeretetből. (Ha a cserkészparancsok között is

szerepel, hogy minden nap tégy legalább egyszer jót, ez is azt jelenti: tégy valami „több” jót, mint szoktál!). Sokszor közepessé váló kereszténységüknek tüzet adhat egy ilyen elhatározás – és az erre motiváló indítások. - Az ige élésének fontos „próba”- kérdése: **mit tettél ma (valami többet, mint szoktál), az ige indítására?** „Legyetek megvalósítói az igenek, ne csak hallgatói!” (Jk 1,22).

c) - Először annyit határozzunk el, hogy minden nap (pl. a reggeli imában) törekszünk átimádkozni, hogy az adott ige ma hogyan alakíthatja át életünket - Az elhatározás legyen konkrét (ne általános), pozitív (nem azt határozzuk el, hogy mit nem teszünk).

d) Tapasztalat megosztás - Egyrészt elmondjuk, hogy Isten ígéje (maga a Lélek) milyen tetteire indított. Mit tettem az Ige szellemében, az Ige indítására? Mit tettem a felebarát iránti szeretetben? Hol találkoztam Istennel azáltal, hogy Neki tettem valamit – az Ige indítására? - Nem válhat ez öndicséretté? – Ha helyesen alakul a beszélgetés: akkor Isten-dicséretté, **hálaadássá** válik. Hálaadássá azért, hogy Isten, és az Ő ígéje, működött bennünk; pl. oly módon, hogy hívott, ne csak hallgatója legyünk, hanem tettekre váltója. Arról teszünk tanúságot, hogy Isten ígéje élő-cselekvő! És szól bennünk, és irányít. - Tapasztalatunkat más(ok) számára ajándékként mondjuk el: tehát azt mondjuk el, amiről úgy érezzük, hogy most az ő számára ajándék, biztatás (és ne mondjuk el azt, ami nem ajándék számára). Általában akkor lesz leginkább ajándék a tapasztalatunk, ha nemcsak nagy (kegyelmi) sikereinket mondjuk el, hanem említjük botladozásainkat és újrakezdésünket (az elesésből való felkelést), mert ez biztosan közel áll a legtöbbekhez (és a legközelebb áll a valósághoz is). - A tapasztalatokban elmondhatjuk azt is, ha az ígéből fakadó cselekedet önmagunkban vagy másban **gyümölcsöt hozott** hogy ez a szeretetnek köszönhető, amelyet (az ige indítására) mi közvetítettünk. És ezt különös hálaadással mondhatjuk el: mert tudjuk – hogy az igazi cselekvő maga Isten.

Néhány szempont a szemináriumhoz:

1. Keressünk egy csendes helyet lakásban, ahol hosszabb időt (legalább 15 percet) tölthetünk el háborítatlanul, csendes imában.
2. Válasszunk ki egy olyan időpontot – lehetőleg mindig ugyanazt – amely leginkább alkalmas a belső imára. Helyezzük magunkat kényelembe és próbáljunk „lazítani” úgy testileg, mint lelkileg. A mindennapok nyomasztó terheit vessük ki a fejünkből – bízunk ezeket az Úrra, hogy Ő törődjön velük és akkor szabadok leszünk tőlük.
3. Próbáljunk meg egészen arra figyelni, hogy most az Atya, Jézus és a Szentlélek jelenlétében vagyunk. Amikor az isteni jelenlét egészen betölti tudatunkat, kezdjük el Istent dicsérni, Neki hálát adni és Őt magasztalni. Ezután olvassuk el a Szentírás üzenetét, amely a napra van adva. Olvasd el többször és engedd, hogy a szavak beléd vésődjenek és a szívedben gyökeret eresszenek. (Vannak napi és heti elmélkedési anyagok) A szavakat úgy tekintsük, mintha Isten személyesen Nekünk mondaná őket. Fontoljuk meg azokat a szívünkben, ahogy a Szűzanya tette (Lk 2,19). Ne akarjunk nagy gondolatokat kiagyalni, mert itt nem a „fej” a döntő. Engedjük meg az Úrnak, hogy szívünkben munkálkodjon. Meg fogjuk tapasztalni a jelenlétéből áradó békét és erőt. A nap folyamán emlékezzünk vissza a Szentírás szavaira, és merítsünk belőlük erőt és örömet. Van, akinek hasznos lehet, ha lelki naplót vezet, ahová feljegyzi röviden élményeit, és mindazokat, melyeket mindennapi imái során kapott az Úrtól. Jó ha a heti találkozások alkalmával kis közösségben az elmúlt hét ajándékait a közösbe tesszük.

1.hét Egy meghitt kapcsolatban tudom az Istent megismerni.

Régebben teologizáltunk, aztán moralizáltunk, most meg pszichologizálunk. De akármelyiket is tesszük, az eredmény ugyanaz: eltávolodunk attól, akivel bensőséges kapcsolatra vágyunk. Nagyon sokan Isten megértésére törekszenek, pedig még házastársamban is, nem hogy Istenben, mindig lesz misztérium, ismeretlen. És egy bensőséges kapcsolatot fönntartok akkor is, ha nem értem pontosan, mi történt, most mit, miért tettél. **Az Istennel való kapcsolatomban és az imaéletemben nincsenek tabuk, nem kell valamiféle illemhez igazodnom vagy viselkednem, és nem kell szégyenkeznem bármi is jellemez engem.** Az intimitás annak függvényében valósul meg egy kapcsolatban, hogy én önmagammal tudok-e valamennyire bensőséges viszonyban lenni. Ha nem, vagy csak nehezen, akkor a másokkal való kapcsolatom sem lesz zökkenőmentes. Az Istennel való meghittségig tehát az önismeretünk és önmagunk elfogadásán át vezet az út. Sokan viselkednek Isten előtt: tapasztalható lenne Isten szeretete, csak hogy én három lépés távolságot tartok tőle az illemtudásommal. Pedig örülhetnénk, ha valaki végre nem csak imákat mond, hanem valóban imádkozik is! Az istenkapcsolatban is, akár csak egy társkapcsolatban, fokozott érzelmi ambivalenciák jelenhetnek meg: szeretem és haragszom rá. Vágyakozom utána és közben félek tőle. Lelkesít és untat. Ez mind rendjén való!
(„Az Úr az én pásztorem” 1-2. fejezet 45. old.)

+

02.18. Nagyböjt 1. vasárnap

Mindenható Istenünk, add kegyelmedet, hogy a nagyböjti szent időszak évenként visszatérő gyakorlatai által egyre jobban megismerjük Krisztus életének titkait, és méltó keresztény életünkkel igazodjunk hozzá. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké.

† EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Abban az időben a Lélek kivitte Jézust a pusztába. Negyven napig kint volt a pusztában, és megkísértette a sátán. Vadállatokkal volt

együtt, és angyalok szolgáltak neki. Amikor Jánost elfogták, Jézus Galileába ment, és hirdette az Isten evangéliumát: „Betelt az idő, közel van az Isten országa. Térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban.”

02.19. 1. nagyböjti hét hétfő

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Valahányszor jót teszünk csak egygel is a segítségre szoruló embertársaink közül azt Jézusnak tesszük.

Egy alkalommal Jézus az utolsó ítéletről beszélt tanítványainak: Amikor az Emberfia eljön az ő dicsőségében összes angyalának kíséretében, és helyet foglal dicsőséges trónusán, akkor minden nemzet összesereglik előtte, ő pedig elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kosoktól; a juhokat a jobbára állítja, a kosokat pedig a baljára.

Azután a király így szól a jobbán állókhoz: „Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot! Mert éhes voltam és ti ennem adtatok; szomjas voltam, és ti innom adtatok; idegen voltam, és ti befogadtatok; ruhátlan voltam, és ti betakarattok; beteg voltam, és ti fölkerestetek; börtönben voltam, és ti meglátogattatok!” Erre megkérdezik tőle az igazak: „Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enni adtunk volna neked, vagy szomjazni, hogy inni adtunk volna? Mikor láttunk idegenként, hogy befogadtunk volna, vagy ruhátlanul, hogy betakartunk volna téged? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy meglátogattunk volna?” Akkor a király így felel: „Bizony, mondom nektek: Amit e legkisebb testvéreim közül egygel is tettetek, velem tettétek!”

Ezután a balján állókhoz szól: „Távozzatok tőlem, ti, átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készült. Mert éhes voltam, és nem adtatok nekem enni; szomjas voltam, és nem adtatok inni; idegen voltam, és nem fogadtatok be; ruhátlan voltam, és nem takartatok be; beteg voltam és börtönben sínylődtem: és ti nem látogattatok meg engem!”

Erre ők is megkérdezik: „Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, idegenként vagy ruhátlanul, betegen vagy börtönben, és

nem siettünk a segítségedre?” Ő pedig ezt feleli majd nekik: „Bizony, mondom nektek: Amit e legkisebbek egyikével nem tettetek, velem nem tettétek!” Ezek akkor az örök büntetésre mennek, az igazak pedig az örök életre. Mt 25,31-46

02.20. 1. nagybőjti hét kedde

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Jézus a helyes imádkozásra tanítja övéit.

A hegyi beszédben Jézus így szólt tanítványaihoz:

„Amikor imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok. Azt hiszik ugyanis, hogy akkor nyernek meghallgatást, ha sokat beszélnek. Ne utánozzátok őket! Hiszen mennyei Atyátok tudja, mire van szükségtek, még mielőtt kérnétek őt. Ti tehát így imádkozzatok:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved; jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma; és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól!

Mert ha ti megbocsátjátok az embereknek, hogy (ellenetek) vétettek, mennyei Atyátok nektek is megbocsátja bűneiteket. De ha ti nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg nektek bűneiteket.”. Mt 6,7-15

02.21. 1. nagybőjti hét szerda

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Jézus bölcsessége felülmúlja Salamonét, tanítása Jónás prófétáét. Hallgatnunk kell az ő szavára!

Egyszer Jézus köré sereglett a csodaváró tömeg, de ő így szólt hozzájuk: „Ez a nemzedék gonosz nemzedék. Csodajelet követel, de nem kap más jelet, mint Jónás próféta jelét. Ahogy Jónás jel volt a niniveieknek, úgy lesz az Emberfia is jel ennek a nemzedéknek. Az ítéleten majd ezzel a nemzedékkel együtt megjelenik Dél királynője is, és helyeselni fogja elítélésüket, hiszen ő a föld végéről is eljött, hogy hallgathassa Salamon bölcsességét; itt pedig nagyobb valaki van, mint Salamon.

Ninive lakói is ott lesznek az ítéleten ezzel a nemzedékkel együtt, és helyeselni fogják a megbüntetését, mert ők Jónás szavára bűnbánatot tartottak; itt pedig nagyobb valaki van, mint Jónás.” Lk 11,29-32

02.22. Csütörtök Szent Péter apostol székfoglalása

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Te Péter vagy, és neked adom a mennyek országa kulcsait.

Abban az időben, amikor Jézus Fülöp Cezaréájának vidékére ért, megkérdezte tanítványaitól: „Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” Ezt válaszolták: „Van, aki Keresztelő Jánosnak, van, aki Illésnek, mások Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.”

Ő tovább kérdezte őket: „Hát ti, kinek tartotok engem?” Simon Péter válaszolt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Erre Jézus azt mondta neki: „Boldog vagy, Simon, Jónás fia, mert nem a test és a vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám.

Ezért mondom neked, hogy te Péter vagy, és én erre a sziklára építem Egyházamat, s a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait: Amit megkösz a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyben is.” Mt 16,13-19

02.23. 1. nagyböjti hét péntek

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Nem lehet kedves Isten előtt, aki felebarátját nem szereti.

A hegyi beszédben Jézus így szólt tanítványaihoz: Ha igaz voltotok nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét, nem juthattok be a mennyek országába.

Hallottátok, hogy a régieknek ezt mondták: „Ne ölj!” Aki öl, méltó az ítéletre. Én viszont azt mondom nektek, hogy méltó az ítéletre mindaz, aki haragszik testvéreire. Aki azt mondja testvéreinek: „Te esztelen!”, méltó a főtanács ítéletére. Aki pedig azt mondja: „Te istentelen!”, méltó a kárhozat tüzére.

Ha tehát ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy testvérednek valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékoadat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki testvéreddel. Csak azután térj vissza, hogy bemutasd áldozatodat!

Ellenfeleddel szemben légy békülékeny, amikor még úton vagy vele, nehogy átadjon a bírónak, a bíró pedig a börtönőrnek, és a börtönbe vessenek. Bizony, mondom neked, ki nem jössz onnan, míg az utolsó garast is meg nem fizeted. Mt 5,20-26

02.24. Szombat Szent Mátyás apostol

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Arra rendeltelek benneteket, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt hozzatok.

Jézus így tanított az utolsó vacsorán:

„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben! Ha megtartjátok parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében.

Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök ezzel teljes legyen. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket! Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint annak, aki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek. Nem mondalak titeket többé szolgának, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak benneteket, mert mindazt, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket; és arra rendeltelek, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt. Bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.

Azt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást!” Jn 15,9-17

2.hét. A meghitt istenkapcsolatnak része, hogy Istennek a lelkiismeret hangjánál mélyebbről fakadó szavát is ismerem.

A bűnös asszony történetében (Jn 8.1-11) az istenkapcsolat három dimenzióját figyelhetjük meg. 1. normák szabályok szintje: „Én sem ítélek el”. 2. lelkiismeret szintje (itt Jézus szájából): „többé ne vétkezzél!” 3. legbelső, mély, spirituális szint: „Menj”.Ebben a helyzetben, amikor halálra kövezhették volna, ez azt fejezi ki, hogy menj és éljél. Egy meghitt istenkapcsolatban ismerjük a törvény szavát, a lelkiismeret hangját, de legfőképpen a legszemélyesebb és legmélyebb világot és az onnan érkező üzeneteket. A három dimenzió nincs ellentétben egymással és nem írja fölül egyik a másikat. A gazdag ifjú történetében a fiatalember szomorúan távozik, mert a szabályok szintjéig eljutott, de mélyebbre nem tud menni. Azt mondhatjuk, hogy a 3. dimenzió nem könnyebbé teszi az életet, hanem világosabbá. Ez a megtérés, újjászületés helye.

A kapcsolatom élő a jelenben is, és nem szorítkozik a történelmi is-tentapasztalat földidézésére. Az emlékezés és a közös múlt hatalmas erőforrás, de hiányérzetünk lehetne, ha a közelmúltból nem tudnánk fontos eseményeket felidézni és csakis kétezer évvel ezelőttre kellené visszanyúlni. Ezért, ha valaki el szokott felejteni, imádkozni vagy nincs ideje templomba járni, nem azt gondolom, hogy rossz hívő, hanem hogy nincs bensőséges istenkapcsolata és talán nem is tudja, milyen lehetne az.

(„Az Úr az én pásztorom” 3-4.fejezet 58. old.)

+

02.25. Nagyböjt 2. vasárnap

Istenünk, te megparancsoltad nekünk, hogy hallgassunk szeretett Fiadra. Táplálj minket szent igéddel, hogy megtisztult lélekkel, örvendezve szemléljük majd dicsőségedet. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké.

† EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Abban az időben: Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost,

és egyedül velük fölment egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük. Ruhája olyan ragyogó fehér lett, hogy a földön semmiféle kelmefestő nem képes így a ruhát kifehéríteni. Egyszerre megjelent nekik Illés és Mózes, és beszélgettek Jézussal.

Péter ekkor ezt mondta Jézusnak: „Mester! Olyan jó nekünk itt lennünk! Készítsünk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!” Nem is tudta, mit mond, annyira meg voltak ijedve. Ekkor felhő árnyékolta be őket, és a felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!” Mire körülnéztek, már senkit sem láttak, csak Jézust egymagát. A hegyről lejövet megparancsolta nekik, hogy ne mondják el senkinek, amit láttak, amíg az Emberfia fel nem támad a holtak közül. A parancsot megtartották, de maguk között megvitatták, hogy mit jelenthet az, hogy feltámad a holtak közül. Mk 9,2-10

02.26. 2. nagyböjti hét hétfő

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Amit akartok, hogy nektek cselekedjenek az emberek, ti is tegyétek meg nekik.

A hegyi beszédében Jézus így szólt tanítványaihoz:

„Legyetek irgalmasok, amint mennyei Atyátok is irgalmas. Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítélkeznek. Ne ítéletek el senkit, s akkor titeket sem ítélnek el, Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak. Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlcsorduló mértékkel mérnek öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mérték, olyannal mérnek majd nektek is.” Lk 6,36-38

02.27. 2. nagyböjti hét kedd

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Aki Isten törvényét tanítja, legyen példakép a törvény megtartásában is! Egy alkalommal Jézus e szavakkal fordult a néphez és tanítványaihoz; „Mózes tanítószerében az írástudók és a farizeusok ülnek. Tegyetek meg és tartsatok meg ezért mindent, amit mondanak nektek, de tetteikben ne kövessétek őket, mert tanítják ugyan, de maguk nem teszik azt. Súlyos, sőt elviselhetetlen terheket kötöznek össze és helyeznek az emberek vállára, de maguk egy ujjal sem hajlandók moz-

dítani rajta. Amit tesznek, azért teszik, hogy lássák őket az emberek. Szélesre szabják imaszíjukat, és köntösükön megnagyobbítják a bojtokat. Vendégségben szeretnek a főhelyekre ülni, a zsinagógában pedig az első székekbe. Elvárják, hogy az emberek köszönjenek nekik a főtereken, és hogy rabbinak, azaz mesternek szólítsák őket.

Ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti Mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. De atyának se hívjatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, a mennyei. És tanítónak se hívassátok magatokat, hisz egy a ti tanítótok: Krisztus. Aki a legnagyobb közte-tek, az legyen a többi szolgálja. Aki önmagát magasztalja, azt megalázzák, és aki önmagát megalázza, azt felmagasztalják.” Mt 23,1-12

02.28. 2. nagyböjti hét szerda

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon mindenkinek.

Jézus Jeruzsálembe indult. Útközben magához hívta tizenkét tanítványát, és bizalmasan közölte velük; „Most fölmegyünk Jeruzsálembe. Ott az Emberfiát a főpapok és írástudók kezére adják, halálra ítélik, majd kiszolgáltatják a pogányoknak, megcsúfolják, megostorozzák és keresztre feszítik, de harmadnapra feltámad.”

Ekkor odalépett hozzá a Zebedeus - fiúknak (Jakab és János apostoloknak) anyja, fiaival együtt, és leborult előtte, hogy kérjen valamit. Jézus megkérdezte tőle: „Mit kívánsz?”

Ő azt felelte: „Intézd úgy, (Uram,) hogy az én két fiam országodban melletted üljön: az egyik jobboldon, a másik pedig bal oldaladon.”

Jézus így válaszolt nekik: „Nem tudjátok, hogy mit kértek. Készek vagytok-e arra, hogy kiigytok azt a kelyhet, amelyet nekem ki kell innom?”

„Készek vagyunk!” – felelték. Jézus erre így folytatta: „A szenvedések kelyhét velem együtt kiisszátok majd. De hogy ki üljön mellettem jobb és bal felől, azt nem én döntöm el. Azok ülnek majd ott, akiket mennyei Atyám erre kiválasztott.”

Amikor a többi tíz (apostol) ezt meghallotta, méltatlankodni kezdett a testvérpár viselkedése miatt. Jézus magához hívta őket, és így szólt

hozzájuk: „Tudjátok, hogy a pogányoknál hogyan hatalmaskodnak a vezető emberek: akinek nagyobb a rangja, érezteti a hatalmát. Nálatok ne így legyen! Aki köztetek nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok! És aki első akar lenni, legyen a cselédedek! Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak, és odaadja életét váltságul mindenkiért.” Mt 20,17-28

03.1. 2. nagybőjti hét csütörtök

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

A dúsgazdag meg a szegény Lázár.

Egy alkalommal Jézus ezt a példabeszédet mondta el a farizeusoknak:

„Volt egy gazdag ember. Bíborba és patyolatba öltözködött, és mindennap dúsan lakmározott. Volt egy Lázár nevű koldus is, ez ott feküdt a gazdag kapuja előtt, tele fekélyvel. Szívesen jóllakott volna az ételmaradékból, amely a gazdag ember asztaláról lehullott, de abból sem adtak neki. Csak a kutyák jöttek, és nyalogatták a sebeit. Meghalt a koldus, és az angyalok Ábrahám kebelére vitték. A gazdag is meghalt, és eltemették. A pokolban, amikor nagy kínjai közt feltekintett, meglátta messziről Ábrahámot és a keblén Lázárt. Felkiáltott: » Atyám, Ábrahám! Könyörülj rajtam! Küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét vízbe mártva hűsítse nyelvemet. Iszonyúan gyötrődöm ezekben a lángokban. « » Fiam – felelte Ábrahám –, emlékezzél rá, hogy milyen jó dolgod volt életedben, Lázárnak meg mennyi jutott a rosszból. Most ő itt vigasztalódik, te pedig odaát gyötrődöl. Azonfelül, köztünk és köztetek nagy szakadék tátong, hogy aki innét át akarna menni hozzátok, ne tudjon, se onnét ne tudjon hozzánk átjönni senki.« » Akkor arra kérek, atyám – kiáltotta újra –, küldd el őt atyai házunkba, ahol még őt testvérem él. Tegyen bizonyosságot előttük, nehogy ők is idejussanak a gyötrelmek helyére. « Ábrahám ezt felelte: » Van Mózesük és vannak prófétáik. Azokra hallgassanak. « Ám az erősködött: » Nem teszik, atyám, Ábrahám! De ha valaki, a halottak közül elmenne hozzájuk, bűnbánatot tartanának. « Ő azonban így felelt: » Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, akkor még ha a halottak közül támad is fel valaki, annak sem hisznek.«” Lk 16,19-31

03.2. 2. nagyböjti hét péntek

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Jézus példabeszéde a gonosz szőlőművesekről, akik megölik az örököst.

Abban az időben Jézus ezt mondta a főpapoknak és a nép véneinek; „Hallgassatok meg egy másik példabeszédet! Volt egy gazdaember, aki szőlőt telepített, bekerítette sövénnyel, belül pedig taposó-gödröt ásott, és őrtornyot épített. Aztán rábízta a szőlőt a munkásokra, és elutazott. Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a szőlőmunkásokhoz, hogy a termést átvegyék. Ám a szőlőmunkások megragadták a szolgálait, s az egyiket összeverték, a másikat megölték, a harmadikat pedig megkövezték. Erre más szolgálakat küldött, többet, mint először, de ezekkel is ugyanúgy bántak. Végül a fiát küldte el hozzájuk, mondván: »A fiamat csak megbecsülik!« Amikor azonban a szőlőmunkások meglátták a fiút, így szóltak egymáshoz: »Ez itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és miénk lesz az öröksége! « Meg is ragadták őt, kidobták a szőlőből, és megölték.

Amikor megjön a szőlőskert ura, ugyan mit tesz majd ezekkel a szőlőmunkásokkal?”

Ezt válaszolták: „Gonoszul elbánik a gonoszokkal, a szőlőt pedig más munkásokra bízta, akik idejében átadják neki a termést.” Jézus így folytatta: „Nem olvastátok soha az írásokban: »A kő, melyet az építők elvetettek, mégis szegletkővé lett, az Úr tette azzá, és szemünkben csodálatos ez !« Ezért mondom nektek: Az Isten országát elveszik tőletek, és olyan népnek adják, amely majd megtermi annak gyümölcsét.” A főpapok és a farizeusok hallották a példabeszédet, és megértették, hogy Jézus róluk beszél. El akarták fogni, de féltek a néptől, mert mindenki prófétának tartotta. Mt 21,33-43.45-46

03.3. 2. nagyböjti hét szombat

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

A menyeyi Atya megbocsát tékozló fiának, ha őszintén megbánja bűneit.

Azokban a napokban vámosok és bűnösök jöttek Jézushoz, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak miatta. „Ez szóba áll bűnösökkel, sőt eszik is velük” – mondták. Jézus erre a

következő példabeszédet mondta nekik:

„Egy embernek két fia volt, A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Atyám, add ki nekem az örökség rám eső részét. Erre ő szétszította köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét, és elment egy távoli országba. Ott léha életet élt, és eltékozolta vagyonát. Amikor mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s ő maga is nélkülözni kezdett. Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára, hogy őrizze a sertéseket. Szívesen megtöltötte volna gyomrát a sertések eledelével, de még abból sem adtak neki. Ekkor magába szállt: » Atyám házában hány napszámos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg itt éhen halok. Felkelek, atyámhoz megyek, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz, csak béreseid közé fogadj be.« Azonnal útra is kelt, és visszatért atyjához. Atyja már messziről meglátta, és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult, és megcsókolta. Ekkor a fiú megszólalt: » Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz. « Az atya odaszólt a szolgáknak: Hozzátok hamar a legdrágább ruhát, és adjátok rá. Húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült. « Erre vigadozni kezdtek.

Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zeneszót és a táncot. Szólt az egyik szolgának, és megkérdezte: » Mi történt?« »Megjött az öcséd, és atyád levágatta a hizlalt borjút, mivel épségben visszakapta őt« – felelte a szolga. Erre az idősebbik fiú megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért atyja kijött és kérlelni kezdte. De ő szemére vetette atyjának: » Látod, én annyi éve szolgállok neked, és egyszer sem szegtem meg parancsodat. És te nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy mulathassak egyet a barátaimmal. Most pedig, hogy ez a te fiad, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, megjött, hizlalt borjút vágattál le neki.«Ő erre azt mondta: » Fiam, te mindig itt vagy velem, és minde nem a tied. De most úgy illet, hogy vigadjunk és örüljünk, mert ez a

te öcséd meghalt és most életre kelt, elveszett és újra megkerült. «”
Lk 15,1-3.11-32

3. hét Elfogadom az általam megismert Istent és meg tudok neki bocsátani.

Sokan vannak, akik Istent felelősnek tartják a halálért, szenvedésekért, betegségekért, igazságtalanságokért, sérelmeikért. Miért engedi meg, miért hagyja, miért nem avatkozik közbe? Miért nem segít? A kérdéseknek, akár a szenvedéseknek se vége, se hossza. Sokan legfeljebb beszélnek Istenről, Istennel már nem. Istenkapcsolatuk elakadt. Egy párkapcsolatban is így történne. Mert amíg a fájdalmaimon keresztül nézem Istent, vagy a páromat, egy beszűkült nézőpontból tekintek rá, torzképet alkotok róla. Ha újból elkezdek beszélni vele, rálépek a megbocsátás útjára, és minden fájdalommal együtt átélhetem a vele való bensőséges kapcsolatot.

Elfogadom, hogy Isten mondhat nemet is, mert Ő is szabad, nemcsak én.

Sokan panaszkodnak, hogy Isten nem hallgatta meg őket. Pontosabb volna azt állítanunk, hogy meghallgatta őket, de nemet mondott. Ha én mondhatok neki nemet, ő miért ne mondhatna? Egy meghitt kapcsolatban szabad nemet mondani, ami nem jelenti a társam elutasítását, vagy, hogy ne szeretném, vagy ne volna fontos számomra. A „nem” a kérésre és nem a személyre vonatkozik.

(„Az Úr az én pásztorom” 5-6.fejezet 72. old.)

+

03.4. Nagyböjt 3. vasárnap

Istenünk, minden irgalom és jóság forrása, te a böjt, az imádság és az irgalmas szeretet gyakorlása által gyógyulást adsz bűneinkre. Nézd jószágon színt bűnbánatunkat, és amikor vétkeinket beis-

merve meghajlunk előtted, emelj föl minket szüntelen irgalmaddal. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké.

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Abban az időben mivel közel volt a zsidók húsvétja, Jézus fölment Jeruzsálembe. A templomban árusokat talált, akik ökröt, juhot és galambot árultak, valamint pénzváltókat, akik ott ültek. Ekkor kötelekből ostort font, és kikergette mindnyájukat a templomból, ugyanígy a juhokat és az ökröket is, a pénzváltók pénzét pedig szétszórta. Az asztalokat felforgatta, a galambárusoknak meg azt mondta: „Vigyétek innét ezeket, ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!” Tanítványainak eszébe jutott, hogy írva van: „Emészt a házadért való buzgóság.” A zsidók erre így szóltak: „Miféle csodajelet mutatsz, hogy ezeket teszed?”

Jézus azt válaszolta: „Romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt fölépítem!”

A zsidók azt felelték: „Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt fölépítéd azt?” Ő azonban testének templomáról beszélt. Amikor föltámadt a halálból, tanítványainak eszébe jutott, hogy ezt mondta, s hittek az Írásnak és Jézus szavainak.

És amíg (Jézus) a húsvét ünnepén Jeruzsálemben volt, sokan hittek az ő nevében, mert látták csodáit, amelyeket tett. Jézus azonban nem bízott bennük, mert ismerte mindnyájukat, és nem szorult rá, hogy bárki is tanúskodjék előtte az emberről. Tudta ő, hogy mi lakik az emberben. Jn 2,13-25

03.5 3. nagyböjti hét hétfő

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Jézus Krisztus küldetése nemcsak a zsidókhoz szól, hanem a pogányokhoz is.

A názáreti zsinagógában Jézus így beszélt a néphez: „Bizony mondom nektek, hogy egy próféta sem kedves a maga hazájában. Igazán mondom nektek, sok özvegy élt Izraelben Illés idejében, amikor az ég három évre és hat hónapra bezárult, úgyhogy nagy éhínség támadt az egész Földön. De közülük egyikhez sem kapott Illés küldé-

tést, csak a szidoni Száreptában élő özvegyasszonyhoz. Ugyanígy Elizeus próféta korában is sok leprás élt Izraelben, s egyikük sem tisztult meg, csak a szíriai Námán.”

Ezt hallva, a zsinagógában mind haragra gerjedtek. Felugrottak, kiűzték Jézust a városon kívülre, és fölvezették arra a hegyre, amelyen városuk épült, a szakadék szélére, hogy letaszítsák. De ő áthaladt közöttük, és eltávozott. Lk 4,24-30

03.6. 3. nagyböjti hét kedd

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Jézus tanítása szerint meg kell bocsátanunk az ellenünk vétőknek.

Abban az időben Péter odament Jézushoz, és megkérdezte: „Uram, ha testvérem vétkezik ellenem, hányszor kell megbocsátanom neki? Talán hétszer?” Jézus így felelt: „Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer!

A mennyek országa olyan, mint amikor egy király el akart számolni szolgálóival. Amikor elkezdte, odahozták egyik adósát, aki tízezer talentummal tartozott. Mivel nem volt miből megfizetnie, az úr megparancsolta, hogy adják el őt, a feleségét, a gyermekeit, és mindenét, amije csak van, és így törlessze adósságát. De a szolga leborult előtte és úgy kérlelte: » Légy türelmes irántam, mindent megfizetek!« Az úr szíve megesett a szolgán: szabadon bocsátotta őt, sőt még az adósságát is elengedte. A szolga kiment, és találkozott egyik szolgatársával, aki neki száz dénárral tartozott. Elkapta és fojtogatni kezdte: » Add meg, amivel tartozol!« Szolgatársa térdre hullott előtte és kérlelte: » Légy türelmes irántam, mindent megfizetek!« De ő nem engedett, hanem ment és börtönbe vetette, míg meg nem fizeti tartozását. Szolgatársai látták a történeteket. Elmentek és elbeszélték uruknak. Az úr akkor magához hívatta őt, és így szólt hozzá: » Te gonosz szolga! Amikor kérléltél, én minden tartozásodat elengedtem neked. Nem kellett volna neked is megkönyörölnöd szolgatársadon, mint ahogy én megkönyörültem rajtad? « És az úr nagy haraggal átadta őt az öröknek, míg meg nem fizet mindent, amivel tartozik. Az én mennyei Atyám is így tesz veletek, ha tiszta szívből meg nem bocsát mindegyiktek a testvérenek.” Mt 18,21-35

03.7. 3. nagybőjti hét szerda

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Isten törvényei örök érvényűek és változatlanok.

A hegyi beszédben Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy megszüntessem a törvényt vagy a prófétákat. Nem megszüntetni jöttem, hanem tökéletessé tenni. Bizony mondom nektek, amíg az ég és föld el nem múlik, nem vész el a törvényből sem egy i betű, sem egy vessző, hanem minden érvényben marad. Aki tehát csak egyet is eltöröl akár a legkisebb parancsok közül is, és úgy tanítja az embereket, azt nagyon kicsinek fogják hívni a mennyek országában. És mindaz, aki megtartja és tanítja őket, igen nagy lesz a mennyek országában.” Mt 5,17-19

03.8. 3. nagybőjti hét csütörtök

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Jézus szava nekünk is szól: „Aki nincs velem, ellenem van!”

Egy alkalommal Jézus egy néma emberből űzött ki ördögöt. Amint az ördög kiment, a néma megszólalt. A nép elcsodálkozott rajta. Egyesek azonban azt mondták: „Belzebubnak, az ördögök fejedelmének segítségével űzi ki az ördögöket.” Mások próbára akarták tenni, és égi jelet követeltek tőle.

Jézus belelátott gondolataikba, és így szólt hozzájuk: „Minden önmagában meghasonlott ország elpusztul, és ház házra omlik. Ha a sátán önmagában meghasonlott, hogyan állhat fönn az országa? Ti ugyanis azt mondjátok, hogy Belzebub segítségével űzöm ki az ördögöket. Ám, ha én Belzebub segítségével űzöm ki a gonosz lelkeket, a ti fiaitok kinek a segítségével űzik ki? Ezért ők lesznek a bíraitok. Ha viszont én Isten ujjával (vagyis Isten erejével) űzöm ki az ördögöt, akkor bizonyára elérkezett hozzátok az Isten országa.

Az erős ember fegyveresen őrzi házát. De birtoka csak addig van biztonságban, amíg el nem jön az, aki erősebb nála. Ez legyőzi, elveszi fegyverzetét, amelyben bízott, és szétszórja a zsákmányt. Aki nincs velem, az ellenem van; aki nem gyűjt velem, az szétszór.” Lk 11,14-23

03.9. 3. nagybőjti hét péntek

† EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Isten az egyetlen Úr: szeressük őt mindennél jobban!

Abban az időben egy írástudó megkérdezte Jézustól: „Melyik az első a parancsok közül?”

Jézus így válaszolt: „Ez az első: » Halld, Izrael! Az Úr a mi Istenünk, az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! « A második hasonló ehhez: » Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! « Ezeknél nincs nagyobb parancsolat.” Az írástudó erre azt válaszolta: „Valóban, jól mondtad, Mester, hogy ő az Egyetlen, és hogy rajta kívül nincs más. És azt is, hogy őt teljes szívünkben, teljes elménkben és teljes erőnkben szeretni, embertársunkat pedig úgy szeretni, mint saját magunkat, többet ér minden égő- vagy véres áldozatnál.”

Jézus az okos felelet hallatára megdicsérte: „Nem jársz messze Isten országától.” Ezután már több kérdést nem mertek neki föltenni. Mk 12,28b-34

03.10. 3. nagyböjti hét szombat

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Aki magát megalázza, azt dicsőségre emelik.

Abban az időben az elbizakodottaknak, akik magukat igaznak tartották, másokat pedig megvetettek, Jézus ezt a példabeszédet mondta: „Két ember fölment a templomba imádkozni, az egyik farizeus volt, a másik vámos.

A farizeus megállt, és így imádkozott magában: » Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igazságtalan, házasságtörő, mint ez a vámos is. Kétszer böjtölök hetenként, és tizedet adok mindenből, amim van. «

A vámos pedig távolabb állt meg, és a szemét sem merte az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: » Istenem, légy irgalmas nekem, bűnösnek! « Mondom nektek, hogy ez megigazultan ment haza, amaz viszont nem. Mert mindazt, aki magát felmagasztalja, megalázzák, aki pedig megalázza magát, azt felmagasztalják.”

Lk 18,9-14

4. hét Az Istennel való kapcsolatomat folyamatnak tekintem, amely átível az egész életemen.

Sokan Istennel nem kapcsolatban, hanem találkozásokban vannak. „Szoktam imádkozni” – mondja valaki. Ez azt jelenti, hogy néha megteremti a találkozás lehetőségét. Szoros kapcsolatban lenni, főleg meghittségben, sokkal többet jelent, mint találkozni, vagy kapcsolódni valakihez. Bizalmi viszonyt jelent. Ha nem folyamat az istenkapcsolat, a következő történik: éled az életed, aztán jön egy nehézség, és felkiáltasz az égre: „Uram, segíts! Ne hagyj el!” Mi ezzel a helyzettel az alapvető probléma? Az, hogy ezzel a kérdéssel még nem léptél be a bizalom világába. Kérsz az Istentől valamit, de közben félsz, hogy vagy megadja, vagy nem.

Meghittsége alkalmas helyzeteket teremtek az Istennel való kapcsolathoz. Azaz beismerem, hogy az sem megy magától: az Istennel való kapcsolatom feladatokat és kihívásokat ad. A meghittsége való helyzetek teremtése az Istennel való kapcsolatban nem az Isten szükséglete – hiszen Ő mindig képes rá – hanem a miénk. Erre nekem van szükségem. Nekem kell (mondjuk 20 perc), hogy eljussak valamilyen mélységig. Az nem törvény, hogy reggel-este imádkozz! Kinyitod a szemed és máris egy törvény teljesítése vár rád? Aztán este egy törvényteljesítéssel alszol el? Ez nem túl irigylésre méltó... Nem lenne kedved inkább puszival ébredni és feküdni? Meghittebb, nem igaz? („Az Úr az én pásztorem” 7-8.fejezet 85. old.)

+

03.11. Nagyböjt 4. vasárnapja

Istenünk, te szent Fiad által csodálatos módon magadhoz békítetted az emberiséget. Engedd, kérünk, hogy keresztény néped készséges önátadással és élő hittel készüljön a közelgő ünnepekre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké.

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Abban az időben Jézus ezt mondta Nikodémusnak: „Ahogy Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is,

hogyan aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy általa üdvözüljön a világ. Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítéletet vont magára, mert nem hitt Isten egyszülött Fiában. Az ítélet ez: A világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, nehogy napvilágra kerüljenek tettei. Aki azonban az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hadd nyilvánuljanak ki tettei, hogy Isten szerint cselekedte azokat.” Jn 3,14-21

03.12. 4. nagybőjti hét hétfő

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

A királyi tisztviselő fiának meggyógyítása.

Egy alkalommal Jézus Szamariából Galileába ment. Jóllehet maga mondta, hogy a prófétának nincs becsülete saját hazájában, mégis, midőn Galileába érkezett, az ottaniak szívesen fogadták. Látták ugyanis mindazt, amit Jézus az ünnepek alkalmából Jeruzsálemben cselekedett, mert ők is ott voltak az ünnepeken. Így jutott el Jézus újra a galileai Kánába, ahol a vizet borrá változtatta.

Élt Kafarnaumban egy királyi tisztviselő, akinek a fia megbetegedett. Amikor meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, elment hozzá, és kérte: jöjjön és gyógyítsa meg a fiát. A gyermek már halálán volt. Jézus ezt mondta: „Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.” A királyi tisztviselő azonban így szólt: „Uram, jöjj, mielőtt meghalna a fiam!” Jézus erre azt felelte: „Menj csak! Fiad él.” Hitt az ember Jézus szavának, és elment. Még útban volt hazafelé, amikor eléje futottak szolgálai, és kijelentették, hogy a fia él. Megkérdezte tőlük: „Melyik órában lett jobban?” Ezt mondták: „Tegnap déltájban hagyta el a ház.” Az apa visszaemlékezett, hogy abban az órában mondta neki Jézus: „Fiad él.” Erre hitt ő maga, és vele egész háza népe. Ez volt Jézus második csodája, amelyet Júdeából Galileába jövet művelt (az ünnepek után). Jn 4,43-54

03.13. 4. nagybőjti hét kedd

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

A harmincnyolc éve beteg ember meggyógyítása. "Nincs emberem!"

A húsvéti ünnepekre Jézus fölment Jeruzsálembe. Volt Jeruzsálemben az úgynevezett Juh-kapu mellett egy fürdő, amelyet héberül Beteszdának neveztek. Őt oszlopcsarnoka volt, ahol nagyon sok beteg feküdt: vakok, sánták és bénák. Volt ott egy harmincnyolc éve beteg ember is. Jézus látta, ahogy ott feküdt, és megtudta, hogy már régóta beteg. Megszólította: „Akarsz-e meggyógyulni?” A beteg azt felelte: „Uram! Nincs emberem, aki levinne a fürdőbe, amikor mozgásba jön a víz. Mire én odaérek, már más lép be előttem.” Jézus erre azt mondta neki: „Kelj föl, vedd ágyadat, és járj!” Az ember azonnal meggyógyult. Fölvette ágyát, és járni kezdett.

Aznap éppen szombat volt. A zsidók ezért rászóltak a meggyógyított emberre: „Szombat van; nem szabad az ágyadat vinned.” Ő azonban így válaszolt nekik: „Aki meggyógyított, azt mondta nekem: Vedd ágyadat, és járj!” Megkérdezték tőle: „Kicsoda az az ember, aki azt mondta neked, hogy vedd ágyadat, és járj?” A meggyógyult ember azonban nem tudta, hogy ki volt az. Jézus ugyanis továbbment, amikor tömeg verődött össze a helyszínen.

Később Jézus a templomban találkozott a meggyógyított emberrel, és ezt mondta neki: „Látod, most meggyógyultál. Többé ne vétkezzél, hogy valami nagyobb bajod ne essék!” Az ember elment, és elmondta a zsidóknak, hogy Jézus volt az, aki meggyógyította őt. A zsidók üldözték Jézust, mert mindezt szombaton cselekedte. Jn 5,1-16

03.14. 4. nagybőjti hét szerda

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Úgy kell tisztelnünk a Fiút, ahogyan a mennyei Atyát tiszteljük.

Egy alkalommal Jézus ezt mondta a zsidóknak: „Az én Atyám szüntelenül munkálkodik, ugyanúgy munkálkodom én is.”

E szavak hallatára a zsidók még inkább az életére törtek, mert nemcsak a szombati nyugalmat szegte meg, hanem Istent Atyjának mondta, és így egyenlővé tette magát Istennel.

Jézus azonban tovább hirdette: „Bizony, bizony, mondom nektek: a

Fiú semmit sem tehet önmagától. Csak azt teheti, amit az Atyánál lát. Amit ugyanis az Atya cselekszik, azt cselekszi a Fiú is. Az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit cselekszik. Sőt még nagyobb dolgokat is mutat majd neki, hogy csodálkozzatok rajta. Amint ugyanis az Atya halottakat támaszt föl és kelt életre, úgy a Fiú is életre kelti azokat, akiket akar.

Az Atya nem ítél meg senkit sem, hanem az ítéletet egészen a Fiúra bízta, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tiszteli. Aki a Fiút nem tiszteli, az nem tiszteli az Atyát sem, aki a Fiút küldte. Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallgat az én tanításomra, és hisz abban, aki engem küldött, annak örök élete van, és nem sújtja őt az ítélet, mert már átment a halálból az életre. Bizony, bizony, mondom nektek: eljön az óra – sőt már itt is van –, amikor a halottak meghaladják az Isten Fiának szavát. Meghallják, és életre támadnak. Amint ugyanis az Atyának élete van önmagában, a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában.

A Fiúnak hatalmat adott arra is, hogy ítéletet tartson, mert ő az Emberfia. Ne csodálkozzatok ezen! Eljön az óra, amikor a halottak meghaladják az Isten Fiának szavát, és előjönnek sírjukból. Akik jót cselekedtek, feltámadnak az életre; akik rosszat tettek, feltámadnak a kárhozatra. Én önmagamtól semmit sem tehetek. Amint (Atyámtól) hallok, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött engem.” Jn 5,17-30

03.15. 4. nagyböjti hét csütörtök

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Mózes lesz a vádlójuk azoknak, akik nem hisznek Krisztusban.

Egy alkalommal Jézus ezeket mondta a zsidóknak:

„Ha én tanúskodom önmagamról, a saját tanúskodásom keveset ér. Más tanúskodik rólam, (az Atya), és én tudom, hogy igaz az ő tanúsága, amelyet rólam tesz.

Ti (Keresztelő) Jánoshoz fordultatok, és ő tanúságot tett az igazságról. Nekem azonban nincs szükségem emberi tanúságra. Ezeket azért mondom, hogy üdvözljétek. Égő és világító fény volt János, de ti csak ideig-óráig akartatok az ő fényében gyönyörködni.

Mellettem nagyobb bizonyítékok szólnak, mint János tanúskodása: az én tetteim, amelyeket az Atya akaratából cselekedtem. Azok bizonyítják, hogy az Atya küldött engem.

Tehát maga az Atya, aki küldött engem, ő tett tanúságot mellettem. Ti viszont sem szavát nem hallottátok, sem arcát nem láttátok. De még igéje sem marad bennetek, mert nem hisztek abban, akit ő küldött. Vizsgáljátok meg az írásokat, hiszen azt tartjátok, hogy általuk nyertek örök életet! Éppen az írások tanúskodnak mellettem. Ti mégsem akartok hozzám jönni, hogy elnyerjétek az (örök) életet. Emberektől nem fogadok el dicsőítést. Ismerlek titeket. Tudom, hogy nincs meg bennetek az Isten szeretete. Én Atyám nevében jöttem, de nem fogadtatok el. Majd ha más valaki a saját nevében jön, azt elfogadjátok. Hogyan hihetnétek ti, akik egymást dicsőítitek, de nem kerestek azt a dicsőséget, amely Istentől származik?

Ne gondoljátok, hogy én leszek a ti vádlótok az Atyánál. A ti vádlótok Mózes lesz, akiben pedig reménykedtek. Ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, hiszen ő rólam írt. Ha azonban az ő írásainak nem hisztek, hogyan hinnétek az én tanításomnak?” Jn 5,31-47

03.16. 4. nagyböjti hét péntek

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Jézust halálra keresik, de senki sem emel rá kezét, mert még nem jött el az ő órája.

A csodálatos kenyérszaporítást követő viták után Jézus Galileában működött. Júdeában nem akart mutatkozni, mert a zsidók az életére törtek.

Közeledett a zsidók Sátoros-ünnepe. Miután rokonai elzarándokoltak az ünnepre, Jézus is fölment utánuk Jeruzsálembe, de nem nyilvánosan, hanem titokban.

Amikor a templomban tanítani kezdett, a jeruzsálemiek közül néhányan ezt kérdezték: „Nemde ő az, akit halálra keresnek: íme, nyilvánosan beszél, és nem szólnak neki semmit. Talán bizony már a vezetőik is elismerik, hogy ő a Messiás? De róla tudjuk, honnan való, A Messiásról pedig, ha majd eljön, senki sem tudja, honnan való.”

Erre Jézus, aki a templomban tanított, emelt hangon odaszólt: „Ti

ismertek engem, és azt is tudjátok, honnan vagyok. Én nem magamtól jöttem. Az Igaz (Isten) küldött engem, akit ti nem ismertek. Én viszont ismerem, mert tőle vagyok, és ő küldött engem.”

Erre szeretnék volna Jézust elfogni, de senki sem emelt rá kezét, mert még nem jött el az ő órája. Jn 7,1-2.10.25-30

03.17. 4. nagyböjti hét szombat

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Jézust nem akarják elismerni Messiásnak, mert Galileából származik.

Amikor Jézus a jeruzsálemi templomban tanított, szavainak hallatára a nép közül egyesek felkiáltottak: „Ez valóban a Próféta.” Mások meg azt mondták: „Ez a Messiás.” Voltak azonban olyanok, akik megkérdezték: „Hát Galileából jön a Messiás? Az írás szerint nemde Dávid családjából és Dávid városából, Betlehemből kell jönnie a Messiásnak?”

Erre szakadás támadt a nép között. Néhányan el akarták őt fogni, de senki sem mert rá kezét emelni. A szolgák (akiket Jézusért küldtek), nélküle tértek vissza a főpapokhoz és a farizeusokhoz. Azok felelősségre vonták őket: „Miért nem hoztátok őt ide?” A szolgák mentegőzték: „Ember így még nem beszélt!” Erre a farizeusok rájuk förmedtek: „Csak nem vezetett titeket is félre? Mondjátok: hitt-e benne egy is a főtanács tagjai vagy a farizeusok közül? Csak ez az átkozott népség, amely semmit sem ért a törvényhez.” Ekkor az egyik tanácsstag, Nikodémus, aki egy alkalommal éjnek idején fölkereste Jézust, így szólt: „A mi törvényünk nem ítélkezik senki felett anélkül, hogy ki ne hallgatta volna, és meg nem állapította volna, mi (rosszat) cselekedett.” A többiek azonban neki támadtak: „Talán te is galileai vagy? Kutass csak utána, és rájössz, hogy Galileából nem származik prófeta!” Ezután mindegyikük hazatért. Jn 7,40-53

5. hét Testemet az istenkapcsolat részévé emelem

Lehetnek bennem olyan utálatosnak tartott, vagy egyenesen gusztustalan dolgok, amiket nem tartok egy istenkapcsolatba valónak. (Itt nem erkölcstelenségekre gondolok...) Pedig ezek a lehetetlennek tűnő dolgok is összeköthetnek bennünket Istennel. Ha nem ez történik, könnyen kettéhasadhat a lelkünk egy olyan világra, ahová Istennek van bejárása és egy olyanra, amibe nincs. Pedig Jézus nem idegenkedett a „nem decens” dolgoktól: Megérintette a leprást, meggyógyította a vérfolyásost, megbocsájtott a szamariai asszonynak, és „szálla alá poklokra”! Sokan vannak, akik így két világban élnek. Az Isten egyikben otthon van, a másikat szégyellik előtte, vagy letagadják, vagy mindkettő. Ez komoly akadály a meghittség útján.

Istennel szemben nem élek a hatalmam eszközeivel.

A vallástörténet számtalan módját ismeri annak, hogy az ember manipulálni akarja az Istent. Ezt hívják mágiának. A mágikus vallásgyakorlat természetesen a kultúrkereszténységben is benne van, például amikor valakinek vizsgaidőszakban lendül fel a vallásos élete. A szakasz címe azt jelenti, hogy Istent nem akarom manipulálni, kontrollálni, nem kötök vele üzleti kapcsolatot és nem zsarolom meg. Az ember minduntalan kihasználhatja Isten kiszolgáltatottságát ebben a világban, ugyanis Isten hallatlanul kiszolgáltató. Nemcsak a történelmi Jézus jó példája ennek, hanem az oltáriszentség is. Az Istennel az emberi élet során tulajdonképpen azt tesszük, ami nekünk tetszik. Lehet Őt gyűlölni, lehet rá fröcsögni, lehet utálni, belerúgni, szidni. Hány olyan emberi kapcsolatunk van, amelyben mindezt megtehetjük? És úgy tűnik, sokkal inkább gyakoroljuk hatalmunkat a földön Isten felett, mint fordítva. Pedig neki tényleg lenne felettünk hatalma! *(„Az Úr az én pásztorom” 9-10.fejezet 98. old.)*

+

03-18. Nagyböjt 5. vasárnap

Urunk, Istenünk, segíts minket, hogy életünkben az a fáradhatatlan szeretet vezessen, amellyel Krisztus szerette a világot, és halálra adta értünk önmagát. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel

egységben, Isten mindörökkön örökké.

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Abban az időben: Azok között, akik felzarándokoltak, hogy az ünnepen imádják Istent, volt néhány görög is. Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Betszaidából származott, és kérték: „Uram, látni szeretnénk Jézust.” Fülöp elment és szólt Andrásnak. Aztán András és Fülöp elmentek, és megmondták Jézusnak. Jézus ezt válaszolta: „Eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia. Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és el nem hal, egyedül marad, ha azonban elhal, sok gyümölcsöt hoz. Aki szereti életét, elveszíti azt, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti azt az örök életre. Aki nekem szolgál, kövessen engem, és ahol én vagyok, ott lesz a szolgám is. Aki nekem szolgál, azt becsülni fogja az Atya. Most megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem. Atyám, dicsőítsd meg nevedet!”

Erre hang hallatszott az égből: „Megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem.” A tömeg, amely ott állt, ennek hallatára azt gondolta, hogy mennydörgött. Mások így vélekedtek: „Angyal beszélt vele.” Jézus megmagyarázta nekik: „Nem miattam hallatszott ez a hang, hanem miattatok. Ítélet van most a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét. Én pedig, ha majd fölmagasztalnak a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal fog meghalni. Jn 12,20-33

03-19. Hétfő: Szent József, a Boldogságos Szűz Mária jegyese

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

József úgy cselekedett, ahogy az Úr anyaga parancsolta neki.

Dávid utódai közül Jákobtól született József, aki jegyese volt Máriának, Jézus Krisztus szülőanyjának. Jézus Krisztus születése pedig így történt: Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek. Mielőtt azonban egybekeltek volna, Mária gyermeket fogant méhében a Szentlélektől. Férje, József igaz ember volt, nem akarta őt megszégyeníteni. Ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr anyaga, és így szólt: „József, Dávid fia, ne

félj attól, hogy feleségül vedd Máriát, mert a benne fogant élet a Szentlélektől van. Fiad születik majd, akit Jézusnak nevezel, mert ő váltja meg népét bűneitől!”

Amikor József felébredt álmából, úgy cselekedett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Mt 1,16.18-21.24a

03-20. 5. nagyböjti hét kedd

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Krisztus igazi mivoltát megdicsőülése igazolja majd.

A Sátoros-ünnep alkalmával Jézus így beszélt a farizeusokhoz: „Én elmegyek, és ti hiába kerestek, mert meghaltok bűneitekben. Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek.”

A zsidók erre tanakodni kezdtek: „Csak nem akarja megölni magát, hogy ezt mondja: » Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek? «” Jézus így folytatta: „Ti innen alulról vagytok, én felülről vagyok. Ti ebből a világból vagytok, én nem ebből a világból vagyok. Azért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben, mert nem hiszitek el rólam, hogy ki vagyok: ezért kell meghalnotok bűneitekben.” Erre megkérdezték: „De hát ki vagy te?”

Jézus azt válaszolta: „Kezdetől fogva az vagyok, amit mondok is nektek. Sokat kellene még beszélnem rólatok, és ítéletet mondanom felettetek, mert aki engem küldött, igazmondó; én pedig azt hirdetem a világnak, amit tőle hallottam.” De azok nem értették meg, hogy az Atyáról beszél nekik. Végül Jézus azt mondta nekik: „Ha majd felemelitek (a kereszten) az Emberfiát, akkor megtudjátok, hogy én vagyok, és hogy semmit nem teszek önmagamtól, hanem azt hirdetem, amit Atyámtól tanultam. Aki küldött engem, az velem van, és nem hagy magamra, mert én mindig azt cselekszem, amiben ő tetszését találja.” E szavak után sokan hittek Jézusban. Jn 8,21-30

03-21.. 5. nagyböjti hét szerda

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

„Akkor lesztek valóban szabadok, ha az Isten Fia szabaddá tesz benneteket.”

Egy alkalommal Jézus a benne hívő zsidókhoz fordult, és ezt mondta nekik: „Ha megmaradtok tanításomban, akkor lesztek igazán ta-

nítványaim: megismeritek az igazságot, és az igazság majd szabaddá tesz benneteket.” Ők erre tiltakoztak: „Ábrahám leszármazottjai vagyunk, és soha senkinek sem szolgáltunk. Hogy mondhatod tehát azt, hogy: » Szabadok lesztek? « ” Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom nektek: mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. A szolgálja nem marad mindig ura házában, de a fiú ottmarad mindvégig. Ha viszont (Isten) Fia szabaddá tesz titeket, akkor valóban szabadok lesztek. Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok, mégis az életemre törtök, mert tanításom nem fog rajtatok. Én azt hirdetem nektek, amit Atyámnál láttam; ti ellenben azt teszitek, amit a ti atyátoktól hallottatok.” Erre közbevágta a zsidók: „A mi atyánk Ábrahám!” Jézus így folytatta: „Ha Ábrahám gyermekei vagytok, tegyétek is azt, amit Ábrahám tett! De ti az életemre törtök, bár azt az igazságot hirdetem, amit Istentől hallottam. Ábrahám ilyet nem tett. Ti azt teszitek, amit atyáitok tettek!” Ők azonban tovább erősködtek: „Mi nem vagyunk törvénytelen gyermekek, csak egy atyánk van: az Isten.” Jézus azonban megállapította: „Ha Isten volna atyátok, szeretnétek engem, mert én Istentől vagyok, és tőle jöttem. Nem a magam nevében jöttem, hanem az Isten küldött engem.” Jn 8,31-42

03-22. 5. nagybőjti hét csütörtök

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Aki Jézus tanítását megtartja, nem hal meg örökre.

Egy alkalommal Jézus így beszélt a zsidókhoz: „Bizony, bizony, mondom nektek: Aki tanításomat megtartja, nem hal meg örökre.”

A zsidók azt felelték: „Most már tudjuk, hogy valóban ördögtől megszállott vagy. Ábrahám meghalt, és a próféták is meghaltak. Te meg azt mondod: » Aki tanításomat megtartja, nem hal meg örökre«. Nagyobb vagy talán Ábrahám atyánknál, aki meghalt? A próféták is meghaltak. Mivé teszed magadat?”

Jézus így válaszolt: „Ha önmagamát dicsőíteném, az semmit nem érne. Az én Atyám az, aki megdicsőít engem. Ti Isteneteknek mondjátok őt, de nem ismeritek.

Én ismerem őt, és ha azt mondanám, hogy nem ismerem, hozzátok hasonló, hazug lennék. De én ismerem az Atyát, és megteszem, amit

mond. Ősatyátok, Ábrahám ujjongott, hogy megláthatja eljövetelem napját. Láta, és örvendezett.”

A zsidók erre felháborodtak: „Még ötven esztendő sem vagy, és látad Ábrahámot?”

Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok.”A zsidók erre köveket ragadtak, hogy megkövezzék. Jézus azonban eltűnt előlük, és kiment a templomból. Jn 8,51-59

03-23.. 5. nagybőjti hét péntek

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Csodái igazolják, hogy Jézus az Isten Fia.

Egy alkalommal a zsidók köveket ragadtak, hogy megkövezzék Jézust. Erre ő megkérdezte tőlük: „Sok jótettet vittem végbe köztetek Atyám nevében. Melyik jó cselekedetért akartok megkövezni engem?”

A zsidók ezt válaszolták: „Nem a jó cselekedetért, hanem a káromkodás miatt akarunk megkövezni, mert ember létedre Istenné teszed magadat.” Jézus ezt felelte: „A Szentírásban nemde ez áll: Én mondtam: istenek vagytok? Ha már azokat is isteneknek mondja az írás, akikhez Isten ígéje szólt – és az írás nem veszítheti érvényét –, hogyan mondhatjátok arról, akit az Atya megszentelt és a világba küldött: » Káromkodol! « – mert azt mondtam, hogy Isten Fia vagyok? Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem! De ha azokat cselekszem, és nekem nem akartok hinni, higgyetek a tetteknek, hogy végre lássátok és elismerjétek: az Atya énbennem van és én az Atyában.” Erre ismét el akarták fogni őt, de kiszabadította magát kezükből.

Ezután Jézus újra a Jordánon túlra ment, arra a helyre, ahol János először keresztelt, és ott is maradt. Sokan keresték fel, mert így vélekedtek: „János ugyan egyetlen csodát sem tett, de amit Jézusról mondt, az igaznak bizonyult.” És sokan hittek Jézusban. Jn 10,31-42

03-24.. 5. nagybőjti hét szombat

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Jézus meghal, hogy egybegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit.

Lázár feltámasztása után a Mártához és Máriához jött zsidók közül

sokan hittek Jézusban, mert látták, amit cselekedett.

Némelyek azonban elmentek a farizeusokhoz, és jelentették, hogy mit tett Jézus. Erre a főpapok és a farizeusok összehívták a főtanácsot, és így tanakodtak: „Mit tegyünk? Ez az ember sok csodát művel. Ha engedjük, hogy folytassa, mindnyájan hisznek majd benne. Aztán jönnek a rómaiak, és elpusztítják szentélyünket és népünket.” Közülük az egyik, Kaifás, aki abban az évben főpap volt, ezt mondta nekik: „Ti nem tudtok semmit. Gondoljátok csak meg: Jobb, ha egy ember hal meg a népért, minthogy az egész nemzet elpusztuljon!” Ezt pedig nem magától mondta, hanem mint annak az évnek főpapja prófétaként megjövendölte, hogy Jézus a népért hal meg; sőt nemcsak a népért, hanem hogy egybegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit.

Attól a naptól kezdve megegyeztek abban, hogy megölik őt. Ezért Jézus nem mutatkozott többé nyilvánosan a zsidók előtt, hanem visszavonult a pusztaság melletti vidékre, egy Efrém nevű helységbe, és ott tartózkodott tanítványaival együtt.

Közeledett a zsidók húsvétja. A vidékről már az ünnepek előtt sokan felzarándokoltak Jeruzsálembe, hogy megszentelődjenek. Ezek keresték Jézust, és még a templomban is beszélgettek róla: „Mit gondoltok, eljön-e az ünnepre?”

A főpapok és a farizeusok ugyanis ekkor már kiadták a rendeletet, hogy aki tud valamit Jézus tartózkodási helyéről, jelentse, hogy elfoghassák őt. Jn 11,45-57

6. hét Belátom, hogy az istenkapcsolat nem old meg minden nehézséget az életemben és ezt nem is várom tőle.

Kegyetlen mondat. Ezek szerint nem úgy van, hogy „Istenhez kiáltottam, és minden bajomban segített?” Naivitásnak tartom azt gondolni, hogy Istennek az a dolga, sőt kötelessége, hogy minden helyzetben jöjjön, és segítsen nekem. Szerintem ez gyermeteg hozzáál-

lás. Ismeritek a szubszidiaritás elvét? Vagyis, hogy az életben a problémákat ott oldjuk meg, és ott várjuk a megoldást, ahol a legalacsonyabb szinten van rá lehetőség. Ne utaljuk fölsőbb szintekre a kérdést, ha alacsonyabban is meg lehet oldani. Egyszerű példa: ha a gyerekek képesek egymással rendbe tenni a dolgaikat, akkor a szülők közbeavatkozására nincs szükség (testvérek, osztálytársak esetében). A tíz okos és tíz balga szűzről szóló példabeszédben¹ (Mt 25, 1-13) Jézus kemény kijelentéseket mond. Rájöhetek, hogy ezek a kijelentések egyszerűen realitásokat fejeznek ki. Nem akar fenyegetni, megfélemlíteni: ez a keménység az élet realitásának kérlelhetetlensége, melyet nem kerülhetünk ki. Ez azt is jelenti, hogy az Istennel való kapcsolatot nem használom arra, hogy az élet realitásai elől oda meneküljek. Pedig ezt nagyon sokan szeretnék! A menedékeink bőrtönné válnak, ha Istent arra használjuk, hogy menedékünk legyen a realitások elől. A realitásvesztés a spirituális fejlődés egyik legnagyobb akadály. A meghittség tehát nem egy hely, ahová a realitások elől elbújhatunk. Éppen fordítva: a téves képzeleteinktől eljuthatunk az érett spiritualitás realitásáig.

Vállalom az Istennel való kapcsolatból fakadó kockázatot, és nem akarok mindenáron biztonságban lenni mellette. Az Istennel való kapcsolat nemcsak béke és nyugalom, hanem kihívás, kockázat, kaland, küldetés! Jézus nem arról beszélt, hogyan helyezzük biztonságba magunkat, hanem, hogy bízunk.

(„Az Úr az én pásztorom” 11-12.fejezet 108. old.)

+

03-25.. Virágvasárnap

Mindenható, örök Isten, Üdvözítőnk példát adott nekünk az alázatosságra, amikor szent akaratodból emberi testet öltött és vállalta a kereszthalált. Segíts jóságosan, hogy kínszenvedésének tanítását megértsük, és társai lehessünk feltámadásában. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké.

SZENTLECKE Szent Pál apostolnak a filippiekhez írt leveléből
Testvéreim! Krisztus Jézus, mint Isten, az Istennel való egyenlőséget

nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette önmagát, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta önmagát, és engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajljon meg minden térd a mennyben, a földön, és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr. Fil 2,6-11

03-26. Nagyhétfő

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Mária megkeni Jézus lábát, és ezt Jézus már temetési előkészületnek veszi.

Hat nappal húsvét előtt Jézus Betániába ment. Itt élt Lázár, akit Jézus feltámasztott a halálból. Vacsorát rendeztek Jézus tiszteletére Márta felszolgált, Lázár pedig ott ült Jézussal a vendégek között. Mária pedig vett egy font illatos, drága nárdusz-olajat, megkent vele Jézus lábát, majd hajával megtörölte. A ház betelt a kenet illatával. Jézus tanítványai közül az egyik, aki elárulni készült őt, a karióti Júdás, megszólalt: „Miért nem adtuk el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem osztottuk szét a szegények között?” Ezt azonban nem azért mondta, mintha gondja lett volna a szegényekre, hanem mert tolvaj volt; ő kezelte a pénzt, és az adományokat ellopkodta.

Jézus azt mondta neki; „Hagyd békén őt, hiszen temetésem napjára teszi. Mert szegények mindig lesznek veletek, én azonban nem leszek mindig veletek.”

A zsidók közül sokan megtudták, hogy Jézus Betániában van, és odamentek nemcsak Jézus miatt, hanem hogy lássák Lázárt, akit feltámasztott a halálból. Ekkor a főpapok elhatározták, hogy Lázárt is megölik, mivel miatta a zsidók közül sokan hittek Jézusban. Jn 12,1-11

03-27. Nagykedd

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Jézus megjövendöli tanítványai hűtlenségét: az egyik elárulja, a másik megtagadja.

Az utolsó vacsorán Jézus mélyen megrendült lelkében, és újból kije-

lentette: „Bizony, bizony, mondom nektek, egy közületek elárul engem.” Erre a tanítványok tanácstalanul egymásra néztek, mert nem tudták kiről mondta ezt.

A tanítványok közül az egyik, akit Jézus szeretett, a vacsora alatt Jézus mellett ült. Simon Péter intett neki: „Kérdezd meg, kiről beszél?” Ő Jézushoz fordult, és megkérdezte: „Uram, ki az?” Jézus így felelt: „Az, akinek a bemártott falatot adom.” Ezzel bemártotta a falatot (a tálba) és karióti Júdásnak, Simon fiának nyújtotta. A falat után mindjárt belé szállt a sátán. Jézus ennyit mondott neki: „Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb!”

Az asztalnál ülők közül senki sem értette, miért mondta ezt neki Jézus. Egyesek azt hitték, hogy – mivel Júdásnál volt a pénz – Jézus megbízta: „Vedd meg, amire szükségünk lesz az ünnepen!” Mások pedig (azt gondolták), hogy adjon valamit a szegényeknek. Miután Júdás átvette a falatot, azonnal kiment. Éjszaka volt.

Júdás távozása után Jézus ezeket mondta: „Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten is megdicsőült benne. Ha pedig az Isten megdicsőült benne, az Isten is meg fogja őt dicsőíteni önmagában, sőt hamarosan megdicsőíti. Gyermekeim, már csak rövid ideig vagyok veletek. Keresni fogtok engem, de amint a zsidóknak megmondtam, most nektek is megmondom: ahová én megyek, oda ti nem jöhettek. ”Erre Simon Péter megkérdezte: „Uram, hová mégy?” Jézus így válaszolt: „Ahová én megyek, oda most nem jöhetsz velem, de később követni fogsz.” Péter azonban erősködött: „Uram, miért ne követhetnék most? Az életemet is odaadom érted,” Jézus ezt felelte neki: „Életedet adod értem? Bizony, bizony, mondom neked, mire a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” Jn 13,21-33.36-3

03-28. Nagyszerda

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Az Emberfia elhagyja a világot, de jaj annak az embernek, aki őt elárulja.

A betániai vacsora után a tizenkettő közül az egyik, akit karióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz és megkérdezte tőlük: „Mit adtok nekem, ha kezetekbe juttatom Jézust?” Azok harminc ezüstöt ígértek neki. Ettől kezdve csak a kedvező alkalmat kereste, hogy ki-

szolgáltassa őt nekik.

A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: „Hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?” Ő így felelt: „Menjetek be a városba, egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: » Közel van az én időm; tanítványaimmal nálad költöm el a húsvéti vacsorát.«” A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Amikor beesteledett, Jézus a tizenkét tanítvánnyal asztalhoz telepedett, Miközben ettek, így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek, közületek egyvalaki elárul engem!” Erre nagyon elszomorodtak, és sorra kérdezték őt: „Csak nem én vagyok az, Uram?” Ő így válaszolt: „Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el engem. Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak, aki az Emberfiát elárulja! Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik!” Erre Júdás, az áruló is megkérdezte: „Csak nem én vagyok az, Mester?” Ő így felelt: „Te magad mondtad!” Mt 26,14-25

03-29 Nagycsütörtök, az utolsó vacsora miséje

SZENTLECKE Szent Pál apostolnak a korintusiakhoz írt első leveléből

Valahányszor eszitek e kenyeret és isztok a kehelyből, az Úr halálát hirdetitek.

Én az Úrtól kaptam, amit közöltem is veletek: Urunk Jézus azon az éjszakán, amikor elárulták, fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amely értetek adatik! Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” A vacsora után ugyanígy fogta a kelyhet is, és így szólt: „Ez a kehely az újszövetség kelyhe az én véremben. Valahányszor isztok belőle, tegyétek ezt az én emlékezetemre!” Amikor ugyanis e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön. 1Kor 11,23-26

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Mindvégig szerette őket.

Húsvét ünnepe előtt történt. Jézus tudta, hogy elérkezett az óra, amikor ebből a világból vissza kell térnie az Atyához. Mivel szerette

övéit, akik a világban voltak, még egy végső jelét adta szeretetének. Vacsora közben történt, amikor a sátán már fölébresztette Júdásnak, Karióti Simon fiának szívében a gondolatot, hogy árulja el őt. Jézus tudta, hogy az Atya mindent a kezébe adott, s hogy Istentől jött és Istenhez tér vissza. Fölkelt hát a vacsora mellől, letette felső ruháját, fogott egy vászonkendőt és a derekára kötötte. Azután vizet öntött egy mosdótálba, és mosni kezdte tanítványainak a lábát, majd a derekára kötött kendővel meg is törölte. Amikor Simon Péterhez ért, az így szólt: „Uram, te akarod megmosni az én lábamat?” Jézus így felelt: „Most még nem érted, mit teszek, de később majd megérted.” De Péter tiltakozott: „Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha?” Jézus azt felelte: „Ha nem moslak meg, nem lesz semmi közöd hozzám!” Erre Péter így szólt: „Uram, akkor ne csak a lábamat, hanem a fejemet és a kezemet is!” Jézus azonban kijelentette: „Aki megmosdott, annak csak a lábát kell megmosni, és egészen tiszta lesz. Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” Tudta ugyanis, hogy egyikük elárulja, azért mondta: „Nem vagytok mindnyájan tiszták.” Miután megmosta lábukat, fölvette felső ruháját, újra asztalhoz ült, és így szólt hozzájuk: „Megértettétek-e, hogy mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól teszitek, mert az vagyok. Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam nektek, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.” Jn 13,1-15

03-30. Nagypéntek

OLVASMÁNY Izajás próféta könyvéből

A mi bűneinkért szúrták át.

Így szól az Úr: Íme, szolgám diadalmaskodik, fönséges lesz és felmagasztalják, és nagy dicsőségre emelkedik. Amint sokan elborzadtak láttán – hisz oly dicstelennek látszott, és alig volt emberi ábrázata –, úgy fog majd sok nemzet ámulni rajta, és királyok némulnak el színe előtt. Mert olyasmit fognak látni, amelyet még sohasem hirdettek nekik, és olyan dolognak lesznek tanúi, amelyenről addig soha nem hallottak. Ki hitt abban, amit hallottunk, és az Úr karja ki előtt nyilvánult meg?

Úgy nőtt föl előttünk, mint a hajtás, és mint a gyökér a szomjas földből. Nem volt sem szép, sem ékes, hogy szívesen nézzük őt, a külsejére nézve nem volt vonzó.

Megvetett volt, utolsó az emberek között, a fájdalmak férfia, aki tudta, mi a szenvedés, olyan, aki elől iszonyattal eltakarjuk arcunkat, megvetett, akit bizony nem becsültünk sokra.

Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink nehezédtek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott.

Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze, a mi békességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást! Mi mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk, ki-ki a maga útjára tért, és az Úr mégis az ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát. Megkínózták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki száját. Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki száját.

Erőszakos ítélettel végeztek vele. Ugyan ki törődik ügyével? Igen, ki tépték az élők földjéről, és népem bűnei miatt halállal sújtották. A gonoszok között adtak neki sírboltot, és a gazdagok mellé temették el, bár nem vitt végbe gonoszsgot, sem álnokság nem volt szájában. Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel. Ha odaadja életét engesztelő áldozatul: látni fogja utódait, hosszúra nyúlik élete és teljesül általa az Úr akarata.

Azért, mert lelke szenvedett, látni fogja a világosságot, és betelik meglelégedéssel.

Sokakat megigazultakká tesz szolgám, mivel gonoszságaitat magára vállalta. Ezért osztályrészül sokakat adok neki, és a hatalmasok lesznek zsákmányai, amiért életét halálra adta, és a gonosztevők közé sorolták, noha sokak vétkeit hordozta, és közben a bűnösökért imádkozott. Iz 52,13-53,12

SENTLECKE a Zsidókhoz írt levélből

A Fiú a szenvedésből engedelmességet tanult, és hódolatáért meghallgatást nyert.

Mivel olyan kiváló főpapunk van, aki áthatolt az egeken: Jézus, az

Isten Fia, ezért legyünk állhatatosak a hitvallásban. A mi főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együttérezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban mentes maradt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat találjunk és kegyelmet kapjunk, amikor segítségre szorulunk.

Krisztus földi életében hangos kiáltással és könnyek között imádkozott, könyörgött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól, és hódolatáért meghallgatást nyert. Isten Fia volt, de a szenvedésből engedelmességet tanult. Műve befejeztével pedig örök üdvösséget szerzett azoknak, akik neki engedelmeskednek. Zsid 4,14-16;5,7-9

03-31. Szombat Húsvéti vigília,

† EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

A názáreti Jézus, akit keresztre feszítettek, feltámadt.

Amikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja, és Szalóme drága keneteket vásároltak, és elmentek, hogy megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, kora reggel, amikor a nap felkelt, a sírhoz mentek.

Ezt mondták egymásnak: „Ki fogja nekünk elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?” De amikor odanéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt.

Bementek a sírba, és egy fehér ruhába öltözött ifjút láttak, amint ott ült jobb felől. Megrémültek, de az megszólította őket: „Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keressétek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt van a hely, ahová temették. Siessetek, és mondjátok meg tanítványainak és Péternek: Előttetek megy Galileába. Ott meglátjátok majd őt, amint megmondta nektek.” Mk 16,1-7

Befejezés. Elfogadom a fájdalmat és szenvedést kapcsolatunk fejlődésének velejárójaként.

Egy meghitt kapcsolatban merek meztelen lenni mindenféle értelemben. Ekkor viszont minden látszik, semmit sem tudok eltakargatni. Ezért a meghitt kapcsolat szükségszerű velejárója, hogy rálátok (rálátok) sötét, vagy egyszerűen esztétikailag hátrányos oldalaimra is. Ez néha nagyon kínzó és félelmetes is tud lenni. De sötétségeimnek pusztá fölismerése is a meghittség felé vihet el, hiszen önfeltárást igényel. Ezek a sötétségek, fájdalmak, csúfságok sokszor elveszik a meghittség érzését. De a meghitt kapcsolat nem azonos a meghittség érzésével. A meghitt kapcsolatban akkor is kitartok, ha épp nem tölt el a meghittség érzése.

Istennek felnőtt gyermeke akarok lenni. Tudok kezdeményezni, nem mindig tőle várom, hogy történjék már valami. Tudok egyedül is lenni: „Két hete nem érzem, hogy Isten szeretne! Nem érzem, hogy velem lenne!” – panaszkodik valaki. Nem érzed, nem érzed! Amikor náthás vagy, szagokat sem érzel, mégis vannak szagok! Felnőttségemhez az is hozzá tartozik, hogy együtt szeretünk Istennel valakit. Ez a házasság. Utána hárman együtt szeretünk másokat: jöhetnek a gyerekek. **Elég időt és energiát szánok Istennel való kapcsolatomra.** Miközben akár nagyobb gesztusokat is teszünk egymás felé, nem állunk meg, hogy megköszönjük egymásnak. Rohanunk a következő megoldandó feladatig, vagy elvégzendő kötelességig. De amikor megoldunk egy problémát, akkor az időt és energiát nem a kapcsolatra, hanem a feladatra fordítjuk. Mennyi időt szánunk egymásra? *(éberség órája, minőségi idő, személyes ima stb. – szerk.)*

Felelősséget vállalok Istenért. Isten rajtam keresztül is jelen akar lenni a világban. Csábító felelősségvállalás: „Az én igám édes, az én terhem könnyű.” Egy keleti mondás úgy tartja: „Ha egy lépést teszel Isten felé, Ő ezret tesz feléd!” Isten azt mondja: „Amit én adtam neked, add tovább valakinek! Nagyon köszönöm, hogy megköszönöd, de légy szíves ne fuss még három kört körülöttem, hanem keress valakit, akinek ezt tovább tudod adni!”

Az imakapcsolatomban teret adok a játékosságnak. „Tudom, atya,

többet kellene gyónnom, misére járnom, imádkoznom, Szentírást olvasnom stb.” Ez az a pár kijelentés, amivel gyóntatóként nem nagyon tudok mit kezdeni. Hagyd egy kicsit, hogy mit kellene... ! A játékoságban virul a szabadság, huncutság, szenvedélyesség, kreativitás, életöröm és természetes egymáshoz tartozás.

Elköteleződöm. Mindannyian többé-kevésbé sebzettek vagyunk és sokszor a hiányaink motiválnak. Istent vagy a társamat tudattalanul is olyan eszköznek tekintem, aki arra való, hogy hiányaimat betöltse. (Add meg ezt, add meg azt; nem is tudom, mi lenne velem nélküled stb.) Sokan azért nem köteleződnek el valójában, mert egy olyan személyre van szükségük, aki ezen hiányaikat kielégíti – s hogy ez konkrétan kicsoda, valójában teljesen mindegy. Ennek fölismeréséhez is nagy bátorságra van szükség. Amikor elköteleződöm, megpróbálok azon a határon túl is szeretni, amikor Isten, vagy a társam az én aktuális szükségleteimet nem tudja, vagy nem akarja kielégíteni. Ez pedig előbb-utóbb minden kapcsolatban bekövetkezik. Kérek valamit és Isten azt mondja: „Nem!” Ekkor válik el, hogy az ajándékot szeretem, vagy az ajándékozót. Ezért állítva állítom, hogy az elkötelezettség a meghitt kapcsolat kerete és föltétele!

„A rabbi találkozik valakivel, aki éppen jóízűen falatozik. – Látom, József, milyen jóízűen eszed a halászelevet! – Ja, hát persze – válaszolja – nagyon szeretem a halat! – József, ha te a halat szeretnéd, az még mindig a tóban úszkálna! – feleli a rabbi – Te magadat szereted!”

+

04-01. Húsvétvasárnap

Istenünk, a mai napon egyszülött Fiad által legyőzted a halált, és kitértad előttünk az örökkévalóság kapuját. Krisztus Urunk feltámadását ünnepelve kérünk, teremts újjá minket Szentlelked erejével, hogy új életre támadjunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké.

SZENTLECKE Szent Pál apostolnak a kolosszeiekhez írt leveléből
Testvéreim! Krisztussal együtt ti is feltámadtatok. Keressétek tehát

azt, ami odafönt van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. Az égiekre irányuljon figyelmetek, ne a földiekre. Hiszen meghaltatok, és életek Krisztussal az Istenben van elrejtve. Amikor azonban Krisztus, a mi életünk, újra megjelenik, vele együtt ti is megjelentek a dicsőségben.

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Odaérve látta, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és hírül adta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudom, hova tették?”

Péter és a másik tanítvány elindult, és a sírhoz sietett. Futottak mind a ketten, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, és látta az otthagyt golycsleplet, de nem ment be. Közben odaért Simon Péter is. Ő is látta az otthagyt lepleket és a kendőt, amely Jézus fejét takarta. Ez nem volt együtt a leplekkel, hanem külön feküdt összehajtva egy helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz. Látta mindezt és hitt. Addig ugyanis még nem értették meg, hogy Jézusnak fel kellett támadnia a halálból.

23. Zsoltár.

**Az ÚR az én pásztorom,
nem szűkölködöm.**

**Füves legelőkön terelget,
csendes vizekhez vezet
engem.**

**Lelkemet felüdíti,
igaz ösvényen vezet az ő
névéért.**

**Ha a halál árnyéka
völgyében járok is, nem félek
semmi bajtól,
mert te velem vagy: vessződ
és botod megvigasztal engem.**

**Asztalt terítesz nekem
ellenségeim szeme láttára.
Megkened fejemet olajjal,
csordultig van poharam.**

**Bizony, jóságod és
szereteted kísér életem minden
napján, és az ÚR házában
lakom egész életemben.**

1. „Az Úr az én pásztorom”

AZ ÚR! De ki ez az úr? Mi a jellemző vonása? Van-e megfelelő felhatalmazása arra, hogy Pásztorom - vezetőm -, gazdám legyen? Ha van, akkor hogyan kerülhetek uralma alá? Milyen módon válhatok gondoskodásának, szerető gondviselésének tárgyává?

Mindezek alapos, mélyreható kérdések, és megérdemlik, hogy becsületes alapossággal keressük rájuk a választ.

A kereszténység egyik nagy baja, hogy hajlamosak vagyunk beérni homályos általánosságokkal. Dávid, ennek a költeménynek a szerzője maga is pásztor volt, apja úgyszintén. Később úgy is nevezik, hogy "pásztor-király". S íme, határozottan kijelenti: "Az úr az én pásztorom". Vajon kiről beszél? Jahve-ről, Izráel Uráról és Istenéről. Állítását megerősítette Jézus, a Krisztus. Amikor Benne emberré lett az Isten, határozottan kijelentette: "Én vagyok a Jó Pásztor".

De ki volt ez a Krisztus? Róla alkotott fogalmaink sokszor túl szűk keretek között mozognak - túlságosan szegényesek - túlságosan emberek. Éppen ezért vonakodunk átengedni Neki az életünk feletti uralmat, - még kevésbé a tulajdonjogát elismerni életünkre. Ő az, aki mind a természetet, mind a természetfeletti világot teremtette (1.Kor 1,15-20).

Ahogy egyre világosabban kirajzolódik előttünk Krisztus személye - hatalma és mindaz, amit tett -, örömmel és büszkén jelentjük ki -, miként Dávid: "Igen, az úr, ő az én pásztorom",.

Mielőtt azonban ezt megtennénk, jó, ha világosan látjuk, mit jelent számunkra külön-külön az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szentlélek Isten.

Az Atya Isten a szerzője, az elindítója mindannak, ami csak létezik. Ami Benne megfogalmazódott, az öltött alakot a világmindenségben. A Fiú Isten, a mi Megváltónk vitte mindezt véghez - ő minden létezőnek a teremtője. Ami eredetileg az Atyában megfogalmazódott, azt ő valósította meg.

A Szentlélek Isten pedig mindezeket a tényeket közvetíti értelmem és lelkem számára, hogy ezek valóságossá és személyes élménnyé legyenek számomra.

Nos, az Isten és az ember közötti csodálatos kapcsolatot a Szentírás ismételten az atya és gyermeke, valamint a pásztor és juhai közti viszonnal ábrázolja. Először az Atya Istenben fogalmazódott meg, hogy ilyen legyen a kapcsolata az emberekkel. Ezt a kapcsolatot Krisztus váltságműve tette lehetővé. Valóságossá pedig a bennünk munkálkodó Szentlélek teszi.

Ha tehát valaki - egyszerűen és mégis magasztosan megfogalmazva - kijelenti: "Az úr az én pásztorom", ebben benne van az embernek Teremtőjéhez való mélységes és ugyanakkor rendkívül gyakorlati kapcsolata.

A közönséges agyag-göröngy mennyei rendeltetést nyert - a földi halandó az isteni gondviselés dédelgetett tárgya.

Már ez a gondolat önmagában elég ahhoz, hogy megelevenítse szellememet, felfokozza tudatos életérzésemet és megmutassa: mekkora méltóság embernek, személyiségnek lenni. Ha elgondolom, hogy Isten mennyire törődik velem a Krisztusban, ez olyan nagyszerű célt és értelmet ad az életemnek, hogy az földi tartózkodásomat teljesen betölti.

Minél nagyobbnak, minél felségesebbnek látom Krisztust, annál valóságosabb lesz a Vele való kapcsolatom. A 23. zsoltárban Dávid önmagáról nyilván nem mint pásztorról beszél - noha az volt - hanem mint juhról; mint aki egy a nyájból. Mégpedig büszkén, odaadó szeretettel és csodálattal beszélt erről. Szinte dicsekedett: "Nézzétek csak, ki az én pásztorom, kinek vagyok a tulajdona, ki vezet engem! Maga az Úr!"

Hiszen tapasztalatból tudta, hogy a juhok sorsa, élete attól függött, milyen ember a pásztoruk. Egyesek szelídek, jók, értelmesek, bátrak és önzetlenek voltak a nyájuk iránti szeretetükben, viszont mások pásztorlása alatt a nyáj éhezett és szenvedett.

Voltak, akiknek gondja alatt vígan szaporodtak és híztak a bárányok. Ha tehát az úr az én pásztorom, tudnom kell valamit jelleméről és értенem valamit hatalmából.

Mikor ezen elmélkedem, rendszerint kimegyek éjszaka a csillagos ég alá, hogy az emlékeztessen az Úr fenségére és hatalmára. Ahogy felnézek a csillagoktól teleszórt égboltra, arra gondolok, hogy legalább 250.000.000 x 250.000.000 égitestet hintett el a világmindenségben hatalmas keze; - közülük szinte mindegyik nagyobb, mint a mi napunk, amely az egyik legkisebb csillag. Elgondolom, hogy földünk, amelynek egy időre lakója vagyok, oly elenyésző porszem a világűrben, hogyha a legerősebb távcsövünket valamiképpen el tudnánk szállítani a hozzánk legközelebb eső csillagra, az Alfa Kentaurra, akkor onnan még ezzel a legerősebb teleszkóppal sem tudnánk felfedezni a földet.

Mindez kissé megalázó. Megfosztja az embert hatalmas "önérzetétől", és a dolgokat helyes távlatba állítja. Úgy tekintek magamra, mint egy szemernyi anyagdarabkára a végtelen világmindenségben. Ez azonban nem változtat azon a megrendítő tényen, hogy a hatalmas világmindenség Teremtője, Krisztus önmagát pásztoromnak nevezi és felszólít, hogy én pedig tartsam magamat az Ő juhának - figyelmes szeretete és gondviselése tárgyának. Ki lehetne ennél külön gondviselőm?

Ugyanígy elgondolkodhatom, ha lehajlok és felszedek egy maroknyi sarat az út széléről vagy a kertemből. Amennyiben ebből egy keveset az elektronmikroszkóp alá helyezek, elképedve látom, hogy csak úgy hemzseg benne a sok milliárd mikroorganizmus. Ezek közül soknak olyan bonyolult a sejtszerkezete, hogy a talajban való működésének elvét még ma is csak töredékeiben értjük.

Igen, Ő a Krisztus, az Isten Fia hozta létre mindezt. A leghatalmasabb tejtrendszertől a legparányibb mikrobáig minden az egység és a rend tökéletes törvényei szerint működik, és ennek megértése messze meghaladja a véges emberi értelmet.

Ezért először is azt kell megállapítanom: Krisztus igénye, miszerint én, mint emberi lény, tulajdona vagyok, tökéletesen jogos. - Egyszerűen azért, mert Ő hívott életre, és senki sem tudna Nála jobban megérteni vagy gondomat viselni.

Az övé vagyok egyszerűen azért, mert kiválasztott szeretete tárgyául.

A legtöbb ember nyilvánvalóan nem hajlandó elismerni ezt a tényt. Az a tudatos törekvés, amellyel tagadják, hogy ilyen kapcsolat egyál-

talában létezik vagy létezhettek az ember és Teremtője közt, az ember irtózását mutatja attól a gondolattól, hogy bárkinek is hatalmas legyen fölötte azon az alapon, hogy az hozta őt életre.

Ennek óriási kockázatát tudatosan vállalta Isten az ember megteremtésekor.

De a Maga szokásos nagylelkű módján megtette a második lépést is, amikor megkísérelte helyreállítani a kapcsolatot, amelyet ismételen megszakított az ember, amikor hátat fordított Neki.

Krisztus golgotai áldozatában fejezte ki szívének mélységes vágyát, hogy az ember újra visszakерüljön szerető gondoskodása alá. Ő Maga vállalta el az ember romlottságáért való büntetést, mintegy világosan kifejezve ezzel, hogy "Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tértünk: de az úr mindnyájunk vétjét Őreá vetette" (Iz. 53,6).

Egy második értelemben is Hozzá tartozunk: azért, mert újra megvásárolt tulajdon halálba adott életének és kiontott vérének drága árán. Ezért Krisztus jogosan mondhatta: "Én vagyok a Jó Pásztor: a Jó Pásztor életét adja a juhokért".

Meg kell vallanunk: mivel Jézus Krisztus ilyen drága áron vásárolt meg bennünket, most már nem vagyunk a magunkéi. Ő teljes joggal tart igényt az életünkre. Világosan emlékszem, hogy amikor elkezdtem juhokat tenyészteni, milyen végtelenül fontos volt számomra az értük kifizetett ár. Csak akkor lettek igazán az enyémekek, ha készpénzben kifizettem az árat. Az értük adott pénzt verejtékes törődéssel, éveken át gyűjtöttem. Mikor az első kicsiny nyájamat megvásároltam, csaknem szó szerint az "életem árán" tettem, hiszen ezért vállaltam a sok törődést.

Ennek következtében valami egészen különös tudatossággal, szinte önmagam részének éreztem a nyáját, és magamat teljesen hozzájuk tartozónak. Meghitt közösség kötött össze velük. Ezt a felületes szemlélő nem vette észre, de számomra ez a tény mérhetetlenül értékessé tette azt a harminc juhot.

Ugyanakkor megvásárlásuk pillanatában éreztem, hogy ez csak egy hosszantartó, nagy vállalkozás első lépése. Ennek során nekem, mint tulajdonosuknak, szüntelenül le kell tennem az életemet értük, ha azt akarom, hogy bővelkedő életük legyen. Némelyek elképzelésével ellentétben ugyanis a juhok nem tudnak gondoskodni magukról. Több gondozást igényelnek, mint bármely más lábasjószág, végtelen figyelmet és aprólékos gondozást.

Isten nem véletlenül nevez bennünket juhainak. A juhok magatartása

sok tekintetben hasonló az emberekéhez. Ezt a későbbi fejezetekben látni fogjuk. Mélységesen fontosak az olyan hasonlatosságok, mint a nyájösztön, a szorongás és félenkség, a csökönyösség és ostobaság, valamint rossz szokásaink: mindez megvan az emberben és a juhban egyaránt.

Mindezen kedvezőtlen jellemvonások ellenére Krisztus kiválaszt bennünket, megvásárol, nevünkön szólít, tulajdonává tesz és örömet találja a rólunk való gondoskodásban.

Tulajdonképpen ez a harmadik ok, ami miatt az Ő tulajdonjogát el kell ismernünk. Ő szüntelenül adja Magát, folyamatosan közbenjár értünk és állandóan vezet Szent Lelkével. Szüntelenül munkálkodik javunkra, hogy mi teljes bizonyossággal részesüljünk gondviselésének jótéteményeiből.

A 23. zsoltárt valójában nevezhetnénk így is: "Dávid zsoltára az isteni buzgóság dicséretére". Az egész nem más ugyanis, mint beszámoló a Jó Pásztor fáradságot nem ismerő gondviseléséről juhain javára. Nem csoda, hogy a költője büszke arra, hogy ehhez a Jó Pásztorhoz tartozhat. Miért is ne lenne?

Még mindig emlékszem egy bérő juhtenyésztő tanyájára a környékünkön. Ennek az embernek nem lett volna szabad juhokat tartania. A nyája szüntelenül küszködött a betegségekkel, a juhok soványak voltak. Ott álldogáltak a drótkerítés mögött, és üres szemekkel bámultak a zöld mezőre, amelyen az én juhaim legeltek. Bizonyára, ha beszélni tudtak volna, ezt mondták volna: "bárcsak megszabadulhatnánk átkozott gazdánktól."

A látványt soha nem felejttem el. Ez mindig azt a sok-sok szenvedő embert juttatja eszembe, akik - szerte a világon - nem tudják, mit jelent, ha az ember a Jó Pásztorhoz tartozik... ehelyett inkább szenvednek a bűn és a Sátán fogságában.

Bámulatra méltó, milyen hevesen utasítják vissza az emberek Krisztust, amikor kifejezi igényét az életükre. Attól félnek, ha Krisztus tulajdonává lesznek, zsarnoki uralmat gyakorol fölöttük.

Annál nehezebb ezt megérteni, ha figyelembe vesszük Jézus Krisztus jellemét. Nyilván sok torzképe forog ebben a világban, de ha elfogulatlanul szemléljük, hamarosan feltárul előttünk végtelen együttérzése és hihetetlen becsületessége.

Az úr Jézus volt a legkiegyensúlyozottabb és a legszeretetre méltóbb lény, aki valaha is az emberek közé jött. Noha rendkívül nyomorúságos körülmények között született és egyszerű munkáscsalád gyermekeként jött a világba, magát mindig úgy mutatta, mint aki bizonyos

a hatalmában. Gyermekkorában nem lehetett valami kiváló tanításban része, sem változatos munkája, mégis életbölcselete és élet-szemlélete a legmagasabb rendű volt, amit valaha is az emberiség elé tártak. Nem voltak gazdasági lehetőségei, sem politikai hatalma, sem pedig katonai ereje, mégis nagyobb befolyással volt az emberiség történelmére, mint bárki más. Neki köszönhető, hogy közel kétezer év alatt annyi ember döntött a tiszta és nemes élet mellett. Nemcsak szelíd, gyengéd és igaz volt, hanem igazságos is, kemény, mint az acél, és félelmetesen szilárd a csalárd emberekkel szemben.

Ugyanakkor felségesen nagylelkű volt. Az elbukott embereknek megbocsátott, de rettegtek tőle a képmutatók.

Azért jött, hogy megszabadítsa az embereket bűneiktől, önmaguktól, félelmeiktől. A megszabadultak pedig hűséges szeretettel ragaszkodtak hozzá.

Aki azt mondja magáról, hogy: Én vagyok a Jó Pásztor, - az valóban megértő, gondoskodó pásztor és azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszett embereket.

Soha nem titkolta, hogyha valaki Hozzá jön és uralma, védelme alá helyezi az életét, bizonyos fajta új és egyetlenszerű kapcsolat támad közte és az úr között. Valami egészen sajátos dolog ehhez a Pásztorhoz tartozni. Aki Hozzá tartozik, azon meg is látszik ez, és megkülönbözteti őt a többi embertől.

Első harminc juh megvásárlása után szomszédommal együtt ott ültünk a karám poros kerítésén, amelyen belül a juhok voltak és csodáltuk a most már birtokomba került erős, jófajta nyáját. Szomszédom átnyújtott egy éles, széles pengéjű kést, és így szólt: "Nos, Phillip, ezek a tied. Most jelöld meg őket."

Pontosan tudtam, mit ért ezen. Valamennyi juhtenyésztőnek megvolt a maga saját jegye, amelyet minden egyes juhának valamelyik fülébe bevágott. Ezen a módon messziről is fel lehetett ismerni, kié a nyáj.

Nem volt valami kellemes minden egyes juhot külön-külön odavonzolni a fatömbhöz, rásimítani a fülét és mélyen bevágni a borotvaéles késsel. Szenvedett a juh, de szenvedtem én is. De a kölcsönös szenvedés eredményeképpen egy életre szólóan meg volt pecsételve az összetartozásunk. Attól kezdve minden további megvásárolt juh is ugyanazt a jegyet viselte.

Igen érdekes párhuzama van ennek az ószövetségben. A héber rabszolgát hét év után fel kellett szabadítani. Ha azonban a szolga úgy döntött szabad akaratából, hogy egy életre szólóan a gazdája mellett marad, akkor egyfajta szertartáson kellett átmennie. Gazdája

odavitte az ajtófélfához, fülcimpáját annak fájához illesztette, és árral átfúrta a fülét. Ez már annak a jele volt, hogy a szolga élethossziglan ehhez a gazdához tartozik.

Aki felismeri, hogy Krisztus igényt tart rá, és igent mond, azaz életét átadja Krisztusnak, az attól kezdve viseli Krisztus jegyét. A kereszti jele ez, amely eltörölhetetlenül mutatja Hozzá-tartozásunkat. A kérdés csak az: valóban jelzi-e, hogy viseljük a keresztet?

Jézus Krisztus nem titkolta ezt el előlünk, hanem világosan megmondta: "Ha valaki az én tanítványom (követőm) akar lenni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztiét minden nap, és kövessen engem".

Gyakorlatilag ez annyit jelent, hogy az ember felcseréli a saját szeszélyei és kívánságai szerint folytatott, bizonytalan szerencsével járó életét az Isten követésének termékeny és megelégtető vállalkozásával.

Szomorú igazság az, hogy nagyon sokan - noha soha meg nem próbálták követni az úr vezetését - mégis azt állítják, hogy "Az úr az én Pásztorom". Mintha azt remélnék az ilyenek, hogy ezzel a kijelentéssel már részesülnek az Úr szerető gondoskodásának áldásaiban anélkül, hogy lefizetnék annak árát, ti. elhagynák saját akaratuk szerint való, szeszélyeik által irányított életüket.

Pedig a kettő nem fér össze: vagy az Úréi vagyunk, vagy nem. Maga az úr Jézus figyelmeztetett, hogy eljön a nap, amikor sokan azt mondják majd: "Uram, a Te nevedben sok csodálatos dolgot vittünk végbe" - ő azonban azt mondja erre: "Soha nem ismertelek titeket". Komoly és kijózanító gondolatok ezek, amelyek nyomán, meg kell vizsgálnunk szívünket: vajon ténylegesen személyes kapcsolatban vagyunk-e Vele?

Valóban az Övé vagyok?

Elismerem, hogy hatalma van az életem felett?

Amennyiben igen, megtalálom ebben életem szabadságát és kiteljesedését?

Tudom azt is, hogy az Ő vezetése alatt életemnek célja van?

Megelégt ez a cél?

Átélem-e követésének mélységes nyugalalmát, ugyanakkor izgalmas útjait?

Ha mindezekre a kérdésekre igennel felelek, akkor hálával és örömmel kiálthatom Dáviddal: "Az Úr az én - Pásztorom"! - és boldoggá tesz, hogy az övé vagyok, mert tudom, hogy gazdag és bővelkedő életem lesz, akármilyen történjék velem.

2. „Nem szűkölködöm"

Milyen büszke, előrevivő és bátor megállapítás! Nyilván annak a báránynak az életérzését fejezi ki, amelyik teljesen megelégedett tulajdonosával és sorsával.

Mivel az úr az én pásztorom, azért nem szűkölködöm. A "nem szűkölködöm" kifejezés többet jelent itt, mint első olvasásra elgondolnánk. Első jelentése nyilván az, hogy tökéletes ellátásban van részem.

De benne van az is, hogy teljesen meg vagyok elégedve Isten pásztori gondviselésével és nem kívánok a magam számára semmi mást.

Különösnek látszik, hogy éppen Dávid tesz ilyen kijelentést, már tudniillik, ha a dolognak csak az anyagi, testi oldalát nézzük. Hiszen ő többször is szenvedett üldöztetést, és igen hányatott volt az élete: fiatal korában ellensége, Saul király, öreg korában pedig tulajdon fia elől kellett bujdosnia. Bőségesen nyílt alkalma megismerni a nélkülözést, szorongást, félelmet.

Nem szabad azt képzelnünk, hogy Isten gyermeke a Jó Pásztor szerető gondjai alatt soha nem lát szükségét semmiben. Rendkívül fontos, hogy kiegyensúlyozott szemléletünk legyen a keresztyén életéről. Ennek érdekében jó, ha szemünk előtt van olyan emberek életpályája, mint Illés, Keresztelő János, maga az Úr - vagy a hit egyik újkori hőse, Livingstone -, hogy rájöjjünk: mindegyikük sok nyomorúságon és küzdelmen ment át.

Maga a Nagy Pásztor is - amikor köztünk járt - figyelmeztette tanítványait, mielőtt visszatért dicsőségébe, hogy: "E világon nyomorúságtok lesz, de bízzatok: én legyőztem a világot".

A mai keresztyének egyik tévhite az, hogyha valaki anyagiakban bővelkedik, ez kétségtelen jele Isten áldásának az életén. Ez egyszerűen nem igaz.

Ennek éppen az ellenkezőjéről olvashatunk a Jelenések 3,17-ben: "Mivel ezt mondod: gazdag vagyok és meggazdagodtam és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen..."

Vagy: az úr Jézus határozottan megmondta a gazdag ifjúnak, aki kifejezte kívánságát, hogy az ő követője szeretne lenni: "Egy fogyat-

kozásod van; eredj el, add el minden vagytonodat és add a szegényeknek... és jer, kövess engem" (Mk 10,21).

A Biblia tanítása alapján arra a következtetésre juthatunk, hogy Dávid nem anyagi javakra gondolt, amikor kijelentette: "Nem szűkölködöm".

Éppen ezért a keresztyén embernek világosan és bizonyos távlatból kell látnia tulajdon életét. Vegye tudomásul, hogy - miként sokaknak Isten választott népe közül - neki is olyan sors juthat, amelyben nélkülöznie kell az anyagi javakat. Tekintse földi életét rövid közjátéknak, amely testi értelemben nélkülözéssel járhat. De sorsának próbatételei közepette is dicsekedhet: "Nem szűkölködöm, az én Uram és Mesterem gondot visel rólam!"

Ezen egyszerű megállapítás belső tartalmának megértéséhez először is tudnunk kell különbséget tenni: az egyik gazdához tartozunk, vagy a másikhöz - a Jó Pásztoré vagyunk, vagy e világ urának szolgálunk. Jézus Krisztus gondosan különbséget tett a kettő között, és hangsúlyozta: teljesen lehetetlen egyszerre két urat szolgálni. Vagy az egyiké vagyunk, vagy a másiké.

Mindezek tudatában látjuk, hogy bármely nyáj jóléte teljesen gazdájuk gondviselésén múlik.

Első tanyám szomszédságában a bérló a legközönyösebb állattenyésztő volt, akit valaha is láttam. Egyáltalán nem törődött nyájának állapotával. Földjét elhanyagolta. Jóformán semmi időt sem szentelt nyája gondozásának, hagyta, hogy gondoskodjék az magáról, ahogyan tud. Azzal sem törődött, ha egyet-egyet elragadtak a kutyák, a pumák vagy a tolvajok.

Azok a nyomorult állatok évről évre kizsákmányolt, sovány legelőkön rágódtak. Télen szűkében voltak a szénának és az anyajuhok számára annyira szükséges abraknak Karámjuk rozoga volt, nem védte őket kellőképpen a viharoktól és az esőtől.

Italuk állott, iszapos víz volt. A legelő talajából hiányoztak a különböző tápláló ásványi sók. Szánalmas látványt nyújtottak azok a szegény, lesóványodott, legyengült állatok.

Most is előttem van, ahogyan ott álldogálnak a kerítésnél, és kicsiny csoportokba verődve bámulják a kerítésen túli gazdag legelőt.

Tulajdonosuk szívtelen és önző volt, valamint teljesen közönyös az állapotuk iránt. Mit bánta, hogy juhainak zöld fűre, friss vízre volna szükségük; védő menedékre a viharok ellen?! Mit bánta, ha valamegilyik megsérült, vagy élősdiek nyomorították?

Mindezzel nem törődött, miért is törődött volna gondolta - hiszen a

juhok csak levágásra valók.

Valahányszor azokat a szegény állatokat elnéztem, mindig eszembe jutott, milyen hű képei azoknak a szegény embereknek, akik a két gonosztevő mester, a bűn és a Sátán tulajdonában vannak és túrik azok kegyetlen bánásmódját.

Akár mint egyszerű, nem kitanult igehirdető, akár mint tudós forogtam az egészen különböző osztályokból való és különböző nemzeti-ségű emberek közt, csak egyre erősödött bennem az a meggyőződés, hogy az emberek sorsa mindenekelőtt attól függ: melyik gazda szolgálatában állnak.

Alkalmam volt egészen közlről megismerni néhányat e világrész leggazdagabb emberei közül - ugyanúgy néhányat a tudomány és a művészet vezéralakjai közül. Tapasztalatom szerint sikerük, befolyásuk, vagyonos voltak ellenére szellemileg szegény, félénk és boldogtalan életű emberek voltak. Örömtelenek, akiket gonosztevő "gazdájuk" könyörtelen szolgaságban tartott.

Láttam viszont ennek az ellentétét is. Számos barátom van a viszonylag szegény emberek között - akik sok nyomorúságon, küzdelem mentek át, és anyagilag éppen csak megvoltak. De mert az életük Krisztusé volt és elismerték, hogy Ő a Gazdájuk, mélységes béke-ség töltötte el életüket.

Valóban gyönyörűséget jelent elmenni szerény otthonaikba és meg-tapasztalni az ott lakók szellemi gazdagságát, szívbeli nagylelkű-ségét. Egész valójuk a nyugodt bizakodást és a csendes örömet sugá-rozza, amely legyőzi mindazokat a megrendítő eseményeket, ame-lyeket át kell élniük.

Isten gondviselésének tárgyai, és ezt tudják. Krisztusra bízták magu-kat, és Ő megelégitette őket.

Igen, a megelégedés a "védjegye" mindazoknak, akik dolgaikat Isten kezébe teszik le. Különösen érvényes ez a mai jóléti társadalomban, amikor szüntelenül láthatjuk az elégedetlenséget, kivált azoknál, akik szüntelenül a biztonságról beszélnek.

A jólét ellenére elképesztően nagy a belső bizonytalanságunk, és a szellemi értékeknek soha nem tapasztalt leértékelését látjuk lépten-nyomon.

Az emberek mindig a külső eszközökben keresik a biztonságot. Nyugtalanok, bizonytalanok, gyávák, mindig többet kívánnak, - még ezt is, még azt is - s közben szellemileg soha meg nem elégülnek.

Ezzel ellentétben az egyszerű keresztény, az alázatos hívő, a Nagy Pásztor báránya nyugodtan dicsekedhet:

"Az Úr az én Pásztorom; nem szűkölködöm."

Tökéletesen meg vagyok elégedve azzal, ahogyan az életemet az úr vezeti. Miért? Mert ő olyan Pásztor, aki nem ismer fáradságot, ha a juhai érdekéről van szó. Olyan Pásztor, akinek nincs párja abban, ahogyan juhait szereti - szereti őket önmagukért, szereti őket, mert ebben találja gyönyörűségét. Ha kell, akár huszonnégy órán át is munkálkodik azért, hogy juhai mindennel el legyenek látva. S mindennek felett őrködik Nevének tisztaságán, hogy ő "a Jó Pásztor".

Olyan gazda ő, aki örömét találja a nyájban. Nincs nagyobb jutalma, boldogsága, mintha látja, hogy nyája megelégedett, jól táplált, biztonságban él és gyarapodik szerető gondviselése alatt. Ez jelenti számára az "életet". Mindenét azokért áldozza, akik az övéi.

Semmiféle munkát, törődést nem sajnál azért, hogy juhait a legjobb legelőkre juttassa, számukra bőségesen gondoskodjék téli táplálékról és tiszta ivóvízről. Nem nyugszik, amíg nem gondoskodott oltalomról a vihar, védelemről az ellenség, betegségek és élısdiék ellen, amelyek annyi szenvedést okozhatnak a juhoknak.

Nem csoda tehát, ha Jézus Krisztus azt mondja magáról: "Én vagyok a Jó Pásztor; - a Jó Pásztor életét adja a juhaiért", továbbá: "Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővelkedjenek".

Kora hajnaltól késő estig talpon van ez a végtelenül önzetlen Pásztor a juhai érdekében. Mert a szorgalmas pásztor korán kel, és minden reggel elsőnek utánanéz a nyájának. Így kezdődik számára minden nap. Gyakorlott, szakértő szemmel vizsgál meg minden egyes juhot, hogy rendben van-e, el van-e látva és lábára tud-e állni. Azonnal észreveszi, ha éjszaka valami baj történt. Látja, hogy melyik betegedett meg, és melyiknek van különös gondviselésre szüksége.

Napközben is ismételten átnézi nyáját, hogy biztos legyen benne: minden rendben van.

De még éjszaka sem szűnik meg velük törődni. Szinte azt mondhatjuk: csak félszemmel alszik, és mindkét fülével figyel még álmában is, minden pillanatban készen arra, hogy az övéi védelmére siessen. Ezt a képet adja az írás Krisztus gondoskodó szeretetéről mindazoknak, akik uralma alá helyezték életüket. Krisztus mindent tud az életükről reggeltől estig.

"Áldott az úr, aki napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene... nem szunnyad és nem alszik a te őriződ."

Noha Jézus Krisztus ilyen jó gazdánk, mégis sajnálatos módon sok keresztyén ember nem elégedett az uraságával. Ezek a mindig elégedetlenkedők, akik úgy érzik, hogy a sövényen túl a fű valahogy

mintha zöldebb lenne. Ezek a "testi" keresztyének - szinte nevezhetnék őket 'sövény-keresztyéneknek" vagy akár "féligkeresztyéneknek".

Egyszer nekem is volt egy olyan anyajuhom, szinte pontos mása az ilyen keresztyének. Egyike volt a legszebb juhaimnak. Csodálatosan arányos testű, erős alkatú, dús gyapjával borított állat volt. Fejalkata formás, élénk, mindig figyelő szemekkel. Életrevaló bárányokat. szült, amelyek gyorsan fejlődtek.

Mindezen vonzó tulajdonságai ellenére volt egy nagy hibája. Nyugtalan és elégedetlen volt - valahogy mindig kibújt a sövényen.

El is neveztem "Csavargó asszonyságnak".

Ezzel az eggyel több bajom volt, mint az összes többi juhhal együttvéve.

Akármilyen kiváló volt az éppen használt legelő, addig kutatott a sövény vagy partvonal mentén húzódó kerítés tövében (a tengerparton volt a tanyám), amíg valahol egy rést nem talált, amelyen ki tudott szökni, hogy a másik oldalon legeljen.

Nem mintha a legelőink nem lettek volna jók. Mindig arra törekedtem, hogy a környék legjobb legelőjére vigyem őket.

"Csavargó asszonyság"-ban egyszerűen benne lakozott ez az öszön. Soha nem volt megelégedve a dolgokkal úgy, ahogy azok voltak. Gyakran, amikor átpréselte magát a kerítés nyílásán, ott csak a legsilányabb, kiégett legelőt találta.

Ebből azonban nem tanult, hanem újra meg újra kiszökött a kerítésen át.

Nos, ha csak ő maga csinálja ezt, az is elég nagy baj lett volna. Mindig éppen elég munkát adott a vissza hozatala. Ő azonban megtanította bárányait is erre a csavargásra. Azok követték a példáját, és mihelyt elég mozgékonyak voltak, ugyanúgy megszöktek, mint az anyjuk. Még rosszabb volt, hogy ezzel más anyajuhoknak is rossz példát szolgáltatott.

Nemsokára másokat is átvezetett ugyanazon a nyíláson, amelyen ő kibújt, és vitte őket a tengerparti veszélyes ösvényekre.

Miután egy nyáron át küszködtem vele, végül arra az elhatározásra jutottam, hogy eltávolítom, mielőtt az egész nyáját megrontaná. Utóvégre nem engedhettem, hogy egyetlen csökönyös, elégedetlen juh tönkretegye egész gazdaságomat.

Nem volt könnyű döntés, mert éppúgy szerettem azt is, mint a többiket mind. Ereje, szépsége, ébersége gyönyörködtető volt.

Egy reggel tehát fogtam a kést és levágtam. Sövénymászó életpályája ezzel rövid és gyászos véget ért. Ez volt az egyetlen megoldás.

Olyan juh volt, amely - noha mindent megtettem az érdekében - mégis mindig mást akart.

Nem tartozott azok közé, akik elmondhatták: "Az Úr az én Pásztorom, nem szűkölködöm".

Komoly figyelmeztetés ez minden testi keresztyén, a hátratekintgetők és félkeresztyének részére - azok számára, akik mindkét világ öröméből ki akarják venni a részüket.

Ezek is számolhatnak azzal, hogy egyszer csak kivágnak.

3. „Füves legelőkön nyugtat engem”

A juhokat - tekintettel különös lelki alkatukra csaknem lehetetlen lepihentetni, amíg nincs biztosítva az alábbi négy feltétel:

Félénkségük miatt nem hajlandók lefeküdni, amíg meg nem győződtek arról, hogy semmitől sem kell tartaniuk.

Közösségi magatartásuk következtében képtelenek addig lenyugodni, amíg valamiféle viszály van köztük.

Nem hajlandó lefeküdni a juh addig sem, amíg meg ne szabadul a kínzó legyektől és élősdiektől.

Végül nem fekszik le a juh, amíg nincs teljesen jóllakva és a legkisebb éhséget érzi.

Jellemző tehát rájuk, hogy a nyugalomukhoz szükséges: a félelemtől, feszültségtől, bosszantástól és éhségtől való teljes mentesség. A képet kiegészíti az, hogy egyedül a pásztor tudja számukra ezt az állapotot biztosítani. Teljes egészében a pásztor szorgalmától és hoz-

záértésétől függ a nyáj minden zavaró körülménytől mentes élete.

Ha a fenti négy tényezőt egyenkint vizsgáljuk, rögtön megértjük, miért van a tulajdonosnak akkora szerepe a juhok életében. Egyedül ő biztosíthatja számukra azt a nyugalmat, amelyben megpihenhetnek, elcsendesedhetnek, erősödhetnek és szaporodhatnak.

A szüntelenül nyugtalan, elégedetlen, izgatott és zavart nyáj nem fejlődik és tenyészik egészségesen.

Ugyanez igaz az emberekre is.

Általában nem tudják az emberek, hogy a juhok annyira félénkek és olyan könnyen esnek vakrémületbe, hogy még egy hirtelen felbukkanó üregi nyúl is megzavarhatja az egész nyáját. Elég, ha egyetlen megijedt juh futásnak ered, máris tucat számra követik a többiek, nem nézve, mi az ijedség oka.

Egyszer egy barátom jött hozzám látogatóba a városból, és elhozta kicsi pekingi pincsikutyáját. Mikor kinyitotta a kocsi ajtaját, a kutyuska kiugrott a fűre. A nyájnak elég volt egy pillantás a kutyára, és máris kétszáz juh rohanni kezdett át a legelőn, remegő félelemmel.

Amíg a legkisebb félelemérzés van bennük, hogy kutyák, puma, medve vagy más ellenség van a közelben, addig a nyáj talpon van, szüntelen menekülésre készen. Hiszen szinte semmi más módon nem tudják megvédeni magukat. Tehetetlen, félénk, gyöngye teremtmények, egyetlen védelmük a futás.

Attól kezdve, ha meghívtam barátaimat, mindig kikötöttem, hogy a kutyájukat hagyják otthon. Azonkívül mindig elkergettem vagy lelőttem a nyájamat zaklató kóbor ebeket. Feljegyezték, hogy egyszer két, juhok közé beszabadult kutya egyetlen éjszaka 292 juhot mészárolt le.

A vemhes anyajuhok, ha valami meghajszolja őket, elvetélik bárányaikat. Rettenetes veszteség érheti így a pásztort. Egyik hajnalban a legszebb anyajuhaim közül kilencet találtam döglötten és elvetélve bárányaikat, mert egy puma éjszaka meghajszolta őket.

Nagy csapás volt ez a kezdő, fiatal juhosgazdának, aki még nem tudta, hogy ilyen támadásokra is számítani lehet. Attól kezdve úgy aludtam, hogy ágyam mellett volt erős fényű zseblámpám és 303-as karabélyom. Amennyiben a nyáj felől a legkisebb neszt hallottam, kiugrottam az ágyból, és hűségés nyájörző kutyámat szólítva puskával a kezemben mentem ki megnézni a nyáját, készen a védelmükre.

Idővel megtanultam, hogy semmi nem nyugtatja meg annyira a nyáját, mintha ott látnak engem is a legelőn. Gazdájuk, tulajdonosuk és védelmezőjük látványa olyan nyugalmat ad nekik, amelyet más nem

pótolhat sem éjjel, sem pedig nappal.

Egyik nyáron sűrűn garázdálkodtak a tolvajok a juhtenyésztők tanyáin. Akkor minden éjszaka a szabad ég alatt vigyáztam a kutyámmal együtt a nyájra, készen arra, hogy megvédjem a tolvajoktól. Példámat hamarosan követte a többi gazda is, és a tolvajok rövidesen eltűntek a környékről.

"Ő megnyugtat engem."

A keresztyén ember életében semmi nem pótolja annak a tudatát, hogy a Pásztor közel van és vigyáz. Semmi nem tudja úgy eloszlatni a félelmét, az ismeretlentől való rettegését, mint Krisztus jelenléte. Nagy bizonytalanságban élünk. Bármely órában érhet bennünket betegség, veszedelem, bánat onnan is, ahonnan nem is várjuk. Az élet telve van kockázattal. Senki nem mondhatja meg, melyik nap érik újabb bajok. Mindezek közepette vagy szüntelen szorongásban, félelemben élünk, vagy pedig nagy belső nyugalomban. Melyik az igaz ránk nézve?

Általában az "ismeretlentől", a "nem várt" dolgoktól félünk legjobban. A félelem szorításában a legtöbben nem tudnak úrrá lenni a súlyos helyzeteken, az élet bonyodalmain. Úgy érezzük, hogy olyan ellenséggel van dolgunk, amely veszélyezteti nyugalunkat. Gyakran már a baj első jelére hátat fordítunk és megfutamodunk.

Azután amikor már nyakig vagyunk a bajban, hirtelen tudatára ébredünk, hogy itt van velünk Ő, a Krisztus, a Jó Pásztor. Ez pedig nyomban megváltoztat mindent. Jelenléte más fénnel világít meg mindent. Egyszerre nem találjuk olyan félelmetesnek a kérdéseket, nem látunk feketének mindent. Megnyílik előttünk a reménység ajtaja, megszabadulunk a félelemtől, visszatér a nyugalom, és elcsöndesedhetünk.

A hogy idősebb leszek, újra meg újra megtapasztalom ezt. Felismerem, hogy még a legnagyobb zűrzavarban is az én Uram, Gazdám és Barátom tartja kezében a dolgokat. Ez megvigasztal és megnyugtat. "Békességben fekszem le és legott elalszom, mert te Uram, megtartasz engem." Isten Szent Lelkének egyik sajátos szolgálata, hogy Krisztus jelenlétét megéreztesse félénk szívünkkel. Csöndben megnyugtat minket, hogy Krisztus ismeri gondjainkat, és velünk van küzdelmünkben.

Ennek tudatában valóban megnyugodhatunk, és felengedhet a bennünk lévő feszültség. "Mert nem félelemnek szellemét adott nekünk az Isten; hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak (fegyelmezettségnek) szellemét" (2Tim 1,7).

A józanság szelleme azt jelenti, hogy az embernek békessége van - és nem zavarja, nem gyötri szüntelen a jövődőtől való félelem. "Én lefekszem és elalszom, mert te Uram, egyedül adsz nekem bátorságot lakozást."

A félelem másik forrása, amelytől a pásztor megszabadítja a nyáját, a nyájon belüli kegyetlen versengésből származó feszültség.

Mindenféle állat-társadalomban van bizonyos alá- és fölérendeltségi viszony aszerint, hogy a csoport egy-egy tagjának milyen "rangja" van a többiek közt. A csirkéknél ezt a "csőrrel-csípés" rendjének nevezhetnénk, a szarvasmarháknál a "szarvval-döfés", a birkanyájnál a "tolakodás" rendjének.

A nyáj feje rendszerint egy gögös, ravasz és uralkodó hajlandóságú öreg anyajuh, amely féltékenyen őrzi kiváltságos helyzetét, és kíméletlenül elkergeti a többi anyajuhot vagy éppen bárányt a legelő legkívánatosabb pontjáról, továbbá a legjobb nyugvóhelyről. Ezt követi pontosan megszabott rendben a többi anyajuh, mindegyik őrzi a maga tekintélyét, és pontosan ugyanezt teszi az alatta lévőekkel, kíméletlenül félrelökve őket, ha a helyére tolakszanak.

Érzékletes képét adja ennek az Ezékiel 34,15-16 és 20-22. Szinte meghökkentő példáját látjuk ott annak, milyen tudományos alapos-sággal írja le a Szentírás a természeti jelenségeket.

A hatalmi tisztségekért folyó ilyen versengés és küzdelem meghasonlást támaszt a nyájban. A nyáj tehát nem tud nyugodtan lepihenni. Szüntelenül éberem kell vigyázniuk a juhoknak szerzett jogaikra a to-lakodókkal szemben.

Számtalanszor megfigyelhettem már, ahogy egy gögös, öreg anyajuh odamegy egy fiatalabbhoz, amely békésen legelészik vagy pihen egy árnyékos menedékhelyen. Meggömbített nyakkal, leszegett fejjel, merev lábakkal közelít hozzá, mintha azt mondaná: "Eridj odább! Fél-re az utamból - mert különben...!" Amennyiben a másik nem ugrik fel azonnal és nem megy odébb, kíméletlenül feldöfi. Ha pedig elfogadja a kihívást és szembeszáll, egy vagy két erős döfés hamarosan észre téríti és menekülésre készíti.

A nyájon belül ez a szüntelen bonyodalom és irigység romboló hatással van. A nyáj elégedetlen és nyugtalan lesz, telve feszültséggel. Az állatok lefogynak és ingerlékennyé válnak.

Viszont egyre növekvő ámulattal figyeltem meg, hogy valahányszor a juhok közelébe mentem és felhívtam figyelmüket a jelenlétemre, azonnal elfelejtették ezt a vetélkedést, és abbahagyták a civódást. A pásztor jelenlétében azonnal egészen másként viselkednek.

Ez a jelenség szemléletes képe az emberi társadalmon belül folyó érvényesülési harcnak. Szüntelen harc folyik azért, hogy "lépést tartsunk másokkal".

Minden vállalatnál, hivatalban, családban, bármely , közösségben, gyülekezetben, minden ember alkotta társadalmi egyesülésben, legyen az kicsi vagy nagy, véget nem érő küzdelem folyik az önérvényesítésért. Törtetünk és harcolunk azért, hogy "előre jussunk", és közben ki tudja, hány embertársunk sérül meg.

Ez a küzdelem szüli azután az irigységet. Kicsiny sérelmek ebben nőnek nagyarányú gyűlölködéssé. Felszínre kerül a rosszakarat és megvetés, az élet csupa vetélkedés és mélységes elégedetlenség. Az elégedetlenség fokozatosan mohó életvággyá lesz, amikor mindenki szüntelen "ki akar állni" a jogaiért, hogy előre jusson a társadalomban.

Ennek ellentéte a zsoltárban látott kép, ahogyan Isten népe pihen csöndes megelégedettségben.

A keresztyén ember egyik fő ismertetőjele a szelíd megelégedettség mélységes tudata.

"Valóban nagy nyereség az istenfélelem megelégedettséggel."

Pál így fejezte ezt ki: "Megtanultam, hogy abban, amiben vagyok, megelégedett legyek." Ez legyen mindnyájunk társadalmi helyzetének a jellemzője.

Elég visszataszító látvány, amikor az egyén szüntelen "előretör" a tömegben, mindig embertársai fölött akar lenni a ranglétra legfelső fokán.

Jézus Krisztus, a Jó Pásztor találó módon fejezte ki, hogy az utolsóból lesznek az elsők és az elsőkből az utolsók. Az igazi pásztor mindig azt a juhát szereti a legjobban, amelyet félrelöknek, elnyomnak az erők és uralkodók.

Én magam gyakran elvertem egy-egy harcias anyajuhot, mert bántotta a kisebbet, a gyengébbet. Vagy ha felöklelték más anyajuhok bárányait, szigorúan megbüntettem őket, és erőszakosságuk által kétségkívül nem szereztek különösebb becsületet a szememben.

Mély benyomást keltett bennem az is, amikor észrevettem, hogy a kevésbé erőszakos juhok sokkal elégedettebbek és békésebbek voltak. Kétségkívül megvolt tehát az előnye annak, ha valamelyik juh a nyájban belüli rangsorban alul helyezkedett el.

Még fontosabb volt az a tény, hogy a pásztor jelenléte véget vetett mindenféle versengésnek. Így van ez az emberi társadalomban is: ha megérezzük Krisztus jelenlétét, ez véget vet ostoba, önző, az elő-

kelőket majmoló és vetélkedő magatartásunknak. Ha alázatosak vagyunk és nyugodtan, elégedetten élünk Krisztussal meghitt közösségben, akkor van igazán békességünk, mert kikapcsolódtunk a világ tülekedéséből.

Amennyiben a Mesterre nézek, nem figyelem szüntelen azt, hogy a körülöttem lévők hogyan boldogulnak. Ez pedig maga a békesség. Jó, ha újra meg újra arra gondolunk, hogy végül is, ő dönti majd el, hol van az engem megillető hely. Az Ő értékelése az igazán fontos. Bármilyen emberi értékelés kiszámíthatatlan, megbízhatatlan és semmiképpen nem döntő.

Amennyiben közel vagyok Hozzá és jelenléte a Szent Lélek munkája által élő valóság mind értelmem, mind érzelmeim, mind akaratom számára, akkor senki emberfiától nem félek, akármit is gondoljon az rólam.

Sokkal inkább kívánok a magam részéről a Jó Pásztor szeretetében élni, mint magas társadalmi tisztséget betölteni, - kivált ha azt keserves küzdelem és versengés árán szerezhetném meg.

"Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek" (Mt 5,7).

Lényeges kelléke a nyáj nyugalmanak a nyájban belüli viszálykodás és tülekedés megszüntetésén kívül a kízó élősdiektől és rovaroktól való szabadulás. A későbbiekben ezzel még részletesebben foglalkozik a zsoltár, de itt is meg kell említenünk ezt a tényezőt.

A juhokat, kivált nyáron, szinte az őrületbe kergetik a különböző legyek és kullancsok. Amíg ezek gyötrik, szó szerint képtelen megnyugodni a juh. Állva marad, toporzékol, rázza a fejét és szüntelenül kész arra, hogy a bozótba rohanjon, csak hogy a gyötrő férgektől megszabaduljon.

Csak ha a pásztor szerető gonddal, szüntelenül irtja ezeket a férgeket, úgy tudja tőlük megkímélni a nyáját. A jó pásztor a rovarok távoltartásának különböző módjait alkalmazza. Gyakran fürdeti a juhokat, hogy így szabaduljanak meg a kullancsoktól. Továbbá úgy legelteti őket hogy mindig legyen a közelben bozót, árnyékos hely, ahol a juh megszabadulhat kízóitól.

Persze mindez külön gondot jelent. Amennyiben alaposan akarja végezni a munkáját a pásztor, sok fáradságába, idejébe kerül, és drága vegyszereket is be kell szereznie. Azon kívül naponta közelről kell figyelnie a juhok viselkedését. Ha csak a legkisebb jelét mutatják, hogy valami féreg bántja őket, azonnal intézkednie kell, hogy könnyítsen rajtuk. Legfőbb gondja mindig nyájának nyugalma kell, hogy legyen.

A keresztény életnek is vannak apróbb-nagyobb bosszúságai. Csődök, kellemetlen tapasztalatok, amelyek naponta előfordulhatnak. Van-e ellenük orvosság?

A Krisztus gondviselő szeretetében élő ember felelete kétségkívül: "Igen".

A Szentlélek egyik fő tevékenysége ennek a gyógyítása. A Szentírásban a Szent Lélek egyik jelképe az olaj, a gyógyító kenet, amely az élet kellemetlenségei által okozott sebeket enyhíti és gyógyítja.

A Szent Lélek valóságossá teszi számomra Krisztus jelenlétét. Nyugalmat, derűt, erőt és szelídséget ad a csődökkel és bosszúságokkal szemben.

Ha Hozzá fordulok, feltárom előtte a gondjaimat, nehézségeimet, kellemetlen élményeimet, amelyekkel önmagam nem tudok elbánni, ő a segítségemre jön. Gyakran elég, ha hangosan azt mondom: "Mester, ez már meghaladja erőmet - ezzel szemben tehetetlen vagyok - ez mardos, nincs nyugalmam - kérlek, szabadíts meg."

Ő pedig megszabadít a maga csodálatos módján. A gyógyító, nyugtató ellenszer pedig nem más, mint az ő személyes jelenléte. Egyszerre csak látom, hogy oly módon ad megoldást, ahogy én azt el sem tudtam képzelni. Mivel már tudom, hogy ő maga munkálkodik értem, eltölti a szívemet a csendes megelégedettség, és akkor le tudok nyugodni és meg tudok pihenni. Hogyne tudnék, amikor ő mindent megtesz értem!

Végül az éhség rémétől kell megszabadulnia a nyájnak ahhoz, hogy békében pihenhessen. Ez természetesen beleértődik abba a megállapításba, miszerint "füves legelőkön nyugtat engem".

Nem mindenki tudja, hogy a nagy juhtenyésztő vidékek többnyire a világ kevésbé csapadékos, száraz helyein vannak. A legtöbb juh fajta ezeken a vidékeken tenyészik a legjobban. Kisebb a kockázata az élısdiectől való fertőzöttségnek a száraz éghajlat alatt. Ugyanakkor ezeken a vidékeken nem könnyű zöld legelőkre találni. Palesztina például, ahol Dávid a zsoltárokat írta és ahol apja nyájait legeltette, nagyrészt száraz, barna, kiégett pusztaság volt, kivált Betlehem környékén.

Zöld legelőkre nem lehet csak úgy véletlenül rábukkanni. Ahhoz, hogy a legelő kizöldüljön, sok fáradságra, időre és főként mezőgazdasági munkában való szakértelemre volt szükség. El kellett távolítani a köveket és tuskókat; mélyszántással gondosan elő kellett készíteni a talajt; a juh táplálékára alkalmas növényeket kellett ültetni, s az ültetvényt gondosan öntözni kellett, ha a pásztor azt akarta, hogy

jó legelője legyen nyájának.

Mindez nagy fáradságot és ügyességet igényelt a gondos pásztortól. Ha azt akarta, hogy a kiégett, puszta vidéken nyájának zöld legelője legyen, minden erejét megfeszítve kellett dolgoznia.

Márpedig a zöld rét elengedhetetlen a sikeres juhtenyésztéshez. Mikor az anyajuhok megellenek és a zsenge bárányoknak bőséges anyatejre van szükségük, akkor semmi nem helyettesítheti a jó legelőt. Nincs kedvesebb látvány a jó pásztor szemének, mint ha látja a dús fűvet legelésző nyáját, amely ha teleette magát, lepihen és békésen fejlődik.

Juhosgazda koromban egész vállalkozásom azon múltott, tudok-e gazdag legelőt teremteni nyájamnak. Legalább két tanyán a talaj kihasznált, szegény, kopár volt, gyomokkal fertőzött. De megfelelő kezeléssel és tudományos talajjavítással hamarosan gazdag, dús legelők virultak, térdig érő fűvel. Ezeken a réteken nem volt ritka, hogy a bárány száz napos korára elérte a 45 kiló súlyt is. Ennek a titka pedig az, hogy a nyáj gyorsan jóllakhat, majd lepihenhet.

Az éhes, rosszul tartott juh mindig talpon van, Szüntelenül matat, keres, hogy egy-egy maroknyi zölddel csillapítsa mardosó éhségét. Az ilyen nyáj nem elégedett, nem gyarapodik súlyban, és nincs hasznára gazdájának sem. Bágyadt, hiányzik belőle az elevenség és életkedv.

A Szentírásból tudjuk, hogy az a föld, ahová Isten el akarta vezetni Izráelt Egyiptomból, az ígéret Földje: "tejjel mézzel folyó föld" volt. Nemcsak jelképesen, hanem valóságosan, a tudományos meghatározás szerint is. A mezőgazdasági szaknyelv ismeri a "folyó tej" és "folyó méz" fogalmait. Ezzel jelöljük a tavasz és a nyár legvirágzóbb szakaszát, amikor a legelők a legdúsabbak. Ilyenkor a legelő nyáj valósággal ontja a tejet, a virágokat látogató méhek pedig a mézet. A "tejjel-mézzel folyó föld" tehát olyan vidéket jelent, amelyen gazdag legelők vannak.

Mikor Isten ilyen országról beszélt Izráelnek, ezzel előre rendelkezett, hogy ott élete bővelkedő: tehát örvendező, győzelmes, megelégedett lesz.

Isten gyermeke számára az Egyiptomból az ígéret Földje felé vándorló nép a hívő ember képe, aki a bűn uralma alól kiszabadulva a győzelmes élet felé tart. Isten megígérte nekünk ezt az életet. Nemcsak megígérte, hanem gondoskodott is róla Krisztus szüntelen éretünk való munkálkodásában.

Ő tisztítja meg életünket a hitetlenség szikláitól, kiszaggatja a keserűség gyökereit, felszántja a kemény, büszke emberi szívet. Utóbbi

sok tekintetben hasonló a kiszikkadt, napégette agyaghoz. Azután elveti drága Igéjét, amely megtermi a megelégedettség és a béke drága gyümölcsseit. Ezt a "magvetést" megöntözi jelenlétének harmatával a Szent Lélek által. Gondozza és őrzi életünket, hogy az gazdag és gyümölcsöző legyen.

Ennek kiábrázolója a fáradhatatlan és szorgalmas pásztor, aki azt akarja, hogy nyája jól táplált és megelégedett legyen. A Nagy Pásztor mindent nyája érdekében tesz. Ránk való gondja valóban szinte felfoghatatlan. Mi csak annyit tehetünk, hogy örömmel éljünk mindazzal, amiről ő gondoskodik számunkra.

Sajnos, nagyon kevés keresztyén élvezi teljes mértékben ezt a győzelmes, örvendező, Krisztus gondviselő szeretetében nyugalomra talált életet.

Annyira megromlottunk, hogy sokszor előnyben részesítjük a körülöttünk lévő világ silány, selejtes táplálékát. Sokszor csodálkoztam magam is azon, hogy juhaim közül időnként egyesek a silány, rossz legelőt választották.

Pedig a Jó Pásztor dús legelőről gondoskodott azok számára, akik hajlandók ott élni és ott találni meg békességüket, valamint bővelkedő életüket.

4. „Csendes vizekhez terelget engem”

Bár a juhok általában a száraz vidéken élnek, vízre szükségük van. Nem olyanok, mint egyes afrikai gazella-fajták, melyek vízigényét hosszú időn át kielégíti a növényzetben talált nedvesség.

Meg kell jegyeznünk, hogy megint csak a pásztoron múlik, hogy megtalálja az itatóhelyeket. Neki kell tudnia, hol vannak a legjobb itatóhelyek. Sőt gyakran ő az, aki nagy fáradtsággal és szakértelemmel gondoskodik vízről, oda vezeti nyáját.

Mielőtt azonban magának a víznek lelőhelyeiről beszélénk, jó, ha megértjük a víz szerepét az állati szervezetben. Miért lényeges a víz az állatok jólétéhez? Egy ilyen állat teste, mint a juh, átlagosan 70 %

ban vízből áll. Ez a folyadék biztosítja szabályos anyagcseréjét és segíti minden egyes sejt rendes életműködését. A víz határozza meg a juh életerejét, fürgeségét, és feltétlenül hozzátartozik annak általános jó közérzetéhez.

Ha az állat vízellátása lecsökken, a teste kiszárad. A testszövetek víztartalmának csökkenése súlyos veszedelmet, általános testi elgyengülést okozhat.

Minden állatfajnál a test víztartalmának csökkenését szomjúság jelzi. Ez arra ösztönzi az állatot, hogy a vízutánpótlást külső forrásból szerezzze meg.

Amiként a testnek van vízbefogadó képessége és vízigénye, a Szentírás világosan rámutat, hogy az emberi léleknek is ugyanígy megvan a képessége és igénye az Isten Lelkének befogadására.

Mikor a nyáj szomjazik, nyugtalan lesz. Elindul vizet keresni, hogy enyhítse szomjúságát. Amennyiben nincs, aki tiszta forráshoz vezesse, gyakran maga keres és talál a talaj mélyedéseiben állott, szennyes vizet. Ezzel magába szívja a különböző élősdieket és betegségokozó baktériumokat.

Ugyanígy Krisztus, a mi Jó Pásztorunk kijelentette, hogy az emberi lélek szomjúsága csak úgy elégíthető meg igazán, ha az ember Belőle, a Tiszta Forrásból merít.

Máté 5,6-ban maga az Úr Jézus mondja: "Boldogok, akik éheznek és szomjúhozak az igazságot, mert ők megelégtetnek".

Jeruzsálemben pedig a nagy ünnepen bátran hirdette: "Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék".

Inni - szellemi értelemben - azt jelenti: "befogadni", "elfogadni" vagy "hinni". Azaz: az ember befogadja, magába olvasztja Istennek Krisztusban megjelent életét ugyannyira, hogy az életének részévé válik.

A baj az, hogy akik "szomjúhoznak" Isten után, (akiknek lelkében kiélégülésre vágyó mélységes hiányérzet van) gyakran nem tudják, hol is keressék, vagy hogy egyáltalában mi is az, ami után vágynak. Az Istentől való élet iránti érzékük elsorvadt, és ezért bármely szennyes, állott vízből isznak, csakhogy gyötrő szomjúságukat enyhítsék.

Helyesen írt erről az afrikai származású Szent Ágoston: "Ó, Isten! Te Önmagadra nézve teremtetted minket, és nyugtalan a mi lelkünk, amíg Benned nyugodalmat nem talál".

A föld valamennyi vallásának hosszú és bonyolult története, és minden bölcseleti elmélet kialakulása ezen az Isten utáni csillapíthatatlan szomjúságon alapul.

Jól tudta ezt Dávid, amikor megírta a 23. zsoltárt. Az életet a juh

szempontjából nézve írta: "(a Jó Pásztor) csendes vizekhez terelget engem". Más szavakkal: Egyedül ő tudja, hol van a csöndes, a juh szomjúságát megelégtető mély, tiszta víz, amely által erősödhet is.

Összefoglalva: a juh a vízigényét három helyről elégítheti ki: a fűvön lévő harmatból, a mély kutakból, valamint a tiszta forrásokból vagy folyókból.

Kevesen tudják, hogy a nyáj hónapokon át megvan tulajdonképpen ivás nélkül - kivált, ha nincs nagy hőség - ha a fűvön bőséges a harmat minden reggel. A nyájnak régi szokása, hogy már hajnal előtt ébren van és legelni kezd. Amennyiben erős holdfény van, éjszaka legel. Ezekben a korai órákban fürdenek a növények legjobban a harmatban, és az szinte elegendő a juh vízszükségletének kielégítésére, ha rendszeresen hajnal előtt és közvetlen utána legel.

Természetesen a harmat a legtisztább vízforrás. Nincs szebb és találóbb képe az igazán tiszta víznek, mint a fűvön vagy levélen ragyogó súlyos harmatcsepp.

A jó pásztor, a szorgalmas gazda gondoskodik arról, hogy juhai ezekben a hajnali órákban legelhessenek. Szükség esetén maga is felkel és kimegy a nyájjal, vagy saját tanyáján más módon gondoskodik a napkeltekor való legelésről.

A keresztény élettel kapcsolatban nagyon fontos megfigyelnünk, hogy éppen azok a legkomolyabb keresztyének, azokban él a legnagyobb bizalom és azok tudnak legjobban megküzdeni az élet nehézségeivel, akik korán kelnek, hogy Isten Igéjével táplálkozzanak. Az Úr ezekben a csöndes reggeli órákban vezeti őket a "csöndes vizekhez", ahol Krisztus életéből meríthetnek életet, és ez egész napon át megtartja őket. Ez nemcsak szólásmondás, hanem gyakorlati valóság. Nagy keresztény személyiségek életében kimutatható, hogy erőteljes szellemi életük forrása ez a mindennapos reggeli csendesség volt.

Az elmélkedésnek és Krisztussal való közösségnek ezekből a csendes óráiból lelkünkben-személyiségünkben megfrissülve kerülünk ki. A szomjúságunk elmúlt, szívünk csöndes és megelégedett.

Most újra megjelenik a nyájam lelki szemeim előtt. A hajnalok csöndje minden alkalommal térdig érő harmatos fűben találta a nyájamat. Bőségesen táplálkoztak és megelégtültek. Mikor azután a nap fölkelte és a harmat felszáradt, a nyáj lepihent az árnyékban. Jóllakva és felüldülve ott nyugodtak egész napon át. Ez a látvány mindenekfelett kedves volt a számomra.

Bizonyos vagyok benne, hogy Mesterem ugyanezt az örömet érzi

szívében, ha látja, hogy én is így kezdem a napot. Hiszen Ő azt akarja, hogy beteljek Vele, és nyugodt, felszabadult legyen az életem. Annak örül, ha lelkem és szellemem felfrissül és megelégszik. De sajnós: a legtöbb keresztyén esetében ez nem így történik. Gyakran a tiszta forrás helyett mindenféle pótlékban keresik szomjúságuk lecsillapítását.

Lelküket és értelmüket ismeretek habzsolásával, tudományos célok elérésével, hiábavaló olvasmányokkal és társasággal próbálják kielégíteni: de valahogyan mindig kielégületlenek maradnak.

Vannak barátaim az ország legtanultabb és legtekintélyesebb tudósai között. Nagyon gyakran tapasztaltam náluk olyan vágyakozást, kielégítetlen szomjúságot, amelyet sem a nagy tudásuk, sem befutott pályájuk nem elégített meg.

Lelkük és érzelmeik kielégítésére az emberek sokszor fordulnak a kultúrához, zenéhez, irodalomhoz. Ugyanakkor gyakran éppen az ilyenek a legkiábrándultabbak, legelfásultabbak.

Ismerőseim között vannak kiváló írók és művészek. Jellemző rájuk, hogy legtöbbjük számára az élet csupán a csalódások színtere. Megpróbáltak jó bőven meríteni e világ kútjaiból, de lelkük szomjúságát nem tudtak megelégtetni.

Egyesek lázas tevékenységgel próbálják megitatni kiszáradt életüket. Némelyek szüntelenül utazgatnak, mások szenvedélyes sportolók. Vannak, akik mindenféle kalandba belevágnak, míg mások fülig merülnek a társadalmi tevékenységbe. Belemerülnek a hobbijukba, vagy élénk társasági életet élnek. Végül azonban mégis megmarad bennük a kielégítetlen szomjúság.

Kíméletlen egyszerűséggel fogalmazta meg ezt Jeremiás próféta: "elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak, és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet" (2,13).

Kijózanító kép ez. Hiteles képe a megtört életeknek - összeomlott reménységeknél - kétséggel telt, kiszáradt lelkeknek.

A fiatalok, kivált a "disco"-nemzedék - pótlékként - kábítószer élvezettel, alkohollal, szexuális kicsapongással próbálja kielégíteni emésztő szomjúságát, és éppen ezzel bizonyítja legékeesebben, hogy semmiféle mocskos szenvedély nem helyettesítheti az élő Isten Szellemét. Ezek a szegények repedezett kutakat ástak maguknak és szüntelenül nyomorultul érzik magukat. Még soha nem beszéltem igazán boldog "hippi"-vel. Arcuk is mutatja a lelkük mélyén levő kétségbeesést.

Beteg társadalmunk zűrzavarában csendesen közeleg Krisztus, és

mint egykor, most is hívogat, hogy jöjjünk Hozzá és kövessük Őt. Felszólít, hogy bízzunk Benne, hiszen Ő tudja a legjobban, hogy mire van szükségünk a boldogsághoz. Ismeri az emberi szívet, tudja, hogy az ember lelke Istenre vágyik, és semmiféle pótlék nem teheti boldoggá. Szomjazó lelkünket csak Magának Krisztusnak a Szellemé és élete üdítheti fel.

Akármilyen különösnek látszik is, Isten kútjai nem mindig szükség-szerűen olyan gyönyörűséges, kedves élmények, mint amilyeneknek képzeljük őket.

Emlékszem, egyszer a tűző egyenlítői napon álltam Afrikában és figyeltem, ahogy a bennszülött pásztorok itatni vitték nyájaikat. Az itatóhelyek némelyike hatalmas, mély bevágás volt, amelyet a folyó homokos partja mellett vájtak a földbe. Hatalmas, sziklába vágott termekhez hasonlítottak. Falaik mentén ösvények voltak bevágva, hogy azokon mehessen le a nyáj inni a terem fenekén lévő hűvös, friss vízhez.

Ezeknek a hatalmas "kutaknak" a mélyén ott állt a pásztor, és meregette a vizet, hogy megitassa a nyáját. Kemény, izzasztó munka volt ez. Verejtek öntötte el a pásztor egész testét.

Ott álltam, és figyeltem a szomjukat oltó állatokat. Közben ismét az jutott eszembe, hogy a nyáj élete, jóléte mennyire a pásztoron múlik, annak szorgalmán, tetterején, ügyességén. Csak minden erejének latba vetésével tudja megelégtíteni nyáját.

Pontosan így van a keresztény életben is. Sokszor kellemetlen, sőt veszélyesnek talált körülmények közé kerül az életünk. Ilyenkor mindig arra kell gondolnunk, hogy Ő is ott van velünk, és teljes mértékben ura a helyzetnek. Ereje, értem való buzgó fáradozása által még a mélypontok is javamat szolgálják.

Ezek a próbatételek át ismerhetem fel igazán, hogy mi válik a javamra, mi elégít meg. Ő ad értelmet, célt és jelentést azoknak a helyzeteknek, amelyeket egyébként nagyon keservesnek és fájdalmasnak éreznék. Általa kezdem megérteni, hogy életemnek rendeltetése van. Felfedezem, hogy Neki különleges gondja van rám. Az események irányt mutató táblákká lesznek, és rájövök, hogy bizonyos határozott cél felé terelnek. Mindez felfrissít, megelevenít. Az élet valósága iránti szomjúságom megelégtül, és rájövök, hogy Maga a Mester elégített meg.

Természetesen mindig vannak olyanok is, akik nem hajlandók Isten vezetését elfogadni. Csökönyösen a maguk elképzelései szerint akarják élni az életüket, és a maguk akaratát kívánják követni.

Állításuk szerint sorsukat ők maguk tartják a kezükben, még ha ez a sors a romlásba vezet is. Nem akarnak engedelmeskedni a Szent Lélek vezetésének, a maguk útján óhajtanak járni, és olyan forrásokból inni, amelyek - véleményük szerint - ízlésüknek és szélységeiknek megfelelőek.

Az ilyenek eszembe juttatják azt a juhnyáját, amelyet egyszer láttam, amikor éppen egy pompás hegyi patakhöz vezette őket a pásztor. A megolvadt hótól felduzzasztott patak tisztán csörgedezett árnyékos fákkal szegélyezett partjai közt. Az úton azonban néhány csökönyös anyajuh és bárány leállt, hogy az út menti mélyedésekből hörpölje a mocskos, fertőzött vizet, amelyet már felkavart az elhaladó juhok lába, sőt ürüléktől is szennyezett volt. Ezek a csökönyös állatok mégis meg voltak győződve, hogy ez a lehető legjobb ital a számukra. A víz nemcsak a felkavart iszaptól volt szennyes, hanem bőven tartalmazta a juhokra annyira ártalmas élősdiek csiráit is.

Némely ember ugyanezt teszi azzal a vállvonogató megjegyzéssel: "És miért ne tegyem? Nem látom, hogy valamiben is káromra lenne, ha ezt csinálom!" Nem hiszik el, hogy a következmény majd később jön, és sokszor hosszabb idő telik el, amíg engedetlenségük keservesen visszaüt. Ha azután ez bekövetkezik, akkor elkeseredetten kérdik: ugyan, miért történt velem mindez?

Az ilyen veszedelmek kikerülése érdekében Isten felszólít, hogy ők kövessük, engedelmeskedjünk Szentlelkének. Az Újszövetségben kivált Pál levelei nyomatékosan hangsúlyozzák, hogy isten gyermeke ne csüggedjen el a nehézségek közepette. Különösen világosan mutatja ezt a Galata 5. és a Róma 8.

Jézus Krisztus halála előtt arra tanította tizenkét tanítványát - mint a János 14-17 fejezetekben olvassuk -, hogy a Szent Lélek elvezeti őket minden igazságra (valóságra). Ő lesz a vezetőnk és tanácsadónk. Mindig eszünkbe fogja juttatni a Krisztus dolgait. Megmutatja, hogy a Krisztusban való élet az egyedül igazi. Gyönyörűséggel fedezzük fel, hogy jelenléte megelégtíti lelkünket. Valóságos étel és ital lesz számunkra - azaz feltámadása és győzelmes élete, amelyet velünk közöl a Szent Lélek által, felüdít.

5. „Lelkemet megvidámítja”

A 23. zsoltárt tanulmányozva nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy ez a Jó Pásztor egyik juhának vallomása. A keresztyén ember számára rendkívül fontos, hogy szün-te-len-ül érezze: Isten családjába tartozik. Mint ilyen, dicsekedhet ennek a kapcsolatnak az áldásaival.

Ha azonban így áll a dolog, nyugodtan kérdezhetjük: "Mi szükség erre a megállapításra: "Lelkemet megvidámítja"? Hiszen ha valaki a Jó Pásztor szerető gondja alatt él, az soha nem lehet szomorú, tehát nincs szüksége megvidámításra.

Nos, tény az, hogy lehet Isten gyermeke is szomorú.

Maga Dávid, a zsoltár szerzője, akit annyira szeretett az Isten, ugyancsak megtapasztalta, mit jelent szomorúnak, elcsüggedtnak lenni. Átélt sok súlyos csapást, kudarcot, ki volt téve sok kísértésnek. Ismerős volt számára a lélek keserősége, és sokszor érezte magát erőtlennek és tehetetlennek.

A Zsoltár 42,12-ben így kiált: "Miért csüggedsz el lelkem és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben..."

A juhtenyésztésben megtaláljuk ennek a megfelelőjét is. Csak a pásztorkodásban jártasak értik meg igazán, mit jelent az, ha egy juh "levert". Ősrégi angol juhtenyésztési szakkifejezés ez. Így nevezik azt a juhot, amely a hátán fekszik, és nem tud felkelni. Megindító látvány az ilyen "levert" juh. Hanyatt fekszik, lába a levegőben, kétségbeesetten kapálódzik, igyekszik felállni, de hiába. Olykor béget segítségért, általában azonban némán, dermedt rémülettel csak kapálódzik. Ha a pásztor nem jön idejében segítségül, a juh elpusztul. Újabb ok ez arra, hogy a gondos pásztor mindennap egyenként vizsgálja meg az egész nyáját, hogy mindegyik juha lábra tud-e állni és hogy megvan-e mindegyik. Ha egyik vagy másik hiányzik, az első gondolata az kell, hogy legyen: AZ EGYIK JUHOM NYILVÁN "LEVERTEN" VERGŐDIK VALAHOL. MEG KELL KERESNEM, ÉS ÚJRA LÁBRA KELL ÁLLÍTANOM.

Chevioti pásztorkodásom idején az egyik anyajuhom különösen

megrögzötteen "levert" juh volt. Tavasszal, vemhesen minden második vagy harmadik nap "levert" lett. Csak nagy gonddal tudtam megakadályozni, hogy el ne pusztuljon. Az egyik évben néhány napra el kellett mennem a tanyáról, pontosan akkor, amikor rájött ez a hajlandóság. Egyik fiamat bíztam meg, hogy vigyázzon rá távollétem alatt. Ha lábon tudja tartani, amíg hazajövök, jól megfizetek a fáradságáért. Ő pedig mindennap, amikor hazajött az iskolából, hűségeken kiment a legelőre és felállította az öreg anyajuhot úgy, hogy az megmaradt. Nem volt könnyű feladat, de nagy jutalmat kapott érte: tavasszal a juh két szép bányát ellett.

De nemcsak a pásztor tartja szemmel a nyáját, hanem a ragadozók is. A héják, keselyűk, kutyák és pumák mind tudják, hogy a "levert" juh könnyű zsákmány, és lesnek rá. Emiatt az elesett, levert juh problémája igen súlyos a pásztor számára.

Semmi nem igényel akkora éberséget és szüntelen figyelmet a részéről, mint az a tudat, hogy még a legnagyobb, legkövérebb, legerősebb, sőt olykor a legegészségesebb juha is lehet "levert", és így a ragadozók áldozata. Sőt, az igazság az, hogy a legkövérebb juhokkal történik meg ez a legkönnyebben.

Az eset így történik: a kövér, súlyos, vagy hosszúsőrű juh kényelmesen elfekszik a talaj egyik mélyedésében. Lehet, hogy könnyedén az oldalára dől, hogy kényelmesen kinyújtózhassék. Hirtelen a teste súlypontja úgy változik, hogy a hátára fordul, és lába többé nem éri a földet. Ekkor vakrémületbe esik, és kétségbeesetten kezd kapálózni. Ez csak súlyosbítja a helyzetet. Egyre tovább csúszik, és végül képtelen talpra állni.

Ahogy ott fekszik küszködve, gázok keletkeznek a bendőjében, és ez akadályozza a vérkeringést kivált a lábaiban. Meleg, napos idő esetén a juh órákon belül elpusztulhat. Ha hűvös, esős idő van, ebben a helyzetében élélhet még néhány napig.

Amennyiben az anyajuh vemhes, akkor ez még jobban növeli a pásztor veszteségét. A méhében levő magzat elpusztul az anyával együtt. Ha viszont szopós bányái vannak, azok elárulnak. Ez még komolyabbá teszi a helyzetet. Ezért kell a pásztornak szüntelenül éberen vigyáznia erre is.

Pásztoréletem emlékei közül talán a legelevenebbek azok, amelyek a juhok számbavételéhez és az elveszett, "levert" juhok megszabadításához és meggyógyításához fűződnek. Nem könnyű leírni, mit jelent ennek a veszélynek az állandó tudatában élni. Gyakran felkeltem hajnalban, és felnéztem az égre. Amennyiben megpillantottam a fe-

keze szárnyú héjakat csavarvonalban körözni, szorongás vett rajtam erőt. Minden más dolgomat felhagyva futottam ki a nyájhoz, gondosan ellenőrizve, vajon mindegyik egészséges és a lábán áll-e.

Ez a dráma játszódik le az elveszett juhról szóló nagyszerű példázat háttérében. Szinte látjuk a mélységes aggodalommal szorongó pásztort, amint keresi az egy elveszett juhát; azután érezzük örömét, amikor megtalálja, lábra állítja és visszaviszi a nyájhoz.

Hányszor kerestem én is hosszú órákon át egyetlen elveszett juhot. Legtöbbször meg is találtam; már messziről láttam, amint tehetetlenül fekszik a hátán. Olyankor rohantam, ahogy csak bírtam, hogy helyzetéből megszabadítsam, hiszen minden perc drága volt. Egyszerre éreztem örömet a megtalálás miatt, és félelmet, hogy talán már későn érkeztem.

Amikor odaértem a "levert" juhhoz, először gyengéden az oldalára fordítottam, hogy így megszabadítsam a bendőjében felgyülemlett gázoktól. Ha már régóta feküdt a hátán, nem is tudott magától felállni, nekem kellett lábra segítenem. Azután a lábammal tartottam erősen, álló helyzetben, miközben dörzsölgettem a végtagjait, hogy megindítsam bennük a vérkeringést. Ez gyakran hosszabb időt vett igénybe. Amikor azután végre megindult, sokszor csak botladozni tudott, és hamarosan ismét a földre roskadt.

Amíg így gyógyítottam, szüntelenül beszéltem hozzá: "Mikor tanulsz meg már végre a magad lábán állni?" - - "Úgy örülök, hogy idejében megtaláltalak - te csirkefogó!"

Így társalogtunk, s közben szavaimban keveredett a gyengédség a dorgálással, az együttérzés a szemrehányással.

A juh pedig lassan-lassan visszanyerte az egyensúlyát. Elindult, most már egyenesen és biztos léptekkel, hogy csatlakozzék a többiekhez, megszabadulva immár a félelemtől, mint aki előtt lehetőség nyílt a további élethez.

Ez a látvány van lelki szemeim előtt, amikor magamban ismételve ezt az egyszerű mondatot: "lelkemet megvidámítja".

Van valami személyes, gyengéd, megható, ugyanakkor veszélyérzettel terhes ebben a képben. Egyfelől előttünk van a juh, egyébként egészséges és erős, most azonban gyámoltalan és tehetetlen. Másfelől itt látjuk a pásztort, aki olyan éber, gyors, és állandóan kész, hogy juhának segítségére siessen - telve türelemmel, gyengédséggel és segítőkészséggel.

Itt kell megjegyeznünk, hogy a keresztény életben is megtaláljuk ennek a helyzetnek izgalmas, egyben vigasztaló párhuzamát. Sokak

szerint, amennyiben Isten gyermeke elbukik és csődbe, szellemileg zsákutcába jut és tehetetlenül vergődik, Isten megutálja és elfordul tőle. Ez egyszerűen nem igaz.

Isten lényének egyik legmegrendítőbb feltárulását látjuk abban, hogy Magát Krisztusban Jó Pásztornak jelenti ki: Ő a mi pásztorunk. Ugyanúgy érez, ugyanolyan részvétellel és aggodalommal van az elbukott, levert ember iránt, mint amit én éreztem annakidején az elveszett, "levert" juhaimmal kapcsolatban. Ez magyarázza nagylelkűségének okát az olyan bukott emberek iránt, akiket még az emberi társadalom is kivetett magából. Ezért gyászolta azokat, akik nem törődtek megváltó szeretetével.

Ez magyarázza mélységes megértését a semmirekellő emberekkel szemben, buzgó segítségét megváltásuk érdekében.

Jézus Krisztus élettörténetét olvasva figyelem, hogyan viselkedik a nyomorúságba került emberekkel szemben. Újra meg újra úgy jelenik meg előttem, mint a Jó Pásztor, aki megszabadítja a "levert" juhokat. Az a gyengédség és szeretet, amellyel meggyógyította Pétert annak rettenetes bukása, a háromszoros tagadás után, tökéletes példa arra, ahogyan Krisztus megsegíti az övéit, mikor bajba kerülnek.

Nem számít, hol vagy hogyan buktam el, Ő jön, nyugodtan, szelíden, megnyugtatóan, hogy segítsen.

Szemléletesen magyarázza a keresztyén életnek ezt az oldalát a Zsoltár 56,14: "Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól; bizony az én lábam az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az életnek világosságában".

Ne ámítsuk magunkat Isten gyermekeinek élete felől, nézzünk szembe a valósággal. Legtöbbször - noha a Krisztuséi vagyunk, Neki akarunk engedelmessé válni és Őt kívánjuk követni - újra meg újra úgy érezzük: "leverték" vagyunk.

Sőt: többnyire akkor bukunk el, amikor a legbiztosabbak vagyunk önmagunkban: amikor úgy véljük, hitünk a legerősebb, akkor jut egyszeribe csődbe az életünk. Pál a korintusi levelében óvja a gyülekezetet ettől a veszélytől. "Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék" (1Kor 10,12).

Valljuk meg, hogy ez a tény látszólag ellentmondásban van szellemi életünk törvényeivel. Ha azonban gondosan megvizsgáljuk a dolgot, nem nehéz megértenünk.

A juhokhoz hasonlóan a keresztyén embereknek is néhány egyszerű okra vezethető vissza ez a levert állapot. Először is: arra, hogy kényelmes helyet keresnek maguknak. Leggyakrabban az a juh lesz

"levertté", amelyik a földön lágy, kényelmes helyet keres magának, hogy ott elheveredhessék. Ebben a testhelyzetében könnyen a háttára hengeredhet.

A keresztyén ember számára is nagy veszélyt jelent, ha kényelmes helyet, nyugodt szögletet keres, ahol nincsenek próbák, nincs küzdelem, nem kell tűrni, kitartani, önmagát fegyelmezni.

Kivált akkor vagyunk halálos veszedelemben, ha azt gondoljuk: anyagilag rendben vagyunk, megcsináltuk a szerencsénket. Az akár önkéntesen magunkra vett szegénység, egyszerű élet sokkal kedvezőbb a számunkra. Jézus Krisztus is ezt ajánlotta a gazdag ifjúnak, aki önmagát teljes biztonságban gondolta, holott a legnagyobb veszedelem szélén állt.

Olykor, ha kényelemszeretetből nem vagyunk hajlandók feladni a könnyű, kényelmes életet, a meghitt sarkot, a Jó Pásztor esetleg olyan "legelőre" vezet bennünket, amelyen nem könnyű és kényelmes az életünk, de ez az élet a javunkra válik, és az Ő szolgálatát is jobban végezhetjük így.

Időnként egy-egy juh túl sűrű gyapja hamarosan megtöltődik sárral, szeméttel. Ilyenkor sokkal könnyebben felborul az állat, valósággal a saját gyapjának a terhe húzza le.

A Szentírás képes beszédében a gyapjú az ó-emberünket, önző énünket jelenti. Egyfajta belső magatartás külső képe ez, amikor tulajdon kívánságaink, reményeink és vágyaink vezérelnek bennünket. Énünknek ez a része van a külső világgal kapcsolatban. Ilyenkor az alkalmazkodásra való hajlandóság, a birtoklási ösztön, a világi eszmék rántanak le bennünket és tartanak tehetetlenségben.

A főpap - jellemző módon - semmiféle gyapjú holmit nem viselhetett, amikor belépett a szentek szentjébe. A gyapjú ugyanis az öntelt büszkeségnek a képe, és Isten ezt nem tűrheti.

Ha Istennel kívánok járni és nem akarok szüntelenül elbukni, akkor életemnek ezzel a részével gyökeresen le kell számolnom.

Valahányszor úgy láttam, hogy egyik-másik juhom sűrű bundája miatt bukik fel, hamarosan segítettem a helyzeten. Röviden: tövig nyírtam a bundáját, így védtem meg attól, hogy az életét is elveszítsen. Ez nem volt mindig kellemes. A juhok nincsenek elragadtatva a megnyírástól, azonfelül a juhnyírás kemény munka, de meg kellett csinálni. Amikor viszont túl vannak a dolgon, mind a pásztor, mind a juh megkönnyebbül. Megszűnt a felbukás veszélye, sőt a juh egyenesen jól érzi magát, hogy megszabadult nehéz, meleg bundájától, amely gyakran telve van mindenféle szennnyel, sárral.

Ugyanez érvényes önző énünkre is. Eljön annak a napja, amikor a mester kénytelen kézbe venni bennünket, és Igéjének éles kardjával lenyírni mindazt, ami terhel. Ez kellemetlen érzés lehet a számunkra - átmenetileg. Sokszor küszködünk, védekezünk is ellene. Olykor még egy-két sebet, vágást is kapunk közben. De micsoda megkönnyebbülés, amikor túl vagyunk rajta, ha megszabadultunk önző önmagunktól. Micsoda megújulást jelent ez!

A juh "levertségének" harmadik oka egyszerűen az lehet, hogy túlságosan kövér. Régi szabály, hogy a túltáplált juh nem túlságosan egészséges, másfelől nem a legjobb tenyészállat, és könnyebben bukik fel. Tekintélyes súlya sokkal nehezebbé teszi számára a feltápázkodást és lábra állást.

Természetesen ilyenkor a pásztor tartósan szigorú étrendre fogja a juhot. Hiszen nem kövér, petyhüdt és gyenge juhokat akar, hanem erőseket és mozgékonyakat.

A keresztyén élet során is felmerül ez a probléma. Egyesek - ha sikerük van az üzleti életben vagy pályafutásukban, "beérkezettnek" érzik magukat. A jólét magabiztossággal tölti el őket, és ez veszedelmes. Többnyire akkor bukunk el, amikor a leginkább magabiztosak vagyunk.

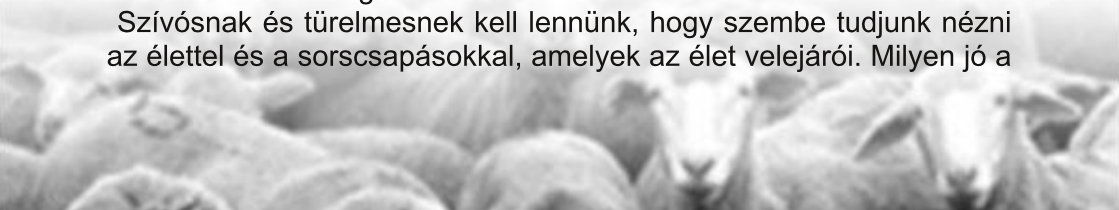
A Jelenések 3,17-ben az úr figyelmezteti a laodiceai gyülekezetet, amikor értésükre adja: ők ugyan gazdagnak, bővelkedőnek tartják magukat, pedig a veszély az ajtó előtt leselkedik. Ugyanezt fejtí ki az úr Jézus a bolond gazdagról szóló példázatában, aki több és nagyobb raktárat épített gabonája számára, holott a végpusztulás küszöbén állt.

Az anyagiakban való siker nem jelent egyben szellemi egészséget is, sem pedig azt, hogy valóban istenfélők lennénk. Hálásak lehetünk a Jó Pásztornak, aki a kedvező külső mögött meglátja nyomorúságos belső életünket, és rendbe hozza a dolgokat.

Esetleg valamiféle "diétára fog" bennünket, vagy oly módon fegyelmez, ami bizony nincs ínyünkre. Ilyenkor nyugodjunk meg abban, hogy ezzel is javunkat szolgálja, mivel szeret minket, és meg is kell tennie mindezt, hiszen Ő igazán jó pásztor.

A Zsidókhoz írt levél 12-ben olvashatunk arról, hogy Isten megfenyíti azokat, akiket szeret. Ezt eleinte keservesnek érezzük, de utóbb a nyugalom és a belső békesség gyümölcseivel fizet és megszabadít tehetetlen levertségünkből.

Szívósnak és türelmesnek kell lennünk, hogy szembe tudjunk nézni az étellel és a sorscsapásokkal, amelyek az élet velejárói. Milyen jó a

mi Mesterünk, hogy megedz bennünket erre! Ennek vállalása az ára a Hozzá való tartozásnak.

Megnyugodhatunk abban, hogy Ő soha keményebben nem próbál bennünket, mint ahogy el tudjuk viselni azt (1Kor 10,13). Azonfelül megerősíti hitünket, akaraterőnket és belé vetett bizalmunkat. Ha Ő a Jó Pásztor, akkor biztosak lehetünk, hogy tudja, mit csinál. Önmagában ez is elégséges ahhoz, hogy lelkünk szüntelenül megnyugodjék és megvidámodjék. Semmi nem nyugtatja és eleveníti meg jobban szellemi életünket, mint annak felismerése, hogy "Isten tudja, hogy mit cselekszik velünk".

6. „Az igazság ösvényein vezet engem az Ő nevéért”

A juhok megrögzött rabjai a szokásaiknak. Ha rájuk hagyják, ugyanazt az ösvényt követik, míg mélyre ki nem tapossák; ugyanazon a domboldalon legelnek, míg kopár sivataggá nem változtatják; ugyanarra a helyre piszkítanak, míg az teljesen szennyezett nem lesz különböző élősdiektől. Sok szép legelő tönkre ment már, mert a közönyös vagy tudatlan pásztorok engedték, hogy a juhok teljesen kiszorolják.

Spanyolország, Görögország, Mezopotámia, Észak-Afrika vagy akár az Egyesült Államok, Újzéland és Ausztrália egyes vidékein szembe-tűnő a pusztítás, amit a juhnyájak a legelőkön végeztek. Ezeknek a

vidékeknek bizonyos tájai korábban zöldellő, dús rétek voltak, most pedig kopár sivatagok. Túl sok juh legelt rajtuk túl hosszú időn át, és a föld termőerejét nem pótolták kellőképpen. Az eredmény: pusztaság és szegénység.

Elterjedt a juhokkal kapcsolatban az a súlyos következményekkel járó tévhit, hogy hagyni kell őket, menjenek legelni, amerre nekik tetszik. Nos, ennek pontosan az ellenkezője igaz. A lábasjóságok közt éppen a juhokat kell a leggondosabban irányítani. Dávid, a pásztor nyilvánvalóan tisztában volt ezzel a saját gyakorlatából. Tudta, hogyha virágzó juhtenyészetet akar és meg kívánja tartani jó pásztor hírnevét, akkor a nyáját szüntelen felügyelet alatt kell tartania és gondosan terelnie.

Ilyen kiuzsorázott, letarolt föld volt akörül a tanya körül, amelyet ifjú juhtenyésztő koromban először megvásároltam. Elődöm hagyta, hogy a juhok arra menjenek legelni, amerre akarnak. Az eredmény a teljes pusztulás volt. A föld annyira elszegényedett, hogy csak itt-ott termett rajta sovány fű. A juhcsapások szinte mint árkok keresztül-kasul szelték a mezőt. A domboldalak földjét lehordta az esővíz, és az egész táj a reménytelen pusztulás képét mutatta.

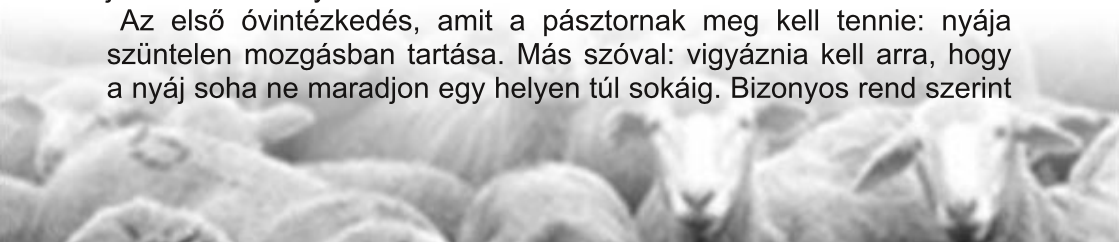
Mindez azért történt, mert elődöm a nyájának értő gonddal való kezelése helyett hagyta, hogy azok úgy éljenek, ahogyan tudnak - menjenek, amerre akarnak, amerre szokásaik viszik őket.

Az ilyen gondatlanság következményeképpen a juhok tövig rágják a fűvet, és még a gyökerét is megsértik. Afrikában láttam tövig lerágott legelőket, ahol a legtöbb helyen már a kopár föld látszott ki. Az ilyen legelő elveszíti termékenységét, és védtelenül ki van szolgáltatva a víz romboló hatásának.

Mivel pedig a juhok mindig a maguk kedvenc helyén legelnek, ezek csakhamar valóságos melegágyai lesznek az élősdiek minden fajtájának. Következésképpen hamarosan egész nyájak fertőződhetnek meg férgekkel, tetvekkel és egyéb élősdiekkel. Végül pedig tönkremegy a legelő, a nyáj lesoványodik, legyengül, beteges lesz.

Tudja ezt minden értelmes pásztor. Ezért nemcsak a föld termékenységeért és nyája egészségeért, hanem tulajdon anyagi haszna és jó híre érdekében is biztosítania kell, hogy a nyáj ne tulajdon tetszése szerint legelésszen és ne érvényesülhessen a szokásaikat követő juhok kártékony hatása.

Az első óvintézkedés, amit a pásztornak meg kell tennie: nyája szüntelen mozgásban tartása. Más szóval: vigyáznia kell arra, hogy a nyáj soha ne maradjon egy helyen túl sokáig. Bizonyos rend szerint

állandóan váltani kell a legelőt. Ezzel megakadályozza a legelő kiuzsorázását, de azt is, hogy mély járatok alakuljanak ki, és a földet elmossa a víz. Ugyancsak így tudja meggátolni a juhok élősdiekkel való fertőződését.

Egyszerűen: határozott terv szerint kell legeltetni és a helyes pásztorkodás elveinek megfelelően kell a juhokat sorban, egyik helyről a másikkra terelni. Ez volt Dávid szeme előtt is, amikor arról írt, hogy "az igazság ösvényein terel engem..."

Az ilyen rendszeres, terv szerinti legeltetésben rejlik az egészséges nyáj és az egészséges legelők titka. Ez egyben a sikeres juhtenyésztés kulcsa is. A juhosgazda jó hírneve azon múlik, hogyan tudja megtartani ezt a legelő-forgót azzal, hogy a nyáját mindig új, friss legelőre viszi. Aki ily módon legeltet, már számíthat a sikerre.

Visszatekintve azokra az évekre, amikor juhosgazda voltam, jól emlékszem, hogy a juhgazdaság egyetlen tennivalója nem okozott annyi gondot és nem kívánt annyi figyelmet, mint a juhoknak ez a szüntelen mozgásban tartása. Úgyszólván mindennap újra meg újra döntennem kellett, amikor végigvizsgáltam a legelőt, amelyen aznap juhaim legeltek, hogy lássam, megvan-e a kellő egyensúly a lelegelt mennyiség és az utána-növés közt. Amint rájöttem, hogy ez az egyensúly megbomlott és a további legeltetés kiuzsorázással fenyegeti a legelőt, a nyájakat tovább tereltem egy új legelőre. Átlagban ez azt jelentette, hogy szinte minden héten új legelőt kerestünk. A juhtenyésztésben elért sikereim nagyrészt az ezzel való törődésemnek köszönhetők.

Az ilyen rend szerint való legeltetéshez a pásztornak igen jól kell ismernie a legelőket. Újra meg újra be kell járnia azokat, és tisztában kell lennie minden előnyükkel és hátrányukkal. Tudnia kell, hol talál a juh bőséges eleséget, és hol szegényes a táplálék. Ennek megfelelően kell naponta döntenie.

Érdemes egy másik szempontot is megemlíteni: valahányszor a pásztor új legelőre tereli a nyáját, az telve van izgalommal. Amikor beözönlenek az új legelő kapuján, még az öreg anyajuhok is szinte táncolnak örömeikben a friss, új táplálék előérzetében. Nagyon szeretik, ha új legelőre viszik őket.

Amennyiben most ezt az egész kérdést emberi viszonylatra vesszük át, el kell csodálkoznunk némely párhuzamon. Azt már mondtam, hogy Isten nem véletlenül nevez minket "juhainak". Hellyel-közzel szinte zavarbaejtő, mennyire hasonlatosak emberi életmódunk és szokásaink a juhokéhoz.

Az írás először is kimutatja, hogy többnyire makacsok, csökönyösek

vagyunk. Szeretjük saját szeszélyeinket követni és a magunk útját járni. "Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tértünk" (Iz. 53,6). Mindezt ráadásul szándékosan, újra meg újra megtesszük, még ha kárunkra van is. Van valami félelmetes az embernek ebben a szándékos önpusztító törekvésében. Elválaszthatatlanul össze van fonódva ez a személyes büszkeséggel és önámítással. Állításunk szerint magunk tudjuk a legjobban, mi használ nekünk, még ha cselekedeteink káros hatása nyilvánvaló lesz is.

Amiképpen a juhok ostobán követik egymást nap mint nap ugyanazon az ösvényen, míg az egész környék sivár pusztasággá nem válik, úgy teszünk mi, emberek is: makacsul ragaszkodunk szokásainkhoz, még ha látjuk is mások életén a romboló hatást.

"A maga útjára tért" - azt jelenti: azt cselekszem, amit akarok. Megvalósítom, amit kívánok, véghezviszem elgondolásaimat, minden jó szándékú figyelmeztetés ellenére.

Ezt olvassuk a Példabeszédek 14,12-ben és 16,25-ben: "Van olyan út, amely helyesnek látszik az ember előtt, és a vége halálba menő út."

Mégis ezen járunk, noha a Jó Pásztor szelíden hozzánk jön és azt mondja: "Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanem csak énáltalam" (Jn 14,6). "Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővelkedjenek" (Jn 10,10).

A baj az, hogy legtöbbször nem kívánunk az úr Jézushoz menni. Nem akarjuk követni Őt. Nem óhajtjuk, hogy az igazság ösvényein vezessen. Valahogyan ez nincsen ínyünkre. Csökönyösen a magunk útján szeretünk járni, még ha az nyilvánvalóan bajba visz is bennünket.

A csökönyös, akaratos, büszke, önelégült nyáj, amely makacsul ragaszkodik a régi ösvényeihez és a lerágott legelőkhöz, végül is úgy jár, hogy csonthalmaz lesz belőle az elpusztult legelőn. Mai világunk telve van ilyen emberekkel. Feldúlt otthonok, összetört szívek, tönkrement életek, torz személyiségek emlékeztetnek és figyelmeztetnek mindenfelé: hová jut az ember a maga útját járva. Beteg társadalom küszködik a kiuzsorázott földön. Az emberiség mohóságának és önzésének eredménye: romok és szenvedés mindenfelé.

Mindeme zűrzavarban Krisztus, a Jó Pásztor még mindig itt van és hívogat: "Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét mindennap, és kövessen engem" (Mk 8,34). De a legtöbb ember nem hajlandó erre, még a keresztyének sem. Nem akarjuk megtagadni önmagunkat és feladni a jogunkat, hogy magunk döntsünk életünk felett, - nem óhajtjuk az Úr Jézust követni; - nem hagyjuk, hogy Ő vezessen bennünket.

Természetesen ezt nem ismerjük el. Sőt, erőteljesen állítjuk, hogy igenis az Úr vezet minket. Buzgón erősítgetjük, hogy követjük Őt, valahová csak vezet. Erről énekeljük az evangéliumi énekeket, és ugyancsak lelkesedünk ezért a gondolatért. Amikor azonban az Úr Jézus gyakorlati követésére kerül sor, igencsak kevesen mozdulnak. Pedig minden keresztyén életének ez a próbája, vagy követi az Urat, vagy visszafordul.

Sok az olyan akaratos, tévelygő, közönyös, öntelt keresztyén, aki valójában nem számítható Krisztus követői közé. Viszonylag igen kevés igazán szorgalmas tanítvány követi mindent elhagyva Mesterét.

Jézus Krisztus soha nem csinált titkot abból, hogy az Ő követésének ára van. Sőt, szüntelenül világosan kimondotta, hogy az kemény, önmegtartóztató életet jelent. Egészen új, az átlagostól eltérő magatartást követel, és ez riaszt vissza az úttól annyi embert.

Röviden, a keresztyén magatartás hét újszerű cselekvést jelent: mindig új meg új helyzetbe viszi Isten az övéit. Ha követjük a szavát, új, friss "legelőre" találunk, új és bővelkedő életet nyerünk; újabb, egészségesebb, szentebb életben van részünk. Ha Vele járunk, ez Számára a legkedvesebb, és ezzel szolgálhatjuk leginkább azokat, akikkel együtt élünk.

1. Nem önmagunkat szeretjük immár, hanem legjobban Krisztust, és felebarátainkat jobban, mint magunkat. A Szentírás értelmezésében a szeretet nem valami ellágyuló érzelem, hanem tudatos akarati cselekvés. Azt jelenti, hogy kész vagyok letenni az életemet, odaadni másokért. Pontosan ez az, amit Isten tett értünk a Krisztusban. "Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő életét adta értünk" (1Jn 3,16).

Amikor tudatosan cselekszem valamit Istenért vagy felebarátaimért úgy, hogy az nekem áldozatot jelent, ez már a szeretetem kifejezője. A "szeretet" önzetlenség, önmagunk feláldozása, ellentétben az önzéssel. Legtöbbször nagyon keveset tudunk erről a "vezetett" életről, és még kevesebben követik a "vezetést". Abban a pillanatban azonban, amikor valaki megismeri a másokért hozott áldozat gyönyörűségét, megnyílt előtte a kapu, amelyen át Isten "füves legelők"-re vezet.

2. Nem vagyok többé egy a tömegből, hanem kész vagyok engedni Istennek, aki engem elkülönít a többiektől.

A legtöbbször nyájemberek vagyunk, mint a juh. Szeretünk a többséghez tartozni. Nem akarunk mások lenni, mély értelemben mások, mint a többiek, bár kis dolgokban szeretünk kiválni a többiek közül,

de csak azért, hogy ezzel az énünket hizlaljuk.

Krisztus azonban kijelentette, hogy csak kevesen fogadják el Őt és az Ő útját. Amennyiben valaki mégis az Övének vallja magát, az kiteszi magát a társadalom bírálatának és gúnyolódásának. A legtöbben ezt nem akarjuk. Mert ahogy ő a fájdalmak embere volt, ugyanúgy mi is azzá lehetünk. Ahelyett, hogy növelnénk a beteg társadalom bajait és szomorúságát, inkább arra vagyunk hivatva, hogy mások terheit is hordozzuk, és részt vállaljunk mások szenvedéseiben. Készek vagyunk erre?

3. A jogaimhoz való ragaszkodás helyett hajlandó vagyok másokért lemondani arról, ami jogosan megillet?

Alapjában véve ezt nevezi a Mester önmegtágadásnak. Ez nem könnyű, nem magától értetődő és természetes magatartás. Még az otthon szerető légkörében is megszokott dolog kinek-kinek a jogaihoz való ragaszkodása.

Aki azonban kész félretenni büszkeségét, leülni a "kisszékre", elvállalni a "másodhegedűs" szolgálatát szégyen és megaláztatás érzése nélkül, az már jókora utat megtett Istennel az új mezőkön. Az "énünk-től" való megszabadulás óriási jelentőségű. Az ember megszabadul a büszkeség minden sallangjától. Az ilyen embert nem lehet megsérteni. Aki nincs eltelve önmaga fontosságával, azt nem lehet megbántani, sem lebecsmérelni. Az ilyen emberek felszabadult gondtalansága teszi keresztyén életüket elégedetté és vidámmá.

4. Nem óhajtok többé "főnököt" játszani, hanem kész vagyok mindig a legalacsonyabb helyet elfoglalni. Vagy a pásztorokodás szakkifejezésével élve, nem akarok "vezérürü" lenni, hanem szívesen vagyok sereghajtó.

Ha az önteltséget, önérvényesítést és öntetszelgést levette egyszerűen Istennek tetsző és embertársaim javát szolgáló életet élek, akkor mindennapjaimból eltűnik a szüntelen lázadozás és feszültség. Az alázatos lélek egyik fő ismertetőjele az, hogy nem hajszolja az érvényesülést. Aki hajlandó személyes életét és ügyeit letenni a Mester kezébe és magát az Ő gondjaira bízni, az megtalálta mindennap a maga friss "legelőjét". Az ilyen embernek van ideje és tettereje a másokért való szolgálatra.

5. Ahelyett, hogy szüntelenül elégedetlenkednék az életemmel, és mindig azt kérdezném: miért van így, vagy úgy? - az élet minden dologát fogadjam hálásan.

Az ember valahogyan mindig úgy érzi: fel van jogosítva arra, hogy bíráló szemmel nézze mindazt, ami vele történik, s olykor magát az

életet és embertársait is. Ilyenkor bűnbakot keresünk embertársaink közt, akire ráfoghatjuk szerencsétlenségünk okát. Ugyanakkor hajlamosak vagyunk elfelejteni mindazt az áldott, jó dolgot, ami velünk történik, viszont nagyon soká emlékezünk minden rosszra.

Ha azonban igazán hisszük, hogy életünk valamennyi dolga Isten kezében van, mind a jó, mind a megrendítőnek látszó események Tőle jönnek, akkor látjuk, hogy életünk egészen beleillik Isten üdvtervébe. Ha nincs kétségünk afelől, hogy minden a mi javunkra történik akkor békesség és nyugalom tölt el bennünket életünk minden helyzetében.

6. Ahelyett, hogy mindenáron ragaszkodnék akaratom véghezviteléhez, megtanulok engedelmesen alkalmazkodni Isten akaratához.

Meg kell jegyeznünk, hogy valamennyi felsorolt tényező összefüggésben van akaratunkkal. A hívő emberek tudták már a legrégibb időben is, hogy a keresztyén élet maga 90 százalékban az akarat dolga. Ezen múlik nagyrészt, hogy valóban hűséges tanítványok, Krisztus igazi követői leszünk-e.

Amikor valaki átadja akaratát az úrnak, kiiktatja a nagy "ÉN"-t a döntéseiből, akkor valóban kereszthordozó lesz az élete. Ez jelenti azt, hogy az ember naponta felveszi a keresztyét, - halálba adja önmagát - hogy többé ne a tulajdon önző akarata érvényesüljön, hanem az úr akarata legyen meg.

7. Nem magam választom többé utamat, hanem kész vagyok Krisztus útján járni: tenni, amit Ő kíván tőlem.

Ez pedig nem más, mint őszinte, egyszerű engedelmesség. Azt jelenti: azt teszem, amit Ő kér tőlem. Azt mondom, amit Ő akar. Úgy cselekszem, hogy tetteimmel saját magasabb érdekeimet és az Ő dicsőségét szolgáljam (ha követője vagyok).

A legtöbben közülünk jól ismerik a Mester kívánságait. De igen kevesen cselekszik is elszánt akarattal, amit Ő kíván. Aki azonban elhatározza, hogy meg is teszi, amit Isten parancsol, olyan életformába jutott, mely mind neki, mind környezetének mérhetetlen áldást jelent, ugyanakkor a Jó Pásztor örömeire szolgál.

Isten azt akarja, hogy Vele együtt haladjunk, Vele járjunk. Nemcsak miérettünk, hanem másokért is, valamint az Ő dicsőségére.

Egyesek talán úgy gondolkoznak, hogy Isten túl sokat kíván tőlünk. Esetleg úgy vélik, hogy súlyosak a követelményei. Mások egyenesen teljesíthetetlennek tartják akaratát.

Valóban így van, ha továbbra is a magunk elszántságától, saját aka-

ratunktól várjuk a sikert. Ha azonban Rábízzuk magunkat, őszintén kívánjuk cselekedni az Ő akaratát, akkor Ő LEHETŐVÉ FOGJA TENNI SZÁMUNKRA Szentleke által, Aki azoknak adatik, akik engedelmeskednek (Csel 5,32), Mert "Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből" (Fil 2,13).

7. „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is.”

A pásztor számára ez a kijelentés a zsoltár fordulópontját jelenti. Mintha idáig a juh a sövényen keresztül elmondta volna szomorú sorsú szomszédjának, milyen jó sorsa van neki, milyen szerető gonddal vigyáz rá pásztora egész télen és tavaszon át.

Most azonban a juh egyenesen a pásztorhoz fordul. A beszélgetés során elkezdődik az "én" és a "te" személyes névmások használata. Ez a beszélgetés kölcsönös bizalomról és szeretetről vall.

Ez a természetes és ez a szabályszerű. Elkezdődött a nyár a hosszú vándorlásokkal. Az elhanyagolt szomszéd juhok messze elmaradtak a sövény mögött.

Ezek tulajdonosa mit sem tud a dombos vidékről, a hegyi legelőkről, ahová a Jó Pásztor viszi a nyáját. Itt töltik majd a nyarat a Pásztor szerető társaságában és gondja alatt.

Mind Palesztinában, mind a mi nyugati juhgazdaságainkban az évek ily módon való megosztása rendes szokássá lett. A jó juhosgazdák mind vállalkoznak a hosszú útra nyáron, hogy megfelelő legelőre találjanak a juhaiknak. A juhok lassan haladnak előre, egyre följebb a hegyeken, a visszavonuló hó nyomában. Nyárutón érkeznek az alpesi legelőkre, akár a túlevelű erdők határán túlra is.

Az őszi közeledtével ezeken a magas vidékeken leesik a hó, és kényszeríti a nyáját, hogy alacsonyabban fekvő rétekre vonuljon

vissza. Az év vége felé azután visszatérnek a tanyára, ahol a telet töltik. Erről a szakaszcól szól a zsoltár befejező része.

Ezt az időt a juhok egyedül a pásztossal töltik. Éjjel-nappal vele vannak meghitt közösségben, az Ő személyes gondja alatt. Ezért szólnak a zsoltár utolsó versei olyan meghitt, személyes közösségről. Jó, ha tudjuk, hogy ennek a meghitt közösségnek a háttérében zord hegységek, rohanó hegyi folyók, alpesi legelők vannak.

A zsoltáros Dávid természetesen személyes tapasztalatból ismerte az ilyen vidékeket. Mikor Sámuel prófétát elküldte Isten, hogy kenje fel királlyá Dávidot, Dávid nem volt otthon fivéreivel a tanyán, hanem a messzi dombvidéken legeltette apja nyáját. Érte kellett küldeni és hazahívni. Nem csoda, ha ilyen világosan és elevenen tudta leírni a juhoknak a pásztorhoz való viszonyát.

Személyes tapasztalatból ismerte mindazokat a nehézségeket és veszélyeket, de az örömöket és gyönyörűségeket is, amelyekben a hegyvidéken legelő nyájnak és pásztorának része volt. Évről évre indult nyájával a nyári vándorlásra, a messzi útra. Úgy ismerte ezt a vad, de csodálatosan szép vidéket, mint tulajdon tenyerét. Soha olyan helyre nem vitte a nyáját, ahol ne lett volna már maga azelőtt. Mindig elől ment, gondosan vizsgálva a környéket.

Ismerte a nyáját fenyegető összes veszélyt, a felduzzadt, rohanó hegyi patakokat, a lezúduló lavinákat, csúszós, sziklás hegyoldalkat, mérges növényeket, a támadó ragadozókat, a hóviharakat és jégesőket. Mindezek közepette is éberén vigyázott a nyájára és gondozta azt. Semmi nem érte meglepetésszerűen. Mindig készenlétben volt minden veszély ellen, hogy ügyesen elhárítsa azt.

Mindezt csodálatos szépen fejezik ki a zsoltár utolsó versei. A nagyság mérhetetlen nyugalomát látjuk itt, amely valóban megnyugtathatja a mi szívünket is. "Nem félek a gonosztól, mert te velem vagy", igen, velem, mindenféle helyzetben, csalódások és súlyos próbák között is.

Keresztény életünkben gyakran vágyakozunk elszabadulni a mindennapi élet gondjaitól, szeretnénk felülemelkedni az élet mélységein, és Istennel járni az élet magaslatain. Szeretnénk kiszabadulni az emberek tömegéből, és meghitt kapcsolatban Istennel, csak Vele járni. Hegycsúcs-élményekre vágyunk és irigyeljük azokat, akik feljutottak ezekre a magaslatokra és magasabbrendű szellemi életet élnek. Csakhogy gyakran téves elképzeléseink vannak ezzel kapcsolatban. Úgy képzeljük, hogy ezekre a magaslatokra csak úgy fel lehet lépni. Márpedig a keresztyén élet rögzös ösvényén nem ilyen egyszerű a dolog. Ahogy a pásztort követő juhoknak, úgy Isten népének is lassan-

ként kell hegyes-völgyes utakon át a magasabb körzetekbe jutnia.

Minden hegynek megvannak a maga völgyei. Ezeknek a lejtői fel vannak szántva hasadékokkal. A tetőre mindig ezeken a völgyeken át vezet az út.

Minden hegyi legelőkön ismerős pásztorember tudja ezt. Szelíden, de kitartóan vezeti nyáját a völgyekben kanyargó ösvényeken át. Figyeljük csak, mit mond az Ige: "Még ha a halál árnyékának völgyében járok is...". Nem mondja, hogy "meghalok a völgyben", hanem hogy járok benne és átmegek rajta.

Azokat szokták vigasztalni ezzel az igeverssel, akiknek a halál sötét völgyén kell áthaladniuk. Nos, Isten gyermeke számára még a halál sem jelenti az élet végét, hanem csak egy magasabbrendű életbe, a Krisztussal való meghitt kapcsolatba átvezető kaput. A halál sötét völgyének végén megnyílik az Isten örökkévalóságába vezető kapu. Nem ijesztő élmény tehát, hanem a tökéletesebb élet felé vetető út. A Jó Pásztor tudja ezt. Többek között ezért mondja, hogy "én mindig veletek vagyok" - igen, mindig, még a halál árnyékának völgyében is. Milyen vigasztalás és milyen öröm ez!

Akkor értettem meg igazán, mit jelent ez a vigasztalás, amikor a feleségem költözött át "a magasabb világba". Két esztendőn át jártuk vele a halál árnyékának völgyét és voltunk tanúi annak, hogyan ronsolja szét gyönyörű testét a rák. Mikor elközelgett a halála, az ágya szélén ültem, keze a kezemben volt. Szelíden, csendesen mentünk át a halál árnyékának völgyén. Mindketten tisztán éreztük Krisztus jelenlétét. Nem volt bennünk félelem, hiszen csak átment a magasabb életbe.

Akik itt maradtunk még a földön, azoknak itt és most kell élnünk. Hátralevő napjainkban gyakran kell ilyen völgyeken átmennünk. Ezek nem szükségszerűen "zsákutcák". A csalódások, kudarcok, elbátortalanodások, dilemmák, a sötét és nehéz napok: ezek mind árnyékos völgyek ugyan, de nem szükségszerűen hoznak bajt ránk. Sőt, az Istennel való élet magaslataira vezető utak lehetnek a számunkra. Még a modern hegyi utak is a völgyeket követik, mikor a csúcs felé tartanak, amelyen át akarnak haladni. Ugyanígy Isten útjai is völgyeken át törnek a magaslatok felé.

Újra meg újra emlékeztetem magamat: Istenem, rettentő nehéz a helyzetem, de tudom, hogy a végén kiderül: ez a legjobb út, amelyen járva a magasba juthatok. Azután amikor hálát adok Neki a nehézségekért és a sötét napokért is, rájövök, hogy ő is itt van velem minden bajomban. Elmúlik minden félelmem, minden ellenérzésem, hogy

helyt adjon a beléje vetett csendes bizalomnak. Valahogyan a szívem mélyén érzem, hogy mindez a végén úgyis a javamra fog majd válni, mert ő velem van itt a völgyben is, és kezében tartja a sorsomat.

Ha az ember életében megéri ez a meggyőződés, akkor elérkezhet odáig, hogy szelíd nyugalommal fogad minden próbatételt. Már meg is érkezett az Istennel való magasabbrendű életbe Sokkal közelebről és bizalmasabban ismeri Istent. Ez elviselhetőbbé teszi számára az életet, mint azelőtt bármikor volt.

Van azonban még egy másik oka is annak, amiért a pásztor völgyeken át viszi a juhokat a magaslati legelőkre. Nemcsak azért, mert aránylag így a legkevesbé meredek az út, hanem mivel ezen az úton jut a nyáj legbiztosabban a vízhez. Útközben gyakran találkozik bővizű forrásokkal, patakokkal, folyókkal, sőt tiszta és csendes tavakkal is.

Ez pedig rendkívül fontos, mert a hosszú nyári vándorlás tikkasztó hőségben folyik, és nagyon fárasztó. A nyáj ilyenkor nagyon tud szomjazni. Milyen hálások ilyenkor, ha sűrűn találnak itató helyeket az út mentén.

Emlékszem egyszer, egy nyáron 10.000 juhból álló hatalmas nyájat hajtottak át a vidékünkön. Pásztorai engedélyt kértek tőlünk juhaik megítatására a tanyánk mellett lévő folyóban. A szomjas juhok valószínűleg rohantak a vízhez, hogy a forróság okozta gyötrő szomjúságukat oltás. Csak a mi völgyünkben találtak vizet az eltikkadt nyáj számára. Milyen boldogok voltunk, hogy megoszthattuk vizünket velük.

Keresztyén életünk során gyakran megtapasztalhatjuk, hogy életünk völgyeiben maga Isten üdit fel bennünket. Csak ha már életünk jó néhány próbával telt korszakát éltük át a Vele való közösségben, akkor értjük meg igazán, hogy ő még a legnagyobb próbatételek között is fel tud üdíteni. Szóval ki sem lehet fejezni, milyen hálások vagyunk ilyenkor, amikor Szentlelke felüdíti lelkünket és szellemünket.

A feleségem betegsége alatt és halála után óráról-órára új élményt jelentett számomra, ahogy Isten erőt és vigasztalást adott Szentlelkén keresztül. Újra meg újra felfrissített, amikor pedig a legkétségbeejtőbb körülmények közt voltam. Aki még nem élt át hasonlót, nem is tudja igazán, mit jelent hinni. Egyesek azt állítják, nem is tudnának megbirkózni ilyen nehézségekkel. Akik azonban Istennel járnak életük sötét völgyeit, valóságos és gyakorlati értelemben vett felüdülést élhetnek át.

Ebből az is következik, hogy csak azok tudnak másokat életük nehéz körülményei között vigasztalni és bátorítani, akik maguk már végigjárták ezeket a sötét völgyeket. Gyakran kérjük éneken és imád-

ságban Istent, hogy tegye életünket áldássá mások számára. Nos, a helyzet egyszerűen az, hogy a víz csak völgyekben és kivájt csatornában tud folyni; ugyanúgy, Isten erőt adó élete is csak olyan emberekben keresztül tud áradni, akiknek az életében már mély árkokat vont az átélte szenvedés és próbatétel.

A gyászolót például az tudja leghathatósabban megvigasztalni, aki maga is állt már szeretett kedvese sírjánál. A megtört szív legjobb orvosa az, aki maga is átélte már, mit jelent összetöretetni. Legtöbbször azonban nem akarjuk, hogy életünkben völgyek legyenek. Félelemmel és irtózással riadunk vissza a völgyektől. Pedig Isten éppen ezáltal tud sok áldást adni nekünk, és rajtunk keresztül másoknak. Ne próbáljuk tehát szüntelenül kikerülni a bajt, a szomorúságot. Hiszen ezek a legnagyobb felüdülés alkalmai lehetnek nekünk is és másoknak is.

Harmadszor: a pásztor azért éppen ezeken a völgyeken keresztül viszi nyáját a magas hegyek felé, mert általában így talál a juh az út mentén gazdag legelőkre.

Csendesen halad a nyáj - nem sietteti senki. Vannak köztük bárányok is, amelyek még soha ilyen úton nem jártak. A pásztor gondoskodni akar arról, hogy ne csak vize legyen az állatoknak, hanem gazdag legelője is, kivált az anyajuhoknak és bárányaiknak. Ilyeneket pedig leginkább a völgyben kanyargó folyók mentén lehet találni. Itt a nyáj szüntelenül legelhet, miközben a magas hegységek felé tart.

Ezek a dűsfüvű legelők természetesen olykor mély völgyszakadékok fenekén találhatóak. Esetleg mindkét oldalon meredek sziklafalak tornyosulnak. Lehet, hogy maga a völgy sötét, az árnyéktól szinte fekete, mert a szurdokvölgy fenekét a nap sugarai csak déltájban érik el egy vagy két órára.

A pásztor tapasztalatból tudja, hogy a zsákmányra leső ragadozók, medvék, farkasok vagy pumák ott rejtőzhetnek a sziklafalak mögött, alkalomra várva. Azzal is tisztában van, hogy hirtelen támadt viharok következtében valóságos vízáradat zúdulhat rájuk a meredek sziklafalokról. Meglazult sziklák is gördülhetnek rájuk, vagy éppen földcsuszamlás boríthatja el őket szennyes sárral, súlyos sérüléseket, sőt a nyáj pusztulását okozva. Ezek ellenére a pásztor mégis ezt az utat választja, mert tudja, hogy ez a legmegfelelőbb a nyáj magaslati legelőkre való eljuttatására. Nem kímél sem időt, sem fáradságot, hanem igyekszik a nyáját minden lehetséges veszedelemtől megóvni.

Legjobban a hegyekről hirtelen alázóduló hideg záportól, vagy éppen hóvihartól kell tartania, amely végigsöpör a völgyön. Ha a nyáj

bőrig ázik a jeges esőben, rövid időn belül elpusztulhat. A juhok alapján véve vékonybőrű, érzékeny teremtések, amelyeket könnyen elvisz a tüdőgyulladás vagy más heveny meghűlés.

Soha nem felejttem el azt a vihart, amelyet egyszer átéltem egy nyárelőn a Rocky Mountains (Sziklás Hegység) tövében fekvő dombok közt. Déltájban hirtelen hatalmas fekete felhők gyülekeztek észak felől. Jeges szél kísérte a közelgő vihart. Az ég egyre jobban elsötétült. Délután jeges, ólmos eső söpört végig a völgyön. Rohanva kerestem menedéket egy kis csoport lucfenyő közt, közben azonban bőrig áztam. A hideg eső lehűtötte a vidéket. Azután az esőt felváltotta a jég-eső, majd a hózápor. Nemsokára az egész hegyoldal fehér volt, és fagyba dermedt (július közepén!). Baljós sötétség borította az egész vidéket. A nyáj is megérezte a közelgő vihart. Talán mind elpusztult volna, ha nem rohannak menedéket keresni a folyóvölgy szélén a meredek sziklák tövében.

Mégis: ezekben a völgyekben nőtt a legjobb fű, és itt vezetett az út a magaslatok felé.

A mi Pásztorunk is tisztában van ezzel, amikor ilyen völgyeken át vezet bennünket. Tudja, hol találunk erőt, támaszt és táplálékot minden fenyegető veszéllyel szemben.

Isten gyermeke számára olyan megnyugtató és erőt adó, ha felfedezi, hogy még a legsötétebb völgyben is megtalálhatja Istenben az erőt és a bátorság forrását. Amikor visszatekint eddigi életére, meglátja, hogyan vezette és támogatta őt a Jó Pásztor karja még életének legsötétebb óráiban is. Ettől a felismeréstől megújult hittel tud előre tekinteni.

Nekem semmi sem tudja úgy megleveníteni a Mennyei Atyába vetett hitemet, mint ha visszaemlékezem hűségem voltára életem minden válságos korszakában. Ismételten megmutatta szerető gondját és azt, hogy a javamat akarja. Újra meg újra fel kell ismernem, hogy a Jó Pásztor vezetett a sötét napokon a mélységes völgyeken át.

Mindez megsokszorozza a Krisztusba vetett bizalmamat. Életem szellemi, érzelmi és lelki viharai így tulajdonképpen új életerő forrásaivá válnak. Mivel ő idáig így vezetett éveken át, ezután is így fog vezetni, és megtart újra meg újra. Ennek tudatában elszáll a félelmem, nyugalom és békesség költözik a szívembe.

Ám jöjjön, aminek jönnie kell. Tomboljanak a viharok, érjenek támadások, fenyegeessenek az ellenségek: ha Ő velem van, nem félek semmitől.

Aki így él, nagy-nagy utat tesz meg fölfelé, az Istennel való élet szent, nyugalmas, egészséges fennsíkja felé

Ha megtanul így élni a keresztyén ember, akkor tudja bátorítani, lelkesíteni a többieket, a gyöngébbeket. Sokakat megrázott, megrendített, megfélemlített az élet vihara. Az ilyenek erősítgetik ugyan, hogy bíznak Krisztusban, de amikor az első sötét árnyék rávetődik az életükre és az előttük lévő út komor és meredek, elsüllyednek a csüggedés mocsarában. Olykor szinte kívánják a halált. Pedig nem kellene ennek így lennie.

Aki azonban teljes erejével bízik Krisztusban, hiszen megtapasztalta, hogy Isten vele van minden próbatételében; aki félelem nélkül megy át a sötét völgyeken magasra tartott fejjel: az ilyen keresztyén maga az erős torony, és bátorságot, bizalmat önt gyengébb felebarátai szívébe.

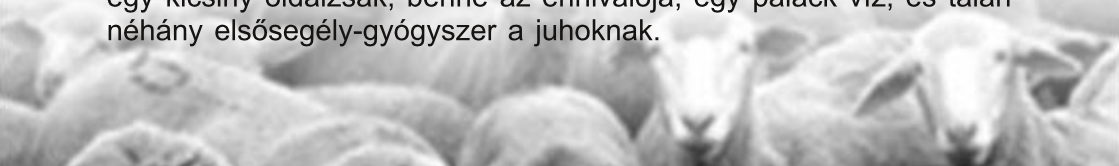
Mindannyiunk életében vannak sötét völgyek. Hiszen maga a Jó Pásztor mondta: "E világon nyomorúságtok lesz; de bízzatok: én meggyőztem a világot" (Jn 16,33).

Az alapvető kérdés nem az, hogy sok vagy kevés a völgy az életünkben, nem is a sötétség vagy a homály. A fő kérdés az én magatartásom. Miképpen megyek neki és hogy megyek át rajta? Hogyan birkózom meg az utamba álló bajokkal? Ha Krisztussal járok, akkor nyugodtan, békés szívvel. Ha az Ő Szent Lelke vezérel, akkor félelem nélkül. Bizonyos vagyok benne, hogy csak e sötét völgyeken át juthatok fel azokra a magaslatokra, ahol Istennel közösségben élhetek. Csupán így nyerhetek áldott életet és lehetek áldás minden körülöttem félelemben élő ember számára.

8. „A te vessződ és botod azok vigasztalnak engem”

A nyájával hosszú útra, a hegyek felé induló pásztor általában csak a legszükségesebb holmiját viszi magával. Kiváltképpen így volt ez a régi időkben, amikor semmiféle gépi segítséggel nem rendelkezett a tábori felszerelés szállításához. Az ún. "pásztor-terepjárók" még ma is csak a legszükségesebb dolgokkal vannak felszerelve. A mezőn a nyájával töltött órákban azonban gyakorlatilag nincs más a pásztor-nál, csak a vállára vetett puska és egy hosszú, vékony bot. Ezenkívül egy kicsiny oldalzsák, benne az ennivalója, egy palack víz, és talán néhány elsősegély-gyógyszer a juhoknak.

A Közel-Keleten azonban a pásztornál nincs más, csak egy vessző, meg egy bot. Kisfiú koromból talán a legélénkebben a nyájakat terelő afrikai pásztorokra emlékszem, egyik kezükben egy hosszú, vékony bottal, a másikkban egy durva, vastag, rövid furkósbottal. Ez az egyszerű pásztoreMBER szokásos felszerelése. Minden pásztorfiú, amikortól segíteni kezd apjának a juhok legeltetésében, gondosan ügyel arra, hogy természetnek és erejének megfelelő pásztorbotot és furkósbotot szerezzen magának. Elmegy a bozótba, és kiválaszt egy fiatal hajtást, amelyet azután gondosan lehánt. A hajtás tövéből kemény, kerek gombot képez a bot végén. A többi részt pedig addig vékonyítja, amíg pontosan a kezébe illik és jó a fogása. Mikor készen van vele, a fiú órákon át gyakorolja a hajítást, amíg végül bámulatra méltó pontosságra és gyorsaságra tesz szert. Támadó és védekező fegyver lesz ez mind a maga, mind a nyáj védelmében. Nemegyszer megfigyeltem a pásztorfiúk versengését, hogy ki tudja a botot meszezebbre és pontosabban elhajítani. Izgalmas volt megfigyelni, milyen félelmetes fegyver ez a furkó az ügyes pásztor kezében. Szinte a pásztor meghosszabbított jobb keze. Erejének, hatalmának jelképe, valahányszor komolyra fordul a helyzet. Ez szolgált magának és nyájának védelméül. De ugyanezt a botot használta az engedetlen, csavargásra hajlamos fegyelmezésére is.

Érdekes jelentés-átvitelt találunk a nyugat-amerikai barompásztorok, a cowboyok közt: Itt "bot" ("rod"nak) nevezik a cowboy fegyverét, a puskát vagy pisztolyt, mégpedig a 23. zsoltárral megegyező értelmezésben. A nyáj, vallást tesz arról, hogy a pásztor vesszeje, botja, hatalma és ereje állandó vigasztalás a számára, hiszen azt jelenti, hogy a pásztor bármilyen körülmények között meg tudja védeni.

Emlékezünk rá, hogy amikor Isten elhívta Mózes, ezt a nomád sivatagi pásztort és elküldte Izraelnek Egyiptomból való megszabadítására a fáraó szolgátságából, akkor a botja volt a ráruházott hatalom jelképe. Ezzel a bottal tette Mózes a csodákat, nemcsak azért, hogy meggyőzze a fáraót isteni küldetéséről, hanem hogy nyugalmat és erőt öntsön Izrael népébe. A bot tehát a kijelentett Igét, Isten szándékának és akaratának megnyilvánulását jelképezi. Tulajdonképpen az Istentől nyert hatalom jelvénye.

Meggyőző erővel és elháríthatatlanul hirdeti: "Így szól az úr". Ahogy Dávid idejében a nyáj számára megnyugtató és vigasztaló volt, amikor látta a botot a pásztor ügyes, rátermett kezében, úgy lehet számunkra ma is végtelenül megnyugtató, ha látjuk Isten Igéjének erejét, tekintélyét és hatalmát. Mert - valójában - a Szentírás az ő vesz-

szeje és botja. Ebben fejezi ki szándékát és akaratát az emberrel. Ma, amikor annyiféle kusza bölcsekedés és egyéb tanítás hangzavarában élünk, milyen megnyugtató Isten gyermeke számára, ha Isten Igéjéhez fordul, és felismeri benne a Nagy Pásztor kezét és hatalmát. Mekkora vigasztalás, hogy minket ez a világos, tiszta tanítás oktat arra, hogyan éljünk és viselkedjünk. Ez megvéd attól, hogy a sokféle tanítás zűrzavart támasszon a fejünkben, és önmagában véve elég ahhoz, hogy az a nyugalom támadjon bennünk, amelyről a zoltáros is ír: "A te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem".

Van azonban a botnak még más szerepe is - a pásztor kezében és a nyáj érdekében -, mégpedig a fegyelmezés. Ha valamit, úgy a botot használja a pásztor erre a célra. El sem tudnám sorolni, hányszor láttam, ahogy az ügyes afrikai pásztor furkósbotjával megcélózta az engedetlenkedő juhot, és bámulatos ügyességgel el is találta. Ha észrevette, hogy valamelyik juha elfelé oldalog a többitől, ártalmas növényekhez közeleg vagy másféle veszély felé tart, süvöltve szállt a bot a levegőben, és az engedetlen állat, amelyet eltalált, rohanva tért vissza a többihez.

A Szentírásról is gyakran ezt mondják: "Ez a könyv távol tart a bűntől"! Mert bizony Isten Igéje gyorsan szívünk közepébe talál, hogy megdorgáljon és helyes útra térítsen, ha eltévelyedtünk. Az élő Isten Szent Lelke az élő Ige által meggyőzi lelkiismeretünket arról, hogyan kell viselkednünk. Ily módon megmaradunk Krisztus uralma alatt, Aki azt akarja, hogy az igazság ösvényein járjunk.

A pásztor botjának egy másik, érdekes alkalmazása volt, hogy ennek segítségével vizsgálta és számlálta meg juhait. Az ószövetségi szóhasználat szerint ilyenkor a pásztor átvitte a juhokat a vessző alatt (Ez 20,37). Ez nemcsak azt jelenti, hogy a juhok teljesen a pásztor hatalmában vannak, hanem azt is, hogy a pásztor egyenként és rendkívül gondosan megvizsgálja őket. Az a juh, amely "átment a vessző alatt", a leggondosabb, szerető vizsgálat tárgya volt.

Mivel a juhnak hosszú a gyapja, nem könnyű felfedezni különböző betegségeit, fertőzéseit és sebeit. Sokszor a beteg állat külsőleg teljesen olyan, mintha hibátlan és egészséges lenne. A gyakorlott pásztor azonban botjával széthajtogatja a vastag, hosszú gyapjút, hogy lássa, tiszta-e a bőre, nincsenek-e benne élősdiek. Nem engedi megcsalni magát a sűrű, hosszú gyapjával. A jó pásztor, a gondos állattenyésztő időről-időre gondosan megvizsgálja minden egyes juhát. Jellemző, érdekes módon történik ez. Ahogy a juh kijön a karámból annak kapuján át, megállítja a pásztor botja. A pásztor a

bottal félrehajtogatja a gyapjút, gyakorlott kézzel végigtapogatja a juh egész testét, hogy megérezze, ha bárhol valami baj van. Alaposan meg akar győződni arról, hogy juhával minden rendben van. A test legkisebb, legeldugottabb része sem marad ki a vizsgálatból. Milyen vigasztaló ez a juh számára, hiszen a pásztor csak így ismerheti meg testének rejtett betegségeit.

Ez tükröződik a Zsoltár 139,23-24-ben, ahol a következőket olvashatjuk: "Vizsgálj meg engem, ó Isten és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? És vezérelj engem az örökkévalóság útján!" Ha engedjük és alávetjük magunkat, Isten megvizsgál bennünket is Igéje által. Őt nem lehet "átejteni". Belát a felszín mögé, régi életünk titkait felkutatja, és feltárja mindazt, ami-ben meg kell változnunk. Nem szabad félnünk ettől a vizsgálattól. Ne igyekezzünk kikerülni. Hiszen mindez érettünk, gyógyulásunk érdekében történik. Lelkünk nagy Pásztora a mi érdekünket tartja szem előtt, amikor így átvizsgál bennünket. Ez nagy vigasztalás Isten gyermeke számára, ha igazán tud Istenben bízni. A gyapjú a Szentírásban az énünk önző akaratának a képe. Isten mélyen behatol ennek felszíne alá, munkába veszi akaratunkat, és meggyógyít titkos indulatainkból, amelyek a felszín alatt betegítik életünket. Mert bizony gyakran szépet mutatunk kifelé, amikor pedig énünk belsejének sürgős gyógyulásra volna szüksége.

Végül a pásztor botja védőeszközüül szolgál mind a pásztor, mind a nyáj számára veszély esetén. Védő és támadó eszköz minden ellenséggel szemben. A rátermett pásztor elúzi botjával a támadókat, mint pl. a kóbor kutyákat és farkasokat. Gyakran botjával csapkodja a bozótot, hogy elriassa a kígyókat és a nyáját zavaró más élőlényeket. De vannak esetek, - ahogy Dávid elmondta Saulnak - amikor a pásztor botjával nekimegy a medvének, sőt a nyáját háborgató oroszlánnak is. Egyszer Kenyában, amikor elefántokat fényképeztem, egy fiatal, bottal felfegyverkezett masszáj törzsbeli pásztor volt a kísérem. Felmentünk egy dombra, ahonnan látni lehetett a sűrű bozótban alattunk legelő elefántokat. Hogy kiugrasszuk őket a nyílt térségre, elhátároztuk, hogy meglazítunk és legörgetünk egy sziklatömböt a lejtőn. A sziklatömb feszegetése közben egy kobra mögötte összetekeredett, hirtelen felágaskodott és támadni készült. A pillanat törtrésze alatt az éber pásztorfiú megsuhintotta a botját, és egyetlen csapással megölte a kígyót. A fegyvert soha nem tette le a kezéből, még akkor sem, amikor a sziklát emeltük.

"A te vessződ... vigasztal engem." Abban a pillanatban új fényben tündökölt előttem ez a mondat. A pásztor - megmentésünk érdekében - mindig készen tartja botját. Ezt a botot, Isten Igéjét használta Krisztus, a Jó Pásztor harcában a "kígyó", a Sátán ellen, amikor megkísértetett a pusztában. Ugyanerre az Igére mi is számíthatunk újra meg újra, amikor a Sátán támadásainak vagyunk kitéve. Az sem számít, hogy kicsiny, tekerő kígyó, vagy hatalmas, ordító oroszlán képében közeleg hozzánk az ördög.

Társadalmi életünk és rendünk problémáit is csak az Írás hozhatja rendbe. Együttélésünk szüntelenül telve van bonyodalmakkal és nehézségekkel. Olyan emberek között élünk a világban, akiknek magatartásbeli erkölcei pontosan ellentétesek Krisztus kívánságával. Ilyen emberekkel együtt élni mindig nagy kísértést jelent a hívők számára. Vannak köztük finomak, fondorlatosak, ügyes szócsavarók. Mások viszont durván és erőszakosan támadják Isten gyermekeit. Legyen bármilyen a helyzetünk, szüntelen vigasztalást nyújt, hogy Isten Igéjével a szívünkben képesek vagyunk mindenféle nehézséggel szembeszállni.

De térjünk vissza ismét a pásztor botjához. Bizonyos értelemben ez a pásztor külső megjelenésére leginkább jellemző felszerelési tárgy. Ez teszi a pásztort igazán pásztorrá külsőleg is. Semmiféle más foglalkozású ember nem hord pásztorbotot. Ez a szerszám kizárólag a juhok pásztorlásának az eszköze - semmi másra nem használatos. Nem terelnek vele sem szarvasmarhát, sem lovat, sem pedig sertést. Alakja, nagysága mind kizárólag a juhok pásztorlására teszi alkalmassá. Csak a juhok javára szolgál. Ezért lett a pásztorbot jelképe a rábízottakat gondozó pásztori gondviselésnek. Nincs szó, amellyel jobban ki lehetne fejezni sajátos rendeltetését a nyájjal kapcsolatban, mint a "vigasztal". Míg a furkó a tekintély, a hatalom, a fegyelem, valamint a védelem és a támadás jelképe, addig a "pásztorbot" kizárólag a hosszútűrő szeretetről beszél.

A pásztorbot általában hosszú, karcsú bot, a végén kampóval vagy horoggal. Tulajdonosa nagy gonddal választja ki és teszi alkalmassá a maga számára. Alakítja, simítja, hogy a legcélszerűbb legyen. Legkedvesebb afrikai emlékeim közé tartozik az a látvány, ahogyan az öreg pásztor botjára támaszkodva ott áll a lemenő nap fényében, és megalégedetten nézi nyáját. A pásztorbot ugyanis valamiképpen magának a pásztornak is vigasztalást jelent. A fárasztó menetelések, hosszadalmas örködések közben arra támaszkodva nyer támogatást és erőt. Drága vigasztaló társ a botja, segítség kötelességeinek

teljesítésében. Amiként Isten vesszeje jelképezi Isten Igéjét, úgy ábrázolja ki Isten pásztorbotja az Isten Szellemét. Krisztusnak velünk, gyermekeivel való bánásmódjában van valami kedvesség, valami megnyugtató, vigasztaló biztatás, szelíd korholás és helyreigazítás, ahogyan csak a Szent Lélek képes munkálkodni.

A pásztorkodás három területén van a pásztorbotnak igen nagy szerepe. Az első: meghitt kapcsolatba hozza egymással a juhokat. A pásztorbottal emeli fel a pásztor a zsenge bárányt, és viszi anyjához vissza, ha az elhagyta kicsinyét. Azért a botjával, mert az anyajuh elrúgná magától a kicsinyét, ha megérezné rajta a pásztor kezének a szagát. Megfigyeltem szakképzett pásztorok ilyen tevékenységét botjaikkal ezernyi most ellett bárány és anyajuh közt. Úgyes, de gyengéd mozdulattal emelték fel pásztorbotjuk kampójára a most született bárányt, és tették át anyja mellé. Megható látvány ez, amelyet akár órákon át is el lehet nézni. Ugyanígy használja a pásztor a botját arra, hogy egy-egy bárányt elkapjon és magához húzza közelebbi vizsgálatra. Kivált a félénkebb bárányoknál hasznos ez a módszer, mert azok szeretnek bizonyos távolságban maradni a pásztortól.

Ugyanígy tapasztaljuk a keresztyén életben, hogy a Szent Lélek, a "Vigasztaló" teremt meleg, személyes, meghitt kapcsolatot a hívők között, de ugyancsak ő von közelebb bennünket Krisztushoz, hiszen a Jelenések könyvében is így olvashatjuk: "És a Lélek és a menyasszony így szól: jöjj".

A pásztorbot szolgál a nyáj vezetésére is. Sokszor láttam már, ahogy egy pásztor a botja segítségével irányítja szelíden a juhot új ösvényre, vagy segíti keresztül a karám ajtaján vagy valamely útban levő akadályon. Soha nem üti vele az állatot, inkább gyengéden oldalához érinti, és a bot nyomása adja tudtul a juhoknak, hogy a pásztor merre kívánja terelni. Így bizonyos lehet a juh afelől, hogy mindig a jó úton halad. Megindító látvány, amikor a pásztor egyszerűen azért tartja botját a juh oldalához, hogy kapcsolatban legyen vele. Úgy megy együtt azzal a - rendszerint kedvenc, kiválasztott - juhával, mintha kéz a kézben haladnának. A juh nyilvánvalóan élvezi a pásztori figyelem ilyen megnyilvánulását és azt a személyes, meghitt kapcsolatot, amit ez jelent. Akivel így bánik a pásztor, az mélységesen meg lehet győződve szeretetéről.

Az Istennel járó embernek maga Krisztus adja tudtára, hogy elküldi hozzá a Szentlelket, hogy az elvezesse minden igazságra (Jn 16,33). Ugyanez a Szent Lélek világosítja meg Isten Igéjét, és teszi azt érthetővé értelmünk és szellemünk előtt. ő figyelmeztet szelíden, gyen-

géden, de állhatatosan: "ez a jó út - ezen járjatok". Amennyiben engedünk szelíd unszolásának, biztonság, békesség és jólét érzése tölt el bennünket. Ugyancsak ő az, aki nyugodtan, de határozottan közeli, hogy Krisztusnak, az én Pásztornak életét valóságossá, személyessé és meghitté tegye számomra. Általa vagyok "kapcsolatban" Krisztussal. Eltölt az a határozott tudat, hogy az övé vagyok, ő pedig az enyém. A Szent Lélek szüntelenül ébren tartja bennem annak tudatát, hogy Isten gyermeke vagyok és ő az Atyám. Mindez végtelenül vigasztaló, és megvan benne az "egységnek", "hozzátartozásnak" a tudata, valamint annak érzete, hogy különleges szeretetének tárgya lehetek.

A keresztyén élet nemcsak bizonyos tanok elfogadásából és bizonyos tényekben való hitből áll. Valóban lényeges a Szentírás tényeinek elfogadása, de ezen túl hozzátartozik még az a személyes élmény, amelyben "első kézből" tapasztalom a Pásztor érintését, - Szellemének munkáját az én szellememben. Isten igaz gyermeke részesévé lesz ennek a végtelenül finom, gyöngéd és mégis hatalmas élménynek: érzi, hogy a Vigasztaló ott van mellette. Ez nem képzelődés, hanem a mindennapi élet valóságos tapasztalata. Van valami végtelen nyugalom jelenlétének a tényében és a mindennapi élet legapróbb részleteire is kiterjedő vezetésében. Bízhatunk benne, hogy segít minden döntésünkben, és ez mérhetetlen vigasztalást jelent valamennyi keresztyén ember számára. Újra meg újra magam is Hozzá fordultam és hallható szóval kértem a véleményét problémáimban. Megkérdeztem: "Mit tennél az én helyemben?" - vagy így szóltam Hozzá: "Most itt vagy velem. Tudod, milyen bonyolult a helyzet; mondd meg kérlek, hogy mi a leghelyesebb tennivaló ebben az esetben!" ő valóban közli Krisztus akaratát velem ebben az ügyben, és akkor bizalommal hozhatom meg a helyes döntést. Csak ha nem ezt teszem, akkor kerülök zsákutcába. Olyankor mindig valami bonyodalom támad. Ekkor megint csak a Szentlélek siet segítségemre, ahogy a pászor is kimenti juhát abból a szorultságból, amelybe tulajdon ostobasága juttatta

A juhok, mivel rendkívül csökönyös jószágok, a legelképzelhetetlenebb, legneveltségesebb helyzetekbe másznak bele. Az egyik juhomnál láttam, hogy egyetlen zöld fűcsomóért meredek sziklán ereszkedett alá, amelyen a lába megcsúszott, és beleesett a tengerbe. Csak hosszú pásztorbotom segítségével tudtam ismét kiemelni és biztos talajra helyezni. Egyik téli napon jó néhány órába került, míg egy anyajuhot hasonló helyzetéből kimentettem. Saját csökönyössége

miatt keveredett bajba. Ugyanígy előfordult elég gyakran, hogy néhány harapás zöld fűért sűrű, tövises bokrok közé mászott be. A tövises ágak annyira befonták, hogy mozdulni sem tudott, akárhogy kapálózott. Csak botom segítségével tudtam megmenteni ezúttal is. Éppígy vagyunk mi is. A legtöbb zűrzavart és bajt, amibe belekeveredünk, magunknak köszönhetjük. Csökönyösen, makacsul törtetünk bele olyan helyzetekbe, amelyekből azután képtelenek vagyunk szabadulni. Akkor azután jön a Pásztor együtt érző szeretetével, és Szentlelke segítségével kiemel a nehézségekből, a bajból. Milyen türelmes is az Isten hozzánk! Milyen megbocsátó! A te botod vigasztal engem! Ő Krisztus, a Te Szent Lelked az én vigasztalóm!

9. „Asztalt terítesz nékem....”

Mikor ezt olvassuk, jól tesszük, ha úgy gondolunk a nyájra, mint amely a nyári vándorlás során a magas hegységek legelői felé közelít. Ezeket általában alpesi vagy asztali legelőknek nevezik, és nagyon szívesen keresik fel a pásztorok. A világ legnagyobb részén és Dél-Európában, ezeket a kiváló juhtenyésztő magasságokat "mezák"-nak nevezik, ami spanyolul azt jelenti: asztal. Sajátos módon az asztal kisvahili (afrikai) nyelven is azt jelenti: "meza". Talán az első portugál telepeseiktől származik a szó, akik a kelet-afrikai partvidéken tanyát ütöttek. Akárhogyan is, de ezt a szót használják

nagy általánosságban a szárazföldeken lévő magas fennsíkok jelölésére. A legtökéletesebb hely természetesen a CapeTown melletti Table Mountain "Asztal-Hegység", amely világhírű.

Láthatjuk tehát, hogy amikor Dávid "asztal"-ról beszél, tulajdonképpen a nyári legeltetési időszakra utal. Bár ezek a "mezák" eléggé távol estek és nehezen voltak elérhetőek, a gondos és fáradhatatlan juhtenyésztő előkészítette azokat a nyájának nyári érkezésére. Még

azonnal észreveszi a mérges növényeket. Ezeket gyorsan kiszaggatja, mielőtt a nyáj odaér. Nyilván bőségesen volt mit kiszaggatnia a nyáj biztonsága érdekében. Mindennek mondanivalója nyilvánvaló a keresztyén élet számára. A juhokhoz, de kivált a bárányokhoz hasonlóan mi is valahogy úgy érezzük, hogy bele kell kóstolnunk mindabba, ami elénk kerül. Ezt is, azt is, csak hogy lássuk, milyen az íze. Még akkor is, ha tudjuk, hogy egyesek mérge halálos, de használni semmiképpen nem használ, sőt pusztító hatású lehet. Mégis: megpróbáljuk. Hogy végzetes lépésektől megvédjen, előttünk jár a Mester, és legyőz minden olyan ellenséget, amelyről tudja, hogy végezne velünk.

Ennek tökéletes példája volt az az eset, amikor az Úr Jézus figyelmeztette Pétert, hogy a Sátán meg fogja kísérteni és megrostálja, mint a gabonát. Krisztus azt is megmondta egyben, hogy ő imádkozott érte, hogy hite el ne fogyatkozzék a rá váró félelmetes helyzetben. Így van ez ma is. Jó Pásztorunk előttünk megy minden helyzetünkben, előre látja a bennünket fenyegető veszélyt, és imádkozik megmaradásunkért.

A figyelmes pásztor másik feladata nyáron, hogy ügyeljen a köröskörül ólálkodó ragadozókra, azokra a jelekre, amelyek szerint esetleg farkas, jaguár vagy medve leselkedik a nyájra. Ha ezek háborgatják vagy megtámadják a nyájat, neki kell sokszor veszedelem árán is elkergetni őket, vagy nyája békessége érdekében már előzőleg csapdával elfogni azokat. Ezek a ragadozók gyakran sziklaperemek mögött lesnek, figyelik a nyáj minden mozdulatát, és várják az alkalmat, hogy villámgyors támadással ledöntsék a kiszemelt juhot. Ily módon egyik vagy másik könnyű zsákmányává lesz az éles fogaknak és karmoknak. Az egész kép csupa dráma, feszültség és leselkedő halál. Csak a veszély minden lehetőségét figyelembe vevő, éberén vigyázó pásztor tudja megakadályozni, hogy nyája a ragadozók áldozata legyen. Csupán akkor képes megvédeni juhait a szétmarcangolástól, ha fel van készülve minden ilyen támadásra.

Íme, újra Megváltónk képét láthatjuk magunk előtt, Aki ismeri ellenségünknek, a Sátánnak és seregeinek minden gonosz csalárdságát és összes cselvetését. Mi is szüntelenül ki vagyunk téve a támadásnak. A Szentírás sokszor "ordító oroszlán"-nak nevezi, aki körülöttünk jár és lesi, kit nyelhetne el. Korunk társadalmában sokan nem törődnek a Sátánnal. Hajlamosak arra, hogy figyelembe se vegyék, vagy akár kinevessék, mintha mesebeli tréfás alak lenne. Egyesek még a létezését is tagadják. Ugyanakkor napról-napra észleljük könnyörtelen

támadásának következményeit, ahogy áldozatául esnek férfiak és nők egyaránt. Látjuk a lerombolt, szétmárgott életeket, s rajtuk a Sátán munkájának nyomát, noha őt magát nem láthatjuk.

Emlékeztet ez a pumákkal folytatott küzdelmeimre. Ezek az alattomos ragadozók olykor éjszaka törtek be a juhok közé, és borzalmas pusztítást végeztek a nyájban. Egyes anyajuhokat megöltek, vérüket felitták és májukat megették. Másokat súlyosan megsebesítettek. Ezek az óriási macskák mintha abban lették volna kedvüket, hogy játszanak a juhokkal, mint macska az egérrel, vakrémületbe ejtve és megsebezve őket. Egyik-másik juhról nagy csomókban tépték le a gyapját. Azok pedig félelmükben rohanguáltak, eltörték a lábukat vagy megsérültek a rémült rohanás közben. Nos, észleltem az okozott súlyos kárt, az elpusztult juhokat, de magát a pumát soha nem láttam a tanyámon, sem körülötte. Leírhatatlanul ravaszak és ügyesek voltak.

Jól tesszük, hogyha minden nap közelebb húzódunk Krisztushoz. Ott vagyunk csak védve. A vadak mindig az elkódorgó, lemaradozó juhokat támadják meg egy-egy óvatlan pillanatban. Mire a juh segélykérő hangjára a pásztor feleszmélhetne, a támadó már el is tűnt. Sőt a juhok egy része a támadás pillanatában megnémul a félelemtől, és még egy bégetést sem tud kiadni, pedig már a vére csordul ki. Ugyanez az igazság érvényes a keresztyénekre nézve is. Sokan és sokszor kerülünk olyan bajba, amelyből önerőnkől nem tudunk szabadulni; szinte megnémulunk az elképedéstől, még csak segítségért sincs erőnk kiáltani: csak összegörnyedünk az ellenség támadása alatt. Krisztus velünk való törődése azonban mélységesebb, sem hogy ezt megengedje. Jó Pásztorunk az ilyen nyomorúságokat szeretné megelőzni. Azt kívánja, hogy "nyári táborozásunk" békességben teljék el. Azt akarja Urunk, hogy a tetőkön felüldüljünk. Ez meg is történik, ha van elég belátásunk ahhoz, hogy ne távozzunk el Tőle, mert úgy megvédhet.

Olvassuk Igéjét naponta. Szánjunk időt a Vele való beszélgetésre. Adjunk Neki alkalmat, hogy szóljon hozzánk Lelke által, amikor értünk való életét és munkáját szemléljük, és felismerjük, hogy ő a Pásztorunk.

A pásztornak még valamire kell ügyelnie a magas földi legelőkön. Meg kell tisztítania nyája számára az ivóhelyeket, forrásokat, kutakat. El kell takarítania az ős és a tél folyamán a vízbe hullott szennyet, leveleket és iszapot. Meg kell erősítenie a víz felfogására szolgáló kicsiny földgátakat. Ki kell tisztítania a források környékét a fűtől és a bokroktól. Mindez az ő dolga, mikor "asztalt készít" a nyája számára

a nyári legelésre. Ennek megfelelője a keresztyén életben az, hogy Krisztus, a mi Jó Pásztorunk előttünk ment, hogy elhárítson minden lehetséges akadályt, ami életünkben csak felmerülhet. Nyomatékosan hirdeti az Ige, hogy ő - hozzánk hasonlóan - megkísértetett mindenben. Tudjuk, hogy teljes egészében magára vállalta a földi gondokkal küzdő ember életét. Ismeri szenvedéseinket, szomorúságainkat, küzdelmeinket; ő valóban a fájdalom embere, aki tisztában van bajainkkal. Ezért ő megért minket. Teljesen azonosította magát az emberrel. Gondot visel ránk, és együtt érez velünk, jobban, mint azt felfoghatnánk. Nem csoda tehát, ha minden lehetséges óvintézkedést megtesz annak érdekében, hogyha küzdelemre kerül sor a Sátánnal, a bűnnel vagy önmagunkkal, az ne legyen egyenlőtlen. Sőt, mivel bizonyosak lehetünk benne, hogy már ő is volt ilyen helyzetben, azt is tudhatjuk, hogy velünk van ebben a küzdelemben, és ezért nagyszerű kilátásaink vannak a győzelemre. Így nyugodalmat találva Benne, gondviselésében bízva felszabadult lélekkel tekinthetünk a keresztyén életre.

Láthatjuk, hogy Krisztus jelenléte által nyugodt és békességes élet az. Hasonló a hegyi legelőkön való vándorláshoz - egyszerűen azért, mert Krisztus szerető gonddal vigyáz ránk, hiszen ő már végigjárta a "terepet" előttünk, és világosan látja az ellenséget, amely megronthat és elpusztíthat bennünket - illetve megtenné ezt, de nem képes rá. Bátorító tudat, hogy az élet minden más területéhez hasonlóan a keresztyén életben is vannak fények és árnyékok, völgyek és hegycsúcsok. Jó ezt tudnunk, mert túl sokan állítják azt, hogyha az ember már keresztenyű lett, az élet - ezt követően - csupa gyönyörűség. Ez egyszerűen nem igaz. Lehet gyötrelmek helye is, mint például üdvözítőnk számára a Gecsemáné kertje. Ahogy már korábban rámutattunk, nincsenek hegycsúcsok völgyek nélkül, és még a csúcson is lehetnek az embernek súlyos megpróbáltatásai. Hogy a pásztor előre bejárta a hegyi legelőket és minden lehetséges intézkedést megtett nyája biztonsága és jóléte érdekében, nem jelenti azt, hogy a nyári vándorúton nem lesznek problémák. Ragadozók támadhatják meg a nyáját, mérgező növények üthetik fel újra a fejüket, viharok, sőt jégesők zúdulhatnak le a hegycsúcsokról, és még sok más veszedelem fenyegethet ott a felföldön. Krisztus gondviselése és törődése azonban biztosít bennünket, hogy a szomorúság mellett mindig ott lesz az öröm is: a sötét napok után a boldogság napjai, az árnyékok mellett pedig a fények. Nem mindig vagyunk tudatában annak, hogy Krisztus személyesen milyen mérhetetlenül nagy árat fizetett

azért, hogy az Övéinek "asztalt készíthessen". Ahogy a pásztor részéről áldozat a hosszú, magányos vándorút, amelynek során a földi legelőket előkészíti nyája számára, olyan áldozatot jelentett Krisztus számára a Gecsemáné kert magányossága, a kihallgatások gyötrelme, a Golgota borzalma. Amikor az úr asztalánál vagyok a gyülekezetben, amikor hálát adok szeretetért és gondoskodásáért, fel tudom-e mérni magamban, milyen árat fizetett ő azért, hogy ezt az asztalt elkészítse számomra? Ekkor emlékezünk a legnagyobb és legmélyebb szeretetre, amely csak valaha volt a világon. Mert Isten letekintett a szomorú, gyöttrődő, bűnös emberiségre, és megindult az általa teremtetten ember szenvedésén. Nem nézte, milyen mérhetetlen árat kell fizetnie a szabadításunkért, leszállt személyesen, emberré lett, hogy megszabadíthasson bennünket. Ez azt jelentette, hogy le kellett tennie dicsőségét, minden kiváltságát. Tudta, hogy borzalmas lesz a szenvedése, hogy kigúnyolják, hamis vádakkal vádolják, rosszindulatú rágalmakat terjesztenek körülötte, iszákosnak, nagyétkűnek és a bűnösök barátjának bélyegzik, sőt nagy bűnösnek tartják majd. Teljesen megfosztják minden isteni dicsőségétől. Ki lesz téve testi szenvedéseknek, lelki gyötrelmeknek és szellemi vívódásoknak.

Röviden: az, hogy Krisztusként mint Názáreti Jézus eljőjön a földre, a legteljesebb önfeláldozást követelte, amely a Golgotán csúcsozott ki. Feláldozott élete, kiontott vére a tökéletes önfeláldozás legáltalánosabb jelképe lett. Íme, ez a szeretet. Ilyen az Isten. Így cselekszik, így szabadítja meg az embert végső romlottságából, ostobaságából, öngyilkos ösztöneiből, amelyek közt vergődik tehetetlenül, hasonlóan az eltévedt juhhoz. Mindebben ámulatra méltó titok rejlik, melyet soha senki nem fog teljesen felfedni. Elválaszthatatlanul össze van kötve az önmagát feláldozó Isten szeretetével, amelytől annyira idegenkedünk, én-központúságunk miatt. A legjobb esetben is csak halvány sejtelmek vannak arról, miképpen lehetséges, hogy egy tökéletes, büntetlen valaki készséggel és önként vállalja, hogy bűnné legyen értünk, bűnnel, önteltséggel és gyanakvással teli emberekért, hogy minket megszabadítson a bűntől és bűnös önmagunktól, hogy új, szabad és bővelkedő életet élhessünk igazságban. Jézus Krisztus mondta, hogy ő azért jött, hogy életünk legyen és bővelkedjünk. Amiképpen a pásztor szíve repes az örömtől látva nyája gyarapodását a magaslati legelőkön, úgy az én Pásztorom is végtelesen örömezik, amikor látja, hogy "terített asztalánál" hogyan virágzik ki életem és lesz magasabb rendű, nemesebb életté.

A Golgota titkának és csodájának része az a mélységes vágyako-

zás, amellyel Krisztus az én életemet magasabb szintre akarja emelni. Különb életet kíván nekem az átlag-emberénél. Annak örül, amikor a szentség, önzetlenség, szerény megelégedettség útját járom örvendezve az ő jelenlétének és a Vele való közösségnek tudatában. Aki így él, annak gazdag az élete. Aki így jár, az csendes magabiztosságban jár. Aki ezzel táplálkozik, az jó dolgokkal tölti fel magát. Aki megtalálja a "magasföldi legelőt", az megérezte már valamit a nagy Pásztor irántunk való szeretetéből.

10. „Elárasztod fejem olajjal...”

Ennek a nagyszerű költeménynek a megértésében segítségünkre van, ha tudjuk, hogy a költő a pásztorélet egész esztendejének fontos eseményeiről számol be benne. Elvisz bennünket a juhok otthoni tanyájáról, ahol a tulajdonos olyan szerető gonddal törődik mindennel, ki a zöld legelőkre, a csendes vizek mellé, el egészen a hegyi legelők terített asztaláig. Itt, ahol látszólag a juhoknak semmi sincs hiányuk - tiszta források bugyognak, a fű friss és zamatos és közeli meghitt kapcsolatban lehetnek a pásztorral -, egyszerre csak megjelenik az, amit így szoktak nevezni: "légy a tejben".

Mert - a pásztorok kifejezőmódjával élve "a nyár a legyek korszaka". Ezzel arra utalnak, hogy a meleg idő beköszöntével megjelenik a különböző rovarok serege. Csak aki már tartott lábasjóságot, vagy tanulmányozta a szabadban élő állatok szokásait, az tudja, milyen komoly problémát jelentenek a rovarok nyáron az állatok számára. Szinte felsorolhatatlan a rengeteg rovar, féreg és élősd, amelyek az állatokat gyötrik és életüket kinszenvedéssé teszik. Támadásuk gyötrelmes korszakká tudja változtatni az aranyló nyarat a nyáj számára, és szinte örületbe kergeti a jószágot. Kivált az ún. "orr légy", vagy nazális légy gyötri a juhokat. Ezek a parányi legyek ott nyüzsögnek a juh feje körül, és megkísérik petéiket lerakni a juh orrának nedves, lágy hártyáiba. Ha ez sikerül nekik,

a petékből néhány nap múlva apró, karcsú féregszerű lárvák lesznek. Ezek az orrüregen keresztül felhatolnak a juh fejébe, belevájják magukat annak lágy, belső részébe, szüntelenül izgatják, és heveny gyulladásokat okoznak. Hogy ettől szabaduljon, a juh szüntelenül verdesi a fejét fáknak, szikláknak, oszlopoknak vagy bokroknak. Dörögli a földhöz, az erdei aljnövényzethez. Egyes esetekben akár meg is ölheti magát a szüntelen kínzás elleni elszánt küzdelmében. A fertőzés előrehaladott állapotában vaksághoz is vezethet. Ezért ha a juhok észreveszik, hogy az "orr legyek" a nyáj körül röpdösnek, valószínűleg vakrémületbe esnek a félelemtől és menekülni igyekeznek kintóiktól. Dühödten toporzékolnak és ide-oda rohangálnak a legelőn, csak hogy a legyeket kikerüljék. Egyesek a vad rohanásban egészen kimerülnek és összeroskadnak. Mások fel-le rángatják a fejüket órákon át, esetleg menedéket keresnek egy-egy bozótban vagy éppen az erdőben. Bizonyos esetekben egyszerűen nem hajlandók legelni nyílt területen. Mindez az izgalom és zűrzavar súlyos következményekkel jár az egész nyájra. Még a kisbárányok is elcsenevészednek és gyors súlycsökkenés áll be. Az anyajuhok nem szoptatják őket, és a bárányok megállnak a növekedésben. A fejvesztett rohanásban egyes juhok megsérülnek, mások megvakulnak vagy el is pusztulnak. A pásztor részéről a leggondosabb megfigyelésre van szükség, hogy elejét vegye a legyek okozta veszélynek. A legyek megjelenésének első jelére ellenszert alkalmaz a juhok fején.

Én a legjobban egy házi készítményt szerettem, melynek összetétele lenmagolaj, kén és kátrány volt. Ezzel kentem be a juhok orrát és fejét, hogy megvédjem őket az "orr-legyektől". Ez a kezelés teljesen megváltoztatta a juhok viselkedését. Egy csapásra megszűnt őrzöngő félelmük, izgalomuk és nyugtalanságuk. Ehelyett háborítatlanul legeltek tovább, és nemsokára békés nyugalomban feküdtek le.

Mindez pontos képe tulajdon életem izgalmainak, bosszankodásainak. Milyen könnyen belekerülhet a "légy" még a legmagasabb rendű szellemi élményeimbe is. Olykor éppen az apró, jelentéktelen bosszúságok teszik tönkre nyugalمامat. Kicsiny bajokból lesznek az embert űző és hajtó gyulladásosebek. Sokszor valami csekélység úgy felbosszant, hogy szinte szét szeretném verni a fejemet. Ilyenkor Isten gyermekéhez teljesen méltatlan panaszáradat tör ki belőlem. Ezért - miként a juhoknak - nekem is szükségem van szüntelenül a "kenetre", amely eleve eltávolítja a "legyeket" az életemből. Isten Szentlelkének drága kenete ellensúlyozhatja a személyi küzdelmek okozta sérelmeimet, amelyeknek szüntelenül ki vagyok téve

A juhoknál sem volt elég egy nyáron egyetlen olaj-kén-kátrány kezelése. A bekenést többször meg kellett ismételni. Csak a friss kenetnek volt hatása. Némelyek azt hiszik, hogy keresztyén életünkben elég, ha csak egyszer, a kezdet kezdetén nyerjük el a Szent Lélek kenetét. Pedig naponkénti csődjeink mutatják, hogy felkavart, megszorodott szívünknek szüntelenül szüksége van rá, hogy megszabaduljon a kínzójától. Ez pedig a köztem és Krisztus közötti személyes, meghitt kapcsolaton múlik. Egyedül Isten képes a Krisztus lelkületét kialakítani bennünk. Kizárólag a Szentlélek tudja magatartásunkat krisztusivá tenni. Egyedül Ő cselekedheti meg, hogy a sérelmekre és bántásokra szelíd nyugalommal feleljünk. Ha önhibánkon kívül érnek bennünket sérelmek emberek, külső körülmények vagy események által, csak úgy tudunk nyugodtak és békességesek maradni, ha Isten Lelkének jelenléte ellensúlyozza ezeket a külső erőket. A Róma 8,1-2 világosan megmondja, hogy az élet Szellemének törvénye szabadít meg bennünket a bűn és halál törvényétől. Isten Lelkének naponta elnyert kenete fejleszti ki életemben az örömet, megelégedettséget, szeretetet, békétűrést, szelídséget és békességet.

Milyen ellentétben van ez azzal a gyötrelmes ingerlékenységgel, amely tönkreteszi Isten oly sok gyermekének mindennapos viselkedését. Tennem csupán annyit kell, hogy naponként Mesterem és Gazdám, Jézus Krisztus elé tárom az életemet, és annyit mondok: "Ó Uram, én nem tudok úrrá lenni ezek fölött az apró-cseprő, boszszantó ügyek fölött. Kérlek, add a Te Lelked kenetét és elmém gyógyulását. Add, hogy tudatos és tudattalan énem egyaránt akaratom szerint cselekedjék." ő pedig teljesíti kérésünket. Meg fogsz lepődni, milyen gyorsan megcselekszi ezt, ha halálos komolysággal kéred Tőle.

De a nyári időszak nemcsak a legyek veszedelmét jelenti a nyáj számára. Ez a "rüh" korszaka is. A rühesség szerte e világon a juhok rendkívül gyötrő és makacs betegsége. Mikroszkopikus élősközo, amely a melegben tenyészik. A fertőzött állatok viszik át a nem-fertőzöttekre testi érintkezés útján. A juhok szívesen dörgölik össze fejüket csupa barátságból és szeretetből. A "rüh" pedig főként a fejen tenyészik. Ha egy fertőzött állat hozzádörgöli a fejét a másikéhoz, a rüh föltétlenül áterjed arra is. Az ószövetségi áldozatoknál az áldozati báránynak hibátlannak kellett lennie, és ezen elsősorban a rühtől való mentességet értették.

A rüh valóságos és közvetlen képe a gonosznak, a bűnnek. A legyekhez hasonlóan ennél is az egyetlen hatásos ellenszer a lenolaj kénnel és más vegyszerekkel keverve. Számos juhtenyésztő vidéken

medencéket építenek, és az egész nyáját áthajtják rajta. Minden egyes állatot teljesen alámerítenek az oldatba, mígnem egész testét átnedvesíti. A legnehezebb a fej kezelése. Ezt többször is alá kell meríteni, hogy teljesen bizonyosak legyünk az állat rüh elleni védetségében. Némelyik juhtenyésztő minden egyes juh fejét saját kezűleg külön-külön kezeli.

Az én juhaim mindössze egyszer fertőződtek rüh által. Egy másik gazdálkodótól vettem néhány anyajuhot állományom gyarapítására. Történetesen ezek - tudomom kívül - rühesek voltak, és a rüh gyorsan átterjedt egész nyájamra. Hirtelen kellett vásárolnom egy óriási merítő tartályt, amelyet a karámban állítottam fel. Került amibe került, nem is szólva a munkáról és a ráfordított időről. Az egész nyáját egyenként meg kellett fürdetnem a fertőtlenítő folyadékban, hogy megtisztítsam őket a fertőzéstől. Iszonyatos munkám során különleges figyelmet kellett szentelnem a fejeknek.

Így hát saját tapasztalatomból tudom, mit jelent, amikor Dávid azt írja: "Az én fejemet megkened olajjal". Mert a rüh ellen akkor is ez volt az egyetlen ellenszer. Talán meg kell még említenem, hogy akkor is a kénnel és fűszerekkel kevert olaj volt a rüh orvossága. Ez a házi-szer egyaránt jól szolgált a legyek és a nyáját támadó rüh ellen.

Keresztyén életünkben a világ és a bűn szennye, amely bemocskol és szellemileg beteggé tesz, az elménk útján kerül belénk. Az "elmék találkozása" közvetíti a kereszténységünket veszélyeztető eszméket, gondolatokat és magatartásokat. Gyakran megtörténik, hogy "összedugjuk a fejünket" olyan emberekkel, akikben nem a Krisztus értelme lakozik, és ennek következtében egyáltalában nem krisztusi gondolatokkal fertőzödünk. Gondolataink, eszméink, érzelmeink, döntéseink, indulataink és kívánságaink mind úgy formálódnak, hogy értelmünkre más emberek gondolatai hatnak. Kivált a modern tömegtájékoztatás világában nagy a veszélye annak, hogy gondolkodásmódunk alkalmazkodik a tömegekéhez. Főleg az ilyen gondolati hatásokra annyira fogékony fiatalok hajlamosak arra, hogy engedjenek a szinte észrevétlen befolyásolásnak, amely a televízió, rádió, újságok, folyóiratok, osztálytársaik útján hat rájuk, nem is beszélve a pedagógusok és a szülők részéről történő hatásokról. Az ilyen hatásoknak kitett ember nem kerülheti el a szellemi fertőzést. Egyre ijesztőbb mértékben változik el a gondolkodásmódja. Hajlamos lesz az erőszakra, gyűlöletre, elfogultságra, kapzsiságra, valamint minden kigúnyolására. Közben egyre jobban megveti a valóban nemes, tiszta és szép gondolatokat és dolgokat. Ez pedig pontosan az ellenkezője annak, amire bennün-

ket a Szentírás tanít. A Filippi 4,8-ban ezt olvassuk: "...amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok."

Íme, az egyetlen gyakorlatilag járható út gondolataink távoltartására a világ fertőzésétől: engedjük mindig a Szentlelket munkálkodni a magunk gondolataiban. Egyesek képtelenek elhinni, hogy Ő uralkodhat a gondolatainkon is. Pedig ez egyszerűen a hit és az engedelmes befogadás kérdése. Amiképpen kérhetjük Krisztust, hogy jöjjön életünkbe és uralkodjék magatartásunk felett, ugyanúgy hívhatjuk a Szentlelket, hogy költözzék lelkünk tudatos és tudattalan részébe, és legyen a gondolataink mozgatója, irányítója. Ahogyan hisszük, tudjuk és elfogadjuk, hogy Krisztus beköltözhet életünkbe és hálát adunk érte, ugyanúgy egyszerű hittel és bizalommal hisszük, tudjuk és hálaadással elfogadjuk, hogy Szentlelke irányíthatja „megkenheti” gondolatainkat. Ha ezt megtettük, nem kell más, mint élnünk és gondolkoznunk tovább az Ő irányítása szerint. A baj csak az, hogy sokan nem igénylik ezt igazán. Mint a csökönyös juh, rugdalózunk és tiltakozunk, mikor Mesterünk ránk helyezi kezét ebből a célból. Még ha tudjuk, hogy javunkra teszi, akkor is elutasítjuk segítségét, amelyre pedig olyan kétségbeejtő szükségünk van. Bizonyos értelemben kemény-nyakúak vagyunk; és ha Krisztus nem volna annyira türelmes és résztvevő irántunk, legtöbbünk egészen reménytelen helyzetben volna. Biztos vagyok benne, hogy Krisztus olykor akaratunk ellenére is hozzánk lép, és Szent Lelkének olajával megkeni értelmünket, valamint gondolatainkat, akármennyire tiltakozunk ellene. E-nélkül ugyan mi lett volna már belőlünk? Feltétlenül Tőle való a fejünkben megforduló valamennyi nemes gondolat.

11. „Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem...”

Ahogy a magaslati legelőkön a nyarat lassan követi az ősz, alig észrevehető változás megy végbe mind a vidéken, mind a nyájban. Éjjel-nappal hallatszik a "csata zaj", a fejek összeverése, egymásnak rugaszkodott testek

robaja. A pásztor mindezzel tisztában van. Tudja, hogy a csatákban egyesek megsérülhetnek, sőt el is pusztulhatnak. Ezért igen egy-

szerű orvosságot alkalmaz. Ebben az évszakban a kosok fejét és orrát vastagon bekeni zsiradékkal. Így azután ha összecsapnak a nagy ütközetekben, a fejük elcsúszik egymás mellett, és szinte ostobán, értetlenül merednek egymásra. Közben pedig a heves düh jó része elpárolog, és nem sok kárt tesznek egymásban. Isten népén belül is nagy számmal vannak ilyen összecsapások. Valahogyan nem intézzük el vitás ügyeinket békésen, hanem csökönyösen akarja ki-kíni a maga akaratát érvényesíteni, "vezérürü" lenni. Mennyi sebet kap és oszt közben! Gyülekezeti szolgálatomból tudom, hogy a legtöbb sérülés, rosszakarát, meg nem bocsátott vétek a gyülekezetben a hívők közti versengésre, féltékenykedésre vezethető vissza. Sokan azért maradnak el végleg a gyülekezeti összejövetelekről, mert egyszer súlyosan megbántotta őket valaki. Ennek megelőzése érdekében Pásztorunk drága kenetével, a Szent Lélek jelenlétével véd minket.

Közvetlenül kereszthalála előtt, mikor tanítványait rajtakapta az egymás közötti irigykedésen és versengésen, biztosította őket, hogy elküldi hozzájuk a Vigasztalót - az Igazság Lelkét. Amikor ez majd eljön hozzájuk, - ígérte - akkor igazán békességük lesz. Azt is elmondta, hogy népének kiváltképpen való ismertetőjele lesz az egymás iránti szeretet. Ez azonban sokszor nem áll Isten népére. Taszigálják és döfködik egymást telve büszkeséggel és önteltséggel. Türelmetlenek, dogmatikusak és szeretetlenek az eltérő véleményekkel szemben. Ha azonban a Szent Lélek belép az ember életébe, úrrá lesz személyisége felett, akkor egyszerre megjelenik a békesség, öröm, hosszútűrés és nagylelkűség. Meg világosodik előtte, milyen nevetségesek az apró-cseprő féltékenykedések, heveskedések, amelyek korábban olyan heveskedő és képtelen magatartásra ragadtatták. Mélységes megelégedettség tölti el a Pásztor szerető gondviselése tudatában. Ez pedig nyilvánvalóvá lesz mindennapi életében: a Pásztor gondviselését élvező istennépének a föld legmegelégedettebb népének kellene lennie.

A derűs elégedettség a védjegye annak, aki Krisztust Mesterének mondja. Ha Ő végtelen bölcsességében ismeri és megérti minden dolgomat, valóban meg tud segíteni összes gondomban és velem van minden örömömben, úgy miért ne érném be ezzel? Akkor életem "pohara" valóban csordultig van az Ő jóságának ezerféle jeleivel. Sajnos azonban nem tudjuk életünket így látni. Kivált bajok és csalódások alkalmával feledkezünk meg leginkább arról, hogy pásztorunk van, illetve azt hisszük, hogy Ő elfeledkezett rólunk. Úgy cselekszünk, mintha Ő tehetetlen volna. Pedig Ő soha nem alszik, nem fe-

ledkezik meg senkiről és nem válik közönyössé sorsunk iránt. Szüntelenül javunkat tartja szeme előtt. Ezért pedig legyünk hálásak, és becsüljük meg ezt.

Az Újszövetség megtanít, hogy életünk pohara telve van jó dolgokkal, Krisztus túlradó életével és az Ő Lelkével. Mindezekért legyünk örvendező, hálás és békességes emberek. Ilyen a győzelmes keresztyén élet. Ezért kell a keresztyén embernek elégedettnek lennie, bármi következik, - még a bajban is (Zsid 13,5). Mi pedig többnyire csak akkor vagyunk boldogok, ha jól mennek dolgaink. Hányan tudnak vajon akkor is hálát adni Istennek, amikor a dolgok rosszra fordulnak?

De térjünk vissza azokhoz az eseményekhez, amelyeken a pásztor szerető gondja alatt a nyáj egy év leforgása alatt átmegy. Most ott vagyunk, ahol a nyár őszbe fordul. Viharok, jeges eső és hó söprik végig a felföldi legelőket. Közeleg az idő, amikor a nyájnak haza kell térnie a hosszú téli időszakra a karámjába. Ez az őszi idő esetleg az aranyló "vénasszonyok nyara". A nyáját nem gyötri többé a legyek fellege. A juhok ilyenkor jobb erőnlétben vannak, mint bármely más évszakban. Nem csoda, ha Dávid így ír: "csordultig van poharam". Jöhetnek azonban váratlan hóviharok a hegyekből. Ilyenkor a pásztor és nyája elképesztő szenvedéseken mehet át. Ebből következik a csordultig telt pohár másik jelentése.

Tulajdonképpen minden ember élete a szenvedések pohara. Jézus Krisztus úgy beszélt a szenvedéséről a Gecsemáné kertben, mint "pohárról". Ha nem csordult volna ki, amikor életét is "kiöntötte" a Golgotán az emberekért, akkor elvesznénk. Nyájam gondozása, terelése idején mindig volt velem egy palack vízzel hígított pálinka. Ha a nedves hidegben egyik-másik anyajuh vagy bárány megfázott, néhány kanálkával töltöttem a torkába. Ettől pillanatok alatt talpra állt és új erőre kapott. Valóságos gyönyörűség volt látni, ahogy a kisbárányok is kellették magukat, amikor a pálinka okozta meleg szétáradt testükben. Csak arra kellett vigyáznom, hogy idejében megtaláljam a dermedt jószágot, mielőtt túl késő lett volna. Ott kellett velük lennem a viharban is éberem figyelve, melyiken mutatkoznak a megfázás jelei.

Juhtenyésztő éveim legelevenebb emlékei azokhoz a napokhoz fűződnek, amikor együtt voltam a nyájjal a viharban. Szinte látom a szürkésfekete viharfelhőket, amint gyülekeznek a tenger felől. Magam elé tudom képzelni a ránk zúduló jeges esőt és a havat. A nyáj ilyenkor menedéket keresett a közeli erdőben, és ott állt átázva, fagyoskodva, elanyátlanodva. Kivált a bárányoknak jelentett ez nagy szenvedést, mert bundájuk még nem volt elég vastag, hogy védel-

met nyújtson. Egyesek közülük megadással feküdtek le, és így még jobban megfáztak. Ekkor ez a vizes pálinka segített rajtuk. Szinte biztos vagyok benne, hogy valamikor a palesztinai pásztorok is megosztották borukat megfázott juhaikkal.

Újra megjelenik a Mester képe, aki megosztja velünk tulajdon vérének csordultig telt poharát, amelyet kiontott értünk a Golgotán. Ő velem van életem minden viharában. Mesterünk éberén vigyáz, valahányszor bármi veszedelem fenyegeti népét. Hiszen ő maga már előzőleg átment mindenfajta szenvedésen. Betegségeinket ő viselte, fájdalmainkat hordozta. Jöhet bármilyen vihar, az ő élete és ereje árad át az én életembe. Sőt túl is csordul, gyakran nagy áldásul azok számára, akik látják, hogyan tudok megállni a próbák és a szenvedések közepette is.

12. „Az Úr házában lakozom mindörökké”

A zsoltár tanulmányozása során szüntelenül kihangsúlyoztuk a figyelmes pásztor gondoskodását. Nyomatékosan kimutattuk, milyen fontos a nyáj érdekében a juhtenyésztő szorgalmas munkája, erőfeszítése. Nagy vonalakban megmutattuk mindazt a jótétet, amelyet a nyáj számára jelent a hozzáértő és szeretetteljes gondozás. Mindezt összefoglalja a zsoltáros ebben az egyszerű mondatban:

"Bizonyára jószágod és kegyelmed követnek engem életem minden napján". Az ilyen pásztor gondja alatt a nyáj tudatában van kivételezett helyzetének. Történjék bármi, egyben bizonyos lehet: ott van mellette a pásztor jósága és irgalma. Megnyugtatja annak a tudata, hogy rokonszenves, egészséges gondolkodású és értelmes pásztor tulajdonában él.

Hát akkor miért aggodalmaskodnék? A jóság és kegyelem jellemzi a

tapasztalt mestere szerető kezéből kapott bánásmódot. Ez pedig nemcsak bátor vallástétel, hanem bizonyos fajta dicsekvés is, kifejezője annak a végtelen bizalomnak, amellyel sorsának irányítója és intézője iránt viseltetik. Vajon hány keresztyén ember érez így Krisztus iránt? Hányan élnek abban a szilárd meggyőződésben, hogy bármi történjék velük, a jóság és az irgalom követi őket?

Természetesen könnyű így beszélni, amikor minden rendben megy: kitűnő egészségnek örvendek, jó jövedelem van, családom is egészséges és virágzik, barátaim pedig szeretnek. Ilyenkor nem esik nehezünkre a vallástétel: "Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján".

De mi történik, ha hirtelen testileg összeroppanunk? Mit mondunk akkor, ha mások szenvedése mellett állunk tehetetlenül mint én, amikor tanúja voltam, hogyan haldoklik életem párja elképesztő gyötrelmek közepette? Mikor elvesztem állásomat, és nem tudom kifizetni a számlákat? Mikor gyermekeim elhanyagolják az iskolát és valami galériához csatlakoznak? Vagy a korábbi jóbarátok hirtelen ellenem fordulnak? Mindezek a Krisztus iránt való bizalmam próbakövei.

Amikor sürgősen súlyos döntéseket kell hoznom és az élet megszűnik kegyes általánosságok sorozata lenni; mikor széthull a magamnak felépített kicsiny világ, becsvágyam és reménységeim álmovári összeomlanak: nos, ilyenkor ki tudom-e szívből mondani: "Bizonyára - igen, bizonyára - jóságod és irgalmad követnek engem életem minden napján"? Vagy az egész csak szemfényvesztés és csúfolódás?

Ha visszatekintek eddigi életemre, újra meg újra felismerem azt a szerető gondot, amellyel Mesterem az én dolgaimat intézi. Voltak súlyos csődnek tűnő események az életemben, utak, amelyek látszólag a vaksötétbe vezettek; végül azonban mindezekről kiderült, hogy valóban a javamat szolgálják. Véges emberi értelmem korlátai között nem mindig tudtam megérteni Isten végtelen bölcsességének rendeleseit. Félelemre hajlamos természetemmel, aggályoskodásaimmal, "miért"-jeimmel nem mindig tudtam bizonyossággal kijelenteni, hogy Ő jól tudja, mit miért tesz velem. Voltak idők, amikor fejvesztett rémületbe estem, és már-már kiszakítottam magam szerető kezei közül. Valahogyan az az ostoba, különös érzésem volt, hogyha a magam szakállára cselekszem, könnyebben boldogulok. De sokan tesznek így! Mekkora boldogság, hogy Ő nem engedett el! Milyen jó, hogy jósága és irgalma követett. Ennek egyetlen oka csak az lehetett, hogy juhának tekintett és törődött velem. Kétségeim, iránta való bizonytalanságom ellenére megragadott, felemelt és visszavitt Önmagához.

Ha minderre visszatekintek, rájövök, hogy aki Krisztus szerető gondoskodását elfogadja, annak az életében nem lehet olyan baj, nyomorúság, hogy a látszólagos zűrzavarból jó dolog ne jöjjön ki a végén reá nézve.

Ezt jelenti, ha meglátom mesterem jóságát és irgalmát az életemben. Ez lett hitem és Benne vetett bizalmam alapja. Szeretem Őt, mert Ő előbb szeretett engem! Naponta újra álmélikodom jóságán, irgalmán és együttérzésén. Mivel Jézus Krisztus ilyen, azért érzem magam biztonságban. Bizalmam alapja, hogy tulajdonaként szeret engem. Nyugalmam alapja, hogy rendületlenül meg vagyok győződve: minden előforulható esetben ő meg tudja tenni azt, ami számomra a legjobb, a leghelyesebb. Íme, látom én Megváltómat. Szüntelenül árad felém jósága és irgalma, még ha nem is érdemeltem meg.

Ez mindannak lényege, amit idáig elmondtam erről a zsolttárról. Egész szerető gondja, összes fáradozása, éber vigyázása, hozzáértése, törődése, önmaga feláldozása: mind a szeretetéből fakad, abból a szeretetből, amellyel a Nagy Pásztor szereti nyáját, szereti munkáját és szereti pásztori szolgálatát. "Én vagyok a jó Pásztor: a jó pásztor életét adja juhaiért." "Arról ismertük meg a szeretetet, hogy ő az ő életét adta értünk" (1Jn 3,16).

Mindezt figyelembe véve meg kell kérdeznem magamat: "Ez az áradó jóság és irgalom megrekedhet bennem? Nem kell-e továbbadnom másoknak? De igen, és ennek megvan a maga módja, ami sokszor kikerüli a figyelmünket. Életem egészen gyakorlati módon továbbadhatja ezt a jóságot és irgalmat mások számára. Ahogyan Istén jósága és irgalma követ engem életem minden napján, úgy áraszthatok magamból jóságot és irgalmat, amerre csak járok.

Itt hadd térjünk vissza a juhokhoz. Ha rosszul bánnak velük, a leggonoszabb, a rombolásban szinte kedvét találó jószággá válhatnak. Egész rövid idő alatt jóvátehetetlenül tönkre tudják tenni a legelőt. Viszont ennek az ellenkezője is igaz: megfelelő bánásmód mellett valamennyi lábasjószág közt a leghasznosabb. Nincs még lábasjószág, amely a füvek annyira változatos fajaival táplálkoznék. A juh megeszik mindenféle olyan gyomot is, amely különben elárasztaná az egész legelőt. Nagyon kedveli például a kanadai bogáncs gyöngye hajtásait és bimbóit, amely - ha nem szabnak gátat terjedésének - a legkártékonyabb gyomnövény. A jól gondozott és kezelt juhnyáj néhány év alatt úgy rendbe tud hozni egy elgazosodott földdarabot, mint semmi más jószág.

Az ókori irodalom a juhokat "aranypatájú"-aknak nevezte, oly nagyra

becsülte jótékony hatásukat a talajra. Juhosgazda koromban volt alkalmam látni, hogyan jött rendbe néhány éven belül két teljesen tönkrement tanya, miképpen lett földje termékennyé. Ami azelőtt sírnivaló látvány volt, abból szinte parkszerű birtok lett óriási értékkel. A korábbi sivár szegénység helyén bőséges, virágzó földek támadtak életre.

Más szóval a jóság és az irgalom követte a nyájamat. Ők értékes, termékeny, szép földeket hagytak maguk után. Ez hasznos volt nekik, másoknak és nekem egyaránt. Ahol csak megfordultak, szépség és bőség támadt a nyomukban.

Most pedig hozzám szól a kérdés: Így igaz ez ram nézve is? Áldás jár az én életem nyomában is? Tennyson írta egyik klasszikus versében: "A jó emberek nyomában élet támad". Egy alkalommal két barátom töltött nálunk néhány napot megpihelve hosszadalmas útjuk közben. Hívtak, hogy menjek velük. Már úton voltunk, mikor egyikük észrevette, hogy hiányzik a kalapja. Kért, hogy írjam meg a feleségemnek, legyen olyan szíves, küldje utána, mert bizonyára nálunk hagyta. Feleségem válasza olyan volt, amit soha nem felejték el. Kivált egyik mondata tett rám mély hatást: "Az egész házat átkutattam, de a kalapnak nyomát sem találtam. A két barátod nem hagyott mást maga után, mint nagy áldást!" Vajon rólam is ezt mondják az emberek? Az utamon szomorúságot vagy örömet hagyok magam mögött? Ha az emberek rám gondolnak, az irgalom és jóság jut eszükbe, vagy pedig legszívesebben elfelejtenének teljesen? Áldás volt az életem mások számára, vagy romlás? Öröm, vagy gyötrelem?

Izaiás 52,7-ben ezt olvassuk: "Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond..." Olykor nem árt saját magunknak ilyen kérdéseket feltenni: "Békességet hagyok magam mögött az emberekben - vagy háborgást?" "Bűnbocsánatot hagyok magam mögött - vagy keserűséget?" "Elégedettséget hagyok magam mögött - vagy összeütközéseket?" "Az öröm virágait hagyom magam mögött - vagy romokat?" "Szeretetet hagyok magam mögött - vagy gyűlölködést?" Egyesek olyan keserves háborgást hagynak maguk mögött mindenütt, amerre csak járnak, hogy szívesebben letakarják nyomaikat. Isten igazi, a Pásztor szerető gondja alatt élő gyermeke soha nem szégyell, de nem is fél visszamenni oda, ahol már járt vagy lakott. Miért? Mert jelenléte mindenütt emelkedést, bátorítást, ihletést jelentett.

Afrikában - ahol oly sok évet töltöttem - az emberek szívében a legmélyebb nyomot Livingstone Dávid hagyta. Akármerre járt, bozótban vagy síkságokon, mindenütt jó adag szeretet maradt nyomában. A

bennszülöttek - noha nyelvüket soha nem tanulta meg - sok-sok év múltán is úgy emlékeznek rá, mint a kedves, szelíd orvosra, akit jósága és szeretete követett egész életén át. Még mindig nem felejtettem el gyermekkoromból az Úr Jézusról, mint köztünk járó Emberről hallott történeteket. Tanítóm az életét ezzel a rövid, egyszerű mondatral foglalta össze: "Körbe járt az emberek közt, mindenütt jót tévén". Ez volt a legtöbb és a legjobb, amit rövid földi élete során tehetett. De ugyancsak mély benyomást tett rám az a tény, hogy jócselekedetei mindig irgalommal jártak együtt. Ahol mások kemények, durvák és fölényesek voltak egymással szemben, ott mindig kiviláglott az Ő együttérzése és gyengédsége. Még a legkirívóbb bűnök elkövetői is bocsánatot találtak nála, akik számára pedig embertársaik csak kárhozzátást, ítéletet és bírálatot tartogattak.

Most újra kérdezem magamtól: így viselkedtem én más emberekkel szemben? Az önigazultság talapzatán ülök és megvetéssel nézek kortársaimra? Vagy pedig leszálok onnét, azonosulok velük és problémáikkal, és továbbadok valamicskét a Mesteremtől nyert jóságból és irgalomból? Krisztus együttérzésével vagy a vizsgálóbiztos indulatával tekintek a bűnösökre? Kész vagyok-e mások gyengeségeit, hibáit elnézni és továbbadni nekik azt a bocsánatot, amellyel Isten az én hibáimat megbocsátotta?

Hogy mennyire értékelem Isten irántam való jóságát és irgalmát, annak egyetlen gyakorlati mértéke az, amilyen mértékben én magam jó és bűnbocsátó tudok lenni másokkal szemben. Ha nem vagyok képes megbocsátani és baráti jobbot nyújtani a bukott embereknek, akkor egészen bizonyos, hogy gyakorlatilag igen keveset tudok Krisztus irántam való bocsánatra kész irgalmáról. A keresztyének közti szeretet hiánya teszi ma az egyházat ilyen unalmas, langyos intézménnyé. Az emberek jönnek, hogy szeretetet találjanak, és csalódottan távoznak, mert langyos unalmat érzlelnek. Aki azonban személyes tapasztalatból ismeri Isten jóságát és irgalmát, az meleg szeretettel és jósággal fordul mások felé. Ezáltal jót tesznek velük is, de - ami még fontosabb - Isten dicsőségét szolgálják: áldásul lesznek az Úrnak. Igen: áldásul - Istennek.

Sokan azt hiszik, hogy csak Isten adhat nekem áldást. Pedig a keresztyén élet kétirányú. Semmi sem okozott nagyobb gyönyörűséget nekem, mint nyájam gyarapodásának és virulásának látványa. Ebben találtam meg a jutalmamat azért a gondoskodásért, amelyet én nyújtottam nekik. Csodálatos érzés volt megelégedettnek látni őket. Gyönyörű látványt nyújtott a kivirult mező. A kettő együtt boldog em-

berré tett. Meggazdagította életemet; bőséges jutalom volt minden fáradozásomért. Teljes kárpótlás mindazért, amit befektettem a vállalkozásomba. Sokan elfelejtik, hogy a mi Pásztorunk is vágyakozik ilyen boldogság után. Azt mondja az Ige, hogy "lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik" (Ézs 53,11)

. Ezt a jótéteményt adhatjuk mi Neki. Gyöngéd szeretettel tekint rám, mert mélységesen szeret.

Látja a hosszú éveket, amelyek során jósága és kegyelme követtek engem szüntelenül és fáradhatatlanul. De szeretné látni bizonyos mértékét annak a szeretetnek és jóságnak, amint - nem másokra, hanem - Reá árad, Hozzá tér vissza. Vágyik a szeretetre - az én szeretetemre. Én szeretem őt, - mert ő előbb szeretett engem. Ez elégíti meg Őt is. A zsoltár büszke, örvendező felkiáltással kezdődött: "Az úr az én pásztorom."

Most pedig ugyancsak értékes, boldog megállapítással végződik: "És az úr házában lakozom mindörökké." Íme, egy sorsával és a szerető gondviseléssel elégedett juh, amely annyira otthon érzi magát a pásztornál, hogy gondolni sem akar semmiféle változásra. A tanyák durva, egyszerű nyelvén megfogalmazva: "Soha semmi nem kényszeríthet rá, hogy elhagyjam ezt a helyet - hisz ez nagyszerű". Másfelől a pásztorban nagy szeretet és odaadás támad a juhai iránt. Nem is gondol arra, hogy megváljon tőlük. Az egészséges, elégedett, jól szaporodó nyáj gyönyörűséget és hasznat ad. Olyan erős kötelék fűzi össze őket, hogy valóban igaz az állítás: - mindörökké. A "ház" szónak a jelentése itt gazdagabb, mint a legtöbben gondolnák. Általában az úr házának tekintik azt a helyet, ahol Isten népe összegyülekezik. Talán Dávid is erre gondolt. Természetesen jó arra gondolni, hogy az ember mindig gyönyörűségét találja abban, ha az úr házában lehet. De nem szabad felednünk, hogy a zsoltáros a juh oldaláról nézve a dolgot, a nyáj egész esztendei életére is gondol. Elvitt bennünket a zöld legelőkről és csendes vizek mellől az otthoni karámba, azután a hegyi ösvényeken át a nyári legeltetés magasföldi mezőire. Ezt követően jöttek a jégesők és a hóviharak, amelyek viszszaterelték a nyájat a völgybe, a hazai tanyára, hogy ott töltsen a hosszú, csendes télidőt. Bizonyos értelemben ez hazatérést jelent. Haza, a tulajdonos legelőire, karámjaiba, csüreibe és menedéket nyújtó otthonába. Az egész év folyamán sok veszélyen és küzdelmen át a gazda ébersége és határozott intézkedései biztosították a nyáj számára a túlélést, a békés hazatérést. Valami mélységes nyugalmat és megelégedettséget sugároz ez a mondat: "Az úr házában lako-

zom mindörökké".

Tulajdonképpen amit itt a zsoltáros "ház"-nak nevez, az a Jó Pásztor családja, házanépe, "nyája". A juh oly mélységesen meg van elégedve a nyájjal, amelyhez tartozik és az azt gondozó pásztorral, hogy semmiféle változást nem kíván. Szinte látjuk, amint végül hazaérve ott áll a karám kerítésénél és dicsekszik a kerítésen túl lévő, nála kevésbé szerencsés juhoknak. Dicsekszik azzal, milyen csodálatosan telt el az év, és mennyire bízik a gazdában.

Néha az az érzésem, mi keresztyének jobban követhetnénk ezt a példát. Büszkének kellene lennünk, hogy Krisztuséi vagyunk. Miért ne dicsekedhetnénk mi is Jó Pásztorunkkal mások előtt? Milyen nagy öröm visszatekinteni arra a csodálatos útra, amelyen a Pásztor olyan csodálatosan gondoskodott rólunk! Bizony, örömünket kellene találnunk abban is, ha beszámolunk a nehézségekről, amelyeken átsegített. Készséggel beszélhetnénk Krisztusba vetett bizalmunkról. Bátaran, félelem nélkül kellene megvallanunk, milyen boldogság, hogy az övéi vagyunk. Életünk megelégedettsége és komolysága által mutassuk meg, mekkora kiváltság, hogy az ő "házanépe", az ő nyája lehetünk.

A zsoltárnak ez az utolsó mondata - valahányszor rá gondolok - mindig élénken az emlékezetembe idézi juhtenyésztő múltam kezdeti idejét az első tanyámon. Télen, amikor jöttek a hideg esők, dermesztő szelek, szomszédom tanyáján a beteges kinézésű juhok összebújtak a kerítésnél hátsó részüket fordítva a viharoknak, és sóváran bámulták a gazdag mezőket, amelyeken az én juhaim legeltek. Ezek a szegény, elhanyagolt teremtmények, akiknek gazdája szívtelen ember volt, egész évben semmi mást nem éreztek, csak szenvedést. Ordító éhség kínozta őket egész nyáron. Soványak voltak, betegek és elősdiektől gyötörtek. Némelyik olyan gyenge volt, hogy pipaszár lábai alig-alig tudták testét tartani. Mintha szemükben ott csillogott volna a halvány remény, hogy egy kis szerencsével át tudnak törni a kerítésen, vagy valahol találnak rajta egy rést, amelyen keresztül megszabadulhatnak. Ez olykor meg is történt, kivált karácsony táján. Ilyenkor volt a legnagyobb az apály, amikor a tenger messze visszahúzódott, a két tanyát elválasztó kerítésen jóval túl. Szomszédom elégedetlen, kiéhezett juhait csak erre vártak. Az első lehetséges alkalommal lementek az apály árterére, a kerítés végénél átjöttek, és rávetették magukat a gazdag, zöld legelő dús fűvére. Nyomorúságos állapotuk miatt a hirtelen dús lakoma - amelyhez nem voltak hozzászokva - gyakran beteggé tette őket. Emésztőrendszerük fellázadt, súlyos, olykor halálos végű hasmenést kaptak. Világosan emlék-

szem, ahogy a szomszéd három anyajuhát találtam egyszer összeroskadva egy fa alatt. Olyanok voltak, mint három átázott, öreg zsák egy rakáson. Már a lábukra sem tudtak felállni. Beraktam őket egy talicskába, és visszavittem szívtelen tulajdonosuknak. Az közömbösen vette éles kését, és mind a háromnak átvágta a torkát.

Milyen világos képe a Sátánnak, aki annyi embert tart fogságában. Ugyanakkor eszembe jutott Jézus Krisztus, Aki azt mondta magáról, hogy ő a juhok ajtaja, amelyen át azok ki- és bejárnak. Ez a három szegény anyajuh nem a megfelelő kapun át jött a tanyámra. Nem engedtem be őket, és soha nem voltak valójában az enyémeik. Nem voltam sem tulajdonosuk, sem felvigyázójuk. Ha így lett volna, nem szenvednek ennyit. Akkor már a kezdet kezdetén gondoskodásban lett volna részük. Először is száraz, sovány étrendre fogtam volna őket, majd fokozatosan engedtem volna ki egyre hosszabb időre a zöld legelőre, míg hozzá nem szoknak az újfajta életmódhoz. Röviden: saját szakállukra akartak hozzám jönni, a maguk módján. Ez pedig végzetes volt. Még szomorúbb az a tény, hogy így is, úgy is halálra voltak ítélve. Szomszédom ócska, nyomorúságos tanyáján biztosan éhen veszttek volna a tél folyamán.

Ugyanez a helyzet azokkal, akik Krisztustól távol vannak. A világ romlott, öreg tanya, a Sátán pedig szívtelen gazda. Mit sem törődik az emberek lelkével vagy jólétével. Zsarnoki uralma alatt ezer meg ezer éhes, kielégületlen szív szenved, akik szeretnének átkerülni Isten uralma alá - akik vágyakoznak szerető, megértő gondoskodás után. De ide csak egy út vezet. Ez az út maga a Tulajdonos, Krisztus - a Jó Pásztor. ő jelentette ki: "Én vagyok az ajtó: ha valaki énrajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd és legelőt talál" (Jn 10,9). Szinte mindennap találkozom "a sövény másik oldalán" élő emberekkel. Milyen hatással vagyok rájuk? Fel kelti-e irigységüket életem komolysága, elégedettsége, sugárzása, mely mind abból származik, hogy Istennel járok, beszélgetek és élek? Látják életemen azt, hogy milyen jó Krisztus uralma alatt élni? Látszik valami a Krisztusból a jellememen és viselkedésemen? Életem és beszélgetésünk segít Hozzá vezetni másokat - és eljuttat az örök élethez? Ha igen, akkor biztos lehetek benne, hogy egyikük vagy másikuk hamarosan szintén az úr házában lakozik majd mindörökre. Nem tudom belátni, miért ne történhetné ez meg, ha valaki a megfelelő módon kerül az ő uralma alá.

Van még egy csodálatosan szép értelmezése ennek mondatnak, amelyet a zsoltáros a juh vallomásaként ír le: "Az úr jelenlétében élek

mindörökké". Meg vagyok győződve, hogy Dávidnak is ez volt a szívében, amikor az isteni gondviselés dicsőítő zsoltárát ezzel a mondattal fejezte be. Nemcsak a Pásztor van mindig jelen a juhai közt, hanem juhai is szüntelenül látni kívánják őt. Egész tanulmányunknak ez volt a vezérlő gondolata. A soha el nem fáradó Mester ébersége, gondja, szorgalma egyfelől, másfelől a juh állandó bizonyossága, hogy mestere jelen van. Ez a tudat megsegíti minden nehézségben és veszedelemben, ugyanakkor a szüntelen biztonság érzetét adja a szívébe. A gazda jelenléte biztosítja arról, hogy semmiben nem lát szükséglet, hogy bőven lesz zöld legelője és csendes, tiszta vizekből ihat. Új ösvényeken új mezőkre haladhat, a nyarat magasföldi dús legelőkön töltheti. Ott mentesül minden félelemtől, nem árthatnak neki a legyek és élősdiek; csendes megelégedettségben telhet az élete.

Keresztény életünkben és tapasztalatainkban pontosan ez a gondolat érvényesül. Mert amikor már mindent elmondottunk és megtettünk az igazán keresztyén életmóddal kapcsolatban, akkor az egészet ebben a mondatban foglalhatjuk össze: "Élj mindig Isten jelenlétének tudatában". A Szent Lélek által valóságos élményünk és tudatos tapasztalatunk lehet Krisztus jelenléte az életünkben. Ő az, aki határozottan megmondja véleményét magatartásunkról. A mi dolgunk viszont a szavának való készséges engedelmesség.

Lehet tehát szüntelenül tudatában lenni Krisztus jelenlétének, és ez megerősít engem, úgyhogy Vele nemes és gazdag lesz az életem. Ha meghallom szavát és kívánságának engedelmeskedem, rájövök arra, hogy érdemes élni, mert az élet megelégtíti kívánságaimat. Csakhogy ez nagy komolyságot kíván. Mindez pedig akkor válik bennem valósággá, ha engedem, hogy Szentlelke uralkodjék bennem, beleértve ebbe hétköznapi döntéseimet: tanácsát és utasítását kérem még a kicsiny részletkérdésekben is. Felfedezem továbbá, hogy Isten jelen van köröskörül az egész világban, körülvész jelenlétével. Nyílt személy vagyok, nincs titkom előtte. Ismeri minden körülményemet, valamennyi tel vész körül, mert az már így folytatódik mindörökké. Milyen nagy biztonság! Az úr jelenlétében élek mostantól fogva mindörökké. **Áldott legyen az Ő neve!**

+

